

Seri de
PROZĂ

apientia adno deo est q'ca
ut et il aue

SAVATIE BASTOVOI

DIAVOLUL

ESTE

POLITIC

CORECT

CATHISHA

Ieromonah
SAVATIE BAŞTOVOI

Diavolul este politic corect

SAVATIE (ȘTEFAN BAȘTOVOI) este ieromonah, poet, prozator, publicist și editor. Studii de pictură, filozofie și teologie. Membru al Uniunii Scriitorilor și al Uniunii Jurnaliștilor din Republica Moldova. Fondatorul și directorul Editurii Cathisma din București.

Este deținătorul Premiului pentru Poezie al Uniunii Scriitorilor din Moldova, pentru volumul *Elefantul promis* (1996) – pentru același volum a mai obținut Premiul Salonului Național de Carte de la Iași și Premiul pentru debut al Fundației Soros. În 2007 a obținut Premiul Uniunii Scriitorilor din Moldova pentru Eseu pentru volumul *Ortodoxia pentru postmoderniști* (2007). În 2008 două volume, romanul *Nebunul* și, respectiv, *Cînd pietrele vorbesc. Biserica față în față cu propria imagine* (eseu) au obținut premiul Salonului Internațional de Carte de la Chișinău oferit de Consiliul Europei, prin reprezentanții săi în teritoriu. Ca poet, este prezent în antologii din SUA, Franța și Germania.

În 2005, la invitația scrisă a Patriarhului Teoctist, a făcut parte din Comisia pentru validarea textelor liturgice de pe lângă Sfântul Sinod al BOR, participînd la scrierea slujbelor Sfinților Grigorie Dascălu și Gheorghe de la Cernica.

De asemenea este autorul a zeci de articole apărute în presa centrală de la București și Chișinău.

Cărți de referință: *Elefantul promis* (poezie, 1996), *Iepurii nu mor* (roman, 2007), *Nebunul* (roman, 2006 – tradus în limba rusă de Antosia Darka), *Ortodoxia pentru postmoderniști* (eseu, 2007), *Între Freud și Hristos* (eseu, 2002; 2006; 2008), *A iubi înseamnă a ierta* (eseu, 2006), *Cînd pietrele vorbesc* (eseu, 2008), *Audiență la un demon mut* (roman, 2009).

Din 1998 este frate al Mănăstirii Noul Neamț.

Mai multe detalii pe blogul personal:

www.savatie.wordpress.com

Ieromonah
SAVATIE BAȘTOVOI

Diavolul este politic corect

roman

CATHISHA

Redactor: Elena Marinescu

Coperta: Ierom. Savatie Baştovoi

© Ierom. Savatie Baştovoi

© Editura Cathisma, pentru prezenta ediție,
Bucureşti, 2010

**Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a
României**

SAVATIE BAŞTOVOI, IEROMONAH

**Diavolul este politic corect/ ieromonah Savatie
Baştovoi. – Bucureşti: Cathisma, 2010**

ISBN 978-973-88443-7-7

Din „profețiile” lui Bertrand Russel

„Reducerea numărului populației este un bine necesar pentru dezvoltarea lumii.”

„Pînă acum războiul n-a avut un efect prea mare asupra creșterii populației, care a continuat pe parcursul a două războaie mondiale. Poate că războiul bacteriologic ar fi mai eficient. Dacă la fiecare generație s-ar răspîndi în lume o ciumă neagră, supraviețuitorii ar putea să procreeze liber fără ca, totuși, să populeze prea mult planeta. Poate că această stare de lucruri este neplăcută, dar ce dacă? Persoanele cu adevărat nobile sînt indiferente la ferire, în special a celorlalți.”

„În mod gradat, prin reproducere selectivă, diferențele congenitale dintre conducători și conduși vor crește pînă cînd vor deveni specii aproape diferite. O revoltă a plebei ar deveni la fel de negîndită ca și o insurec-

ție organizată a oilor împotriva practicii de a mânca carne de oaie.”

„Dieta, injecțiile și interdicțiile se vor combina, de la vîrstă foarte timpurie, să producă acel tip de caracter și tip de credințe pe care autoritățile îl consideră dezirabil și orice critică serioasă a puterii va deveni imposibilă psihologic.”

„Populația nu va cunoaște felul în care i se inoculează convingerile. Cînd tehnica se va fi perfectat, fiecare guvern care a educat generații de oameni în acest fel va putea să controleze întreaga populație în mod eficient și sigur, fără a fi nevoie de armate sau poliție... Propaganda educațională, cu ajutorul guvernului, va putea să obțină rezultate într-o singură generație. Există însă două puternice forțe care se opun unei astfel de politici: una este religia, iar cealaltă este patriotismul... O societate științifică nu poate fi stabilă decît sub conducerea unui *guvern mondial*.”

Bertrand Russell,
laureat al Premiului Nobel,
în „Impactul științei în societate”, 1953

Șapte răsărituri de soare pentru Iacob Kohner

Iacob Kohner se trezi în aceeași stare de enervare în care adormise. Un oarecare Vik i-a intrat pe blog și l-a atacat mojicește, încercînd să-l convingă că fericirea nu există, că e o invenție a proștilor. Iacob Kohner credea în fericire. În plus, era blogul lui și fierbea de mînie la gîndul că astfel de oameni ca Vik au pus stăpînire pe lume și o mîna într-o direcție greșită. Și, la urma urmei, cine e Vik? Un nimeni! Un anonim! Un ratat a cărui singură plăcere este aceea de a ataca pe forumuri și bloguri! Iată cine-i Vik! Și nu merită atîta atenție! Iacob Kohner se duse la computer și începu să scrie:

IACOB KOHNER: Stimabile Vik, dumneata ești un om nefericit, pentru că nu crezi în fericire! Ești singurul vinovat pentru starea jalni-

că în care te afli! Nu mai suport energia negativă pe care o degajă comentariile tale. Și te rog să scrii mai scurt. Nu am timp să citesc toate tîmpeniile. Îmi plac discuțiile civilizate și argumentate. În caz contrar, o să mă văd silit să nu-ți mai aprob comentariile. Îți doresc o zi bună și să crezi în fericire!

Iacob Kohner se duse pînă la bucătărie și puse de cafea. Vru să-și aprindă o țigară cît fierbea apa, dar înainte de asta se duse la computer. Avea un nou comentariu de la Vik:

VIK: Iacob, nu crezi ca tu esti cel care sufera de lipsa de argumente si nu eu? ti-am zis ca sunt camusian? stii ce spunea camus? ei, afla de la mine (ca sa nu mai zici ca sunt un imbecil care nu are argumente!) camus spunea ca sinuciderea e o atitudine filozofica, adica este un raspuns dat la intrebarea daca viata merita traita sau nu. accepta ca eu poate sunt unul din cei care aleg mai degraba sa se sinucida decat sa traiasca o viata de rahat.

IACOB KOHNER: Atunci, sinucide-te! Debilule mental!

VIK: doar dupa ce te conving si pe tine! ps: nu stiu care dintre noi doi e mai debil?

Iacob Kohner se tulbură și mai mult la citirea acestor comentarii. Aseară, pînă să adoarmă, hotărîse să nu mai răs-

pundă provocărilor acestui Vik. Își zise că e un nimeni, un iresponsabil și că, cel mai probabil, nu pune suflet în ceea ce spune. Vorbește de dragul de a vorbi. Iar el suferă. Iacob Kohner nu e un superficial. Orice cuvînt îl reprezintă. Cuvintele, își zicea el uneori, sînt gînduri materializate. Iar gîndurile unui om sînt ca și sufletul lui. Cum ți-s cuvintele, așa ți-s și gîndurile. Și cum ți-s gîndurile, așa ți-e și sufletul.

Bine. Vik nu crede în suflet. Nu mai contează în ce crede Vik. Iacob Kohner i-a mai dat o șansă, dar pînă aici! Replile lui necioplite, citatele snoabe din Camus și Russel l-au scîrbit pe Iacob Kohner și el nu voia să mai comunice cu acest om. „Auzi, «nu se știe care dintre noi doi e mai debil»! «Tu ești mai debil! Anonim superficial și snob!» – trînti Iacob Kohner cu pachetul de țigări în masă. M-am săturat! M-am săturat! M-am săturat! Îmi doresc ceva frumos și bun! Îmi doresc...”

Dar ce își dorea, de fapt, Iacob Kohner? Probabil nici el nu știa. Așa cum nu o știa nimeni în acel oraș.

Sonerie îl trezi din gînduri. Merse și deschise.

– Bună ziua! Sînteți Domnul Iacob Kohner, fiul lui Iosif și al Rozăi Kohner...

– Da... Eu sînt, răspunse Iacob Kohner, încercînd să ghicească din priviri motivul vizitei. Nu suporta poștașul cu combinezonul și basca lui galbenă pentru faptul că acesta îi aducea numai vești proaste: amenzi, penalizări și altele asemenea.

– Aveți o citație pe numele Iacob Kohner. Vă rog să semnați.

Iacob Kohner semnă și închise ușa. De obicei semna și apoi citea. Nu avea rost să spui că nu ești de acord să semnezi. Tot ce venea de la Primărie, de la Poliție sau de la Garda financiară trebuia semnat. Luă plicul și reveni la cafeaua și țigara lăsate pe masa de lîngă geam.

Deschise plicul și începu să citească:

Domnule Iacob Kohner,

Prin prezenta vă aducem la cunoștință că, în virtutea Legii nr. 182/110, privind întreruperea funcțiilor fizice la persoanele devenite inapte pentru viața socială, mama Dumneavoastră, doamna Roza Kohner, a fost eutanasiată astăzi, 12 aprilie, ora 9.40. Legea a fost aplicată în legătură cu împlinirea de către cetățeană Roza Kohner a vârstei de șaiszeci și cinci de ani (considerată a fi

vîrsta limită pînă la care o persoană poate fi recunoscută aptă pentru viața socială). Taxa de 202 euro pentru procedura medicală (în care intră și procedura de cremație) urmează a fi plătită în decursul următoarelor 5 zile, adică pînă la 17 aprilie, la sediul Primăriei orașului.

Urna cu cenușa cetățenei Roza Kohner va putea fi ridicată de la sediul Primăriei după achitarea taxei de 35 de euro, din care 30 euro pentru urnă și 5 euro plata pentru serviciul cremației.

„Ce drăcie!, zise Iacob Kohner după ce termină de citit. Cum am putut să uit de ziua mamei? Sînt un ratat! De acum n-o s-o mai văd niciodată! Mamă, iartă-mă! Niciodată nu am fost așa cum ți-ai dorit...”

De ce trebuia să fie așa? De ce să nu trăiască oamenii atît cît li s-a dat de la Dumnezeu? Iacob Kohner simțea că ceea ce se întîmplă nu e drept, dar nu știa să se facă înțeles. Îi părea rău că nu vorbise demult cu mama sa. Trecuseră trei ani de la ultima lor întîlnire. O vizitase la azil. Roza Kohner era într-un halat albastru și citea dintr-o carte neagră. Cînd și-a văzut fiul, a închis cartea, a pus-o pe măsuță și

s-a ridicat în picioare. Iacob Kohner s-a apropiat. S-au îmbrățișat și au rămas așa mai multă vreme. Roza Kohner își apăsă fața în umărul fiului său, reușind astfel să-și ștergă lacrimile care îi curgeau fără să vrea. Nu voia să o vadă plângând. Iacob Kohner, care simțea lacrimile mamei sale în umărul stîng, o strîngea și mai mult la piept. Trecîndu-i brațul drept pe după gît, Iacob Kohner își ștergea lacrimile cu dosul mîneii.

Apoi s-au așezat în fotoliile de lîngă măsuță. Nu-și poate aminti discuția de atunci. Tot ce i-a rămas în minte este curiozitatea lui de a întoarce cartea cu titlul în sus în timp ce doamna Kohner îl privea. Nu putea să o întrebe ce citește. Simțea că ar da buzna în sufletul ei. Și nu se cădea. S-au despărțit și nu s-au mai văzut de atunci. Dar în fiecare an, pe 12 aprilie, Iacob Kohner îi trimitea mamei sale o felicitare de ziua ei. Cum a putut să uite de această dată? Tocmai la șaiszeci și cinci de ani, la ultima ei aniversare!?

Iacob Kohner era măcinat de remușcări. El își aprinse o țigară și o fumă lăcrimînd. „E nedrept!, își zicea el, e nedrept!”

Iacob Kohner își câștiga existența din reclame. Avea un contract cu o firmă de publicitate și primea salariu lunar. În schimb, era folosit în diverse spoturi publicitare. Uneori era chemat să facă figurație la talk-show-urile televizate. A apărut chiar și într-un spot electoral.

Iacob Kohner avea 40 de ani, 1.72 m înălțime și 120 kg. În schimb, avea ochii albaștri. Atunci când erau filmați în gros-plan, ochii lui erau frumoși și triști. Apoi imaginea începea să se micșoreze și apăreau fruntea și obrajii mari ai lui Iacob Kohner. Apoi apăreau urechile și părul cîrlionțat. Apoi apărea Iacob Kohner în întregime, făcînd vreo scamatorie, mîncînd un hamburger sau zicînd ceva în ce el însuși nu credea. Pentru aceasta Iacob Kohner primea bani.

Din acești bani își plătea chiria și internetul, mîncea și își cumpăra puținele haine. Iacob Kohner avea puține haine. Ar fi putut să se lipsească de ele cu totul, deoarece stătea mai mult în casă, unde nu avea cine să-l vadă. Îi plăcea să stea pe messenger și pe chat, mai ales cînd cel cu care vorbea apărea și video. În schimb, el nu și-a luat cameră la computer, pentru că îi era rușine de felul în care arată. La

avatar avea fotografia unui tip bronzat, cu mușchi pe burtă. Deși Iacob Kohner era convins că frumusețea omului nu o dă trupul, ci sufletul.

TURBO 2222: salut! esti?

IACOB KOHNER: Da!

TURBO 2222: sa-ti spun un banc...

IACOB KOHNER: Hai.

TURBO 2222: s-a dus odata un evreu la popa sa se spovedeasca (iti place inceputul?) ☺

IACOB KOHNER: Da, zi-i mai departe.

TURBO 2222: zice „parinte, in timpul razboiului eu am adapostit la mine in beci un soldat...” popa zice „foarte bine, fiule, ai facut o fapta buna!” „da, parinte, numai ca pentru fiecare zi cat il tineam ascuns ii luam cate zece dolari.” „ei, asta de acum nu-i chiar bine.” ii citeste popa rugaciunea de dezlegare de pacate, iar la despartire evreul il intreaba „parinte, pot sa va cer un sfat?” „da, fiule.” „ce credeti, ar trebui sa-i spun soldatului ca razboiul s-a terminat?”

IACOB KOHNER: Tare.

TURBO 2222: ti-a placut, a? cica „sa-i spun ca s-a terminat razboiul”... Eu nu m-am putut opri din ras o ora atunci cand l-am auzit.

IACOB KOHNER: Da. Așa e.

TURBO 2222: ce, cu tine e aceeași chestie? hai ca te las să razi!

IACOB KOHNER: Nu. Am zis că-i tare, dar nu pot să râd acum. Am o problemă. Dacă l-aș fi auzit ieri, aș fi râs. Îmi place bancul.

TURBO 2222: înseamnă că am nimerit la tank! te-am mai înveselit puțin! nu rezolvi nimic dacă ești trist.

Iacob Kohner nu știa cine e TURBO 2222. Nu știa nici măcar dacă e femeie sau bărbat. Acesta dădea pur și simplu buzna pe messenger, propunând bancuri fără nici o noimă. Cum poți să trăiești doar cu bancuri? – se mira Iacob Kohner. De data asta discuția i-a lăsat un gust amar. Se gândea că trebuie să meargă la Primărie, să plătească blestemații de 202 euro pentru eutanasiere. Apoi mai erau și cei 35 de euro pentru cenușă. În total 237 de euro. Plus 3 euro pentru taxi. Adică 240 de euro. Atât îl costa moartea mamei sale. Ce prostie, gândea Iacob Kohner. Ce cruzime, ce nebunie, să trebuiască să plătești pentru uciderea propriei mame. Dar asta era legea. Toți făceau așa, și Iacob Kohner nu putea fi altfel. Dar el voia să fie altfel. Iacob Kohner nu era ca ceilalți.

VIK: salut iacob! esti suparat pe mine?

IACOB KOHNER: Scuză-mă, sînt cam ocupat. Vorbim mai tîrziu.

VIK: imi pare rau ca ieri am fost poate prea grobian. am avut o zi grea.

IACOB KOHNER: Și eu am o zi grea, dar asta nu înseamnă că trebuie să-i jignesc pe ceilalți.

VIK: scuza-ma, imi pare sincer rau. n-am vrut sa te supar.

IACOB KOHNER: Simt nevoia să vorbesc cu cineva, dar n-am cu cine.

VIK: dar eu ce-s? vorbeste cu mine!

IACOB KOHNER: Vreau să vorbesc cu un om real, cu un prieten. Pe tine nici nu te cunosc.

VIK: cum nu ma cunosti? am discutat de atatea ori. chiar daca ne mai si certam...

IACOB KOHNER: Nici nu știu cum te cheamă. Sau te cheamă Vik?

VIK: ei bine, ma numesc alexandru, daca asta te ajuta cu ceva...

IACOB KOHNER: Nu știu dacă mă ajută neapărat, dar parcă am mai multă încredere acum. Aș avea afîtea să spun... Dintotdeauna mi-am dorit să am un prieten cu care să vorbesc despre toate: despre dragoste, despre fericire, despre tristețe, chiar și despre moarte...

VIK: cred ca simtim la fel.

IACOB KOHNER: Ai avut vreodată un prieten?

VIK: nu.

IACOB KOHNER: Nici eu.

VIK: adica da... dar nu in sensul asta... nici nu stiu cum sa spun.

IACOB KOHNER: Înseamnă că nu. Eram aproape sigur. Din cauza asta scrii acele comentarii pline de răutate. De ce crezi că fericirea nu există?

VIK: nu stiu... viata mi-a demonstrat-o.

IACOB KOHNER: Viața n-a demonstrat niciodată nimic. Viața e pur și simplu, iar noi sîntem cei care facem demonstrațiile.

VIK: iacob, esti un ciudat.

IACOB KOHNER: Da, știu. Și trebuie să mă duc la Primărie, să plătesc 202 euro și alți 35, știi tu...

VIK: imi pare rau. e o mizerie ce se intimpla cu noi. daca ar fi dupa mine, eu as schimba aceasta lege.

IACOB KOHNER: E atît de trist.

VIK: ma mir ca inca mai crezi in fericire.

IACOB KOHNER: Vik, adică Alexandru (de acum o să-ți spun așa, sper să nu te superi), oare o să ne întîlnim într-o zi?

VIK: in viata totul e posibil, nu ai spus tu?

IACOB KOHNER: Aș fi foarte bucuros. Poate o să ne împrietenim. Ce bine ar fi!

VIK: cu siguranta. acum scuza-ma, trebuie sa ies. vorbim alta data.

IACOB KOHNER: Pa!

VIK: pa!

„Sînt atît de singur!, își zise Iacob Kohner și se ridică din fața computerului. Mă apropii și eu de ziua prevăzută de lege, dar viața parcă nici nu a început. Aș dori să fac ceva cu viața mea, ceva mai mult decît să mă cert la nesfîrșit pe net. Ceva mai mult decît să figurez în niște reclame idioate. Ceva mai mult decît să mănînc și să dorm. Dar ce este acel ceva mai mult? Nu știu. Și oare este ceva mai mult? Este! Este! Este!”, își încheie Iacob Kohner raționamentul cu voce tare.

I se făcu foame și privi la ceas. O, drăcie! Iarăși s-a trezit tîrziu și a ratat răsăritul de soare! Și-a spus că nu va mai sta nopțile pe net pentru a se trezi devreme, odată cu soarele. Voia să prindă soarele din fereastră sa și să-și noteze gîndurile care îi vor veni în acele clipe înălțătoare.

Avea nevoie de o lumină proaspătă și curată ca cea a soarelui la răsărit.

Nu a mai văzut un răsărit de soare din copilărie. Lumea întreagă părea răsturnată cu susul în jos. Noaptea oamenii veghează în fața computerelor sau prin locurile de distracție, iar cele mai frumoase ore ale zilei le dorm. Iacob Kohner se luminează la aceste gânduri și se duse iar la computer. Deschise Google și dădu căutare după „răsărit de soare”. I-au apărut mii de imagini cu soarele răsărind de după mare, de după munți, de după păduri. Ce frumos era!

În acea zi murise Prim-ministrul. În timp ce Iacob Kohner mânca în bucătăria sa friptură de purcel, Prim-ministrul își dădea sufletul în văzul tuturor, pe o scenă amenajată în piața orașului. Totul s-a întâmplat atât de repede și atât de neașteptat, încât nici cei din garda de corp nu au reușit să sară pentru a-l sprijini să nu cadă. Prim-ministrul se prăbuși pe scîndurile scenei, ținîndu-se cu mâinile de gît, ca și cum ar fi vrut să scape de un laț nevăzut. Sîngele îi țîșni din toate orificiile, chiar și din ochi. Cineva din suita sa și-a scos sacoul și l-a aruncat pe

fața cumplită a Prim-ministrului. Când au ajuns medicii, Prim-ministrul era de acum țeapăn. Zadarnic s-au chinuit să-i îndrepte picioarele care ieșeau de pe targă ca spițele unei umbrele stricate. Mulțimea s-a risipit de pe piață, murmurând că nu a mai văzut așa ceva decît în filme.

Prim-ministrul se afla în plină campanie electorală, candidînd pentru a doua oară consecutiv. Era la fel de vestit ca și piața orașului, ca și capitala țării sale. A revenit în politică după o pauză de șaptesprezece ani, timp în care nimeni nu știe unde a dispărut. El este omul care, cu treizeci și șase de ani în urmă, a promovat Legea eutanasiei, susținînd „dreptul fiecăruia de a pleca frumos din viață”. Moartea sa i-a șocat pe toți, răscolind revolta înăbușită a milioane de oameni. Toate canalele de televiziune se luptau zadarnic să dea morții Prim-ministrului un aer de normalitate, invocînd tradiționalul stop cardiac.

TURBO 2222: porcu de prim-ministru si-a dat duhu! cica i-a dat sangele pe bot si pe urechi, si pe ochi si, probabil si pe... ☺ asta e răsplata pentru un porc ca el!

NASA-PANTANASA: hei, cine a fost în piața și a văzut cum a murit primul? e adevărat că s-a imputit pe loc? cica putea că un câine mort de o săptămână!

BARAC OBAMA: eu am fost în primele randuri. putea de-ti venea să-ti versi matele! Priviți atent reportajele de la stiri: medicii se tin de nas când îl ridică, pentru că era imposibil să stai lângă el. cica îi ieseau viermi din ochi și din urechi! SF nu alta! ☺

TURBO 2222: așa-i trebuie, porc imputit de jigodie ce e el! nu trebuia să facă porcaria aia de lege (mi-a ucis ambii părinți!) n-o să-l iert niciodată! a primit ce merita!

Peste două ore de la moartea Prim-ministrului a fost blocat internetul în toată țara. Iacob Kohner, care între timp își mânca friptura și se gândea la răsăriturile de soare ratate, nu știa nimic despre cele întâmplate. Căderea internetului a pus-o pe seama vreunei probleme în rețea. Oricum, era o oră prea târzie pentru a suna la operator. Se plimbă prin casă, apoi hotărî să se culce mai devreme. Poate mâine se va trezi odată cu soarele.

Trista poveste a lui Iosif și a Rozăi Kohner

Roza Kohner a fost adusă la azilul de bătrâni la două săptămîni după moartea soțului ei, Iosif Kohner. Era obișnuită cu atmosfera din azil din dese vizite pe care i le făcea soțului său aici. Roza Kohner își iubea soțul și nu l-ar fi lăsat niciodată la azil, dar legea interzicea bătrînilor să moară acasă. O campanie mediatică i-a convins pe toți că cei care asistă la moartea persoanelor apropiate sînt predispuși la depresii.

Campania a convins-o mai puțin pe Roza Kohner. Aceasta era o femeie de modă veche, care credea că dragostea durează și dincolo de mormînt. Totuși ea nu a putut face nimic împotriva legii, și atunci cînd Iosif Kohner s-a îmbolnăvit de cancer, el a fost dus să moară la azilul de bătrîni. Însă moartea nu a venit

așa cum au prezis-o doctorii. Roza Kohner era convinsă că soțul ei a trăit ținut de dragostea ei pe care i-o mărturisea în fiecare zi. În cele din urmă, Iosif Kohner a fost eutanasiat conform Legii 182/110.

– Mamă, aici ai covrigi și Coca Cola. Dacă mai ai nevoie de ceva, să spui. Pot să trag o fugă pînă la magazin...

– Mulțumesc, Iacob. Am tot ce-mi trebuie aici: mîncare, haine... Uite ce curat e totul.

– Da, mamă... E bine aici... O să te obișnuiești. Să știi că eu o să vin des pe la tine. Știi cum veneai și tu la tata?

– Da. Poate nu chiar atît de des, că tu ești tînăr, ai și tu viața ta. Eu sînt bătrîna...

– Mamă, totul o să fie bine, o să vezi.

– Sigur. De ce să nu fie bine? Totul este bine.

– Bine, mamă. Eu trebuie să plec. Dar o să vin mîine. Să-mi spui dacă mai ai nevoie de ceva.

– Bine, Iacob. Dacă o să am nevoie de ceva, o să-ți spun. Hai, mergi cu bine.

– Pa, mamă...

– Pa, pa...

După ce a plecat Iacob, Roza Kohner și-a acoperit fața cu mâinile și a început să se scuture de plîns. Dar s-a oprit repede, gîndindu-se că oricînd ar putea să intre cineva în cameră. Roza Kohner nu a fost văzută plîngînd vreodată...

– Doamnelor și domnilor, v-o prezint pe noua voastră colegă, doamna Roza Kohner!

Toată lumea a început să aplaude, după care infirmiera, o tînră de vreo douăzeci și cinci de ani, continuă:

– Doamna Kohner va găsi la noi căldura de care are nevoie orice om. Nu-i așa?

– Da-a-a! au răspuns cu toții în cor.

– Așadar, doamnelor și domnilor, familia noastră s-a mărit astăzi cu încă un membru! Se poate spune că doamna Kohner este astăzi ca un nou-născut, iar noi o primim cu bucurie și multă speranță! Doamna Kohner, să știți că viața la azil e mult mai interesantă decît se crede! În ultima perioadă au fost implementate mai multe proiecte de lucru cu persoanele în vîrstă. Așa că totul aici e foarte captivant și n-o să aveți deloc timp pentru tristețe, remușcări și adu-

ceri-aminte care nu-și au rostul. Trebuie să gîndiți pozitiv și să credeți în victorie! Vă rog să o aplaudăm pe doamna Kohner! Felicitări pentru că ați intrat în familia noastră! Vă rog să aplaudăm! Doamna Kohner, felicitările mele...

Azilul de bătrîni o schimbă mult pe Roza Kohner. Ea se închise în sine și nu vorbea decît foarte rar și atunci doar cînd era întrebată. Oamenii de aici vorbeau mult și se repetau. Fiecare avea povestea sa, pe care dorea să o spună tuturor. Roza Kohner ținea la etichetă și nu putea să întrerupă pe cineva în timp ce vorbește. Datorită acestei bune creșteri a ei, fiecare căuta să stea de vorbă cu Roza Kohner. Toți se simțeau mai ușurați după ce vorbeau cu ea.

Dar nimeni nu se gîndea la ce simte Roza Kohner. Viața ei s-a transformat într-un adevărat coșmar. Roza Kohner se ascundea prin grădină și chiar în toaletă, numai să scape de neobosiții vorbitori. În cele din urmă ea hotărî să devină ca toți și începu să se certe cu oricine intra în vorbă cu ea. În acest fel Roza Kohner și-a aflat liniștea. Fiind evitată de toți, ea se afundă în propriile gînduri, depănîn-

du-și viața din copilărie și pînă la azil, căutînd să înțeleagă rosturi neînțelese pînă atunci.

În azil Roza Kohner a cunoscut un om neobișnuit. Acesta era părintele Ioan, un bărbat zdravăn și tăcut, despre care toți spuneau că e nebun. Părintele Ioan era surprins de multe ori făcînd rugăciuni asupra unui pahar de vin și a unei bucăți de pîine, pe care mai apoi le mîncea, zicînd că se împărtășește cu Trupul și Sîngele lui Hristos. Nimeni nu l-a văzut vreodată pe părintele Ioan trist sau nemulțumit. El le spunea tuturor că viața lui abia începe și că de aici, din azil, oamenii se nasc direct în Împărăția cerurilor.

Într-o dimineață devreme, cînd toată lumea dormea, Roza Kohner l-a surprins pe părintele Ioan în grădină, tocmai cînd își făcea rugăciunea după împărtășanie. Așteptă pînă să-l vadă pornind pe alee și se apropie.

– Vă rugați lui Dumnezeu, crezînd că El o să vă ajute? îl întrebă Roza Kohner fără să salute.

– Fac asta tot timpul și Dumnezeu nu m-a lipsit niciodată de ajutorul Său.

– Și eu am fost învățată să cred în Dumnezeu. Dar viața mi-a demonstrat că Dumnezeu nu există și că oamenii mor lipsiți de orice ajutor.

– Pentru a muri nu este nevoie de vreun ajutor. De ajutor au nevoie doar cei care doresc să învie.

Spunînd acestea, părintele Ioan a plecat tăcut spre fundul grădinii și întreaga lui făptură arăta că ceea ce spune e adevărat.

„Cum să învii?, se întrebă nedumerită Roza Kohner. Parcă poate cineva să învie?” Cuvintele părintelui Ioan nu-i dădeau pace. Ele îi păreau absurde și totuși adevărate. Dacă i le-ar fi spus altcineva, l-ar fi crezut nebun. Dar omul acesta avea ceva ce nu aveau ceilalți. Roza Kohner hotărî să se țină de el pînă va afla sensul cuvintelor lui.

„Să nu fiu și eu pentru el ceea ce erau babele astea sîcîitoare pentru mine, gîndi Roza Kohner și se așeză pe bancă. Nu este potrivit să mă bag în viața omului. Cum să îl abordez așa, tam nisam, și să-i pun întrebări la care poate că el nici nu dorește să răspundă? Hm, asta e prea de tot.”

Roza Kohner se aplecă și încercă să privească printre crengi, vrînd să vadă

ce face părintele Ioan. „Iar se roagă! Cît poate să se roage omul ăsta? Doamne, da' mai lasă-l odată în pace, poate termină și mai vorbesc și eu cu el.”

Într-adevăr, nu a trecut nici un minut, că părintele Ioan și-a făcut ultima cruce și a pornit în jos pe alee. Se opri în dreptul băncii unde îl aștepta Roza Kohner.

– Bună dimineața, soră Roza! o luă el înaintea, vesel de parcă își revăzu un vechi prieten.

– Bună dimineața..., zîmbi nedumerită Roza Kohner, care petrecuse pînă atunci în încordare, gîndind cum să înceapă vorba.

– Se anunță o zi frumoasă. Cine se scoală mai dimineață aude ciripitul păsărelelor. Auziți cum fac?

– Dă..., nu le-am dat importanță...

– Vine o vîrstă cînd ciripitul păsărelelor și răsăritul soarelui capătă un cu totul alt înțeles, așa cum descrie Înțeleptul în Ecleeziastul...

– Ecleeziastul? Asta parcă e ceva din Biblie?

– Da. E cartea înțeleptului Solomon în care el își deapănă viața, încercînd să răspundă la veșnicele întrebări care îl macină pe om...

– Da? Și care sînt aceste întrebări?

– Care sînt întrebările? De pildă, ce rost are viața, ce rost au toate?

– Într-adevăr, ce rost au toate?

– Nici un rost! rîse părintele Ioan. „Deșertăciune, totul e deșertăciune și vîinare de vînt!”

– Și-atunci?

– Și-atu-u-u-nci..., îngîină părintele Ioan, de parcă ar fi vorbit unui copil, „Adu-ți aminte de Ziditorul tău în zilele tinereții tale, înainte să vină zilele despre care vei zice: nu-mi găsesc nici o plăcere în ele!”

– Ne întoarcem iar la Dumnezeu?

– Da, doamna mea, ne întoarcem iar la Dumnezeu!

Părintele Ioan tăcu și Roza Kohner simți că nu trebuie să mai întrebe nimic. Ea se pierdu în privirea acelui om, în care parcă a încăput întreaga ei viață. Privindu-l cum pleacă pe alee, Roza Kohner simți cum lîngă acest om ea nu se mai teme de moarte. Întreaga zi după aceea Roza Kohner se simți nemuritoare.

Legea 182/110 a fost votată pe cînd Roza Kohner avea douăzeci și nouă de

ani. Din acest motiv ea nu i-a dat prea mare importanță. „Oricum, toți murim într-o zi”, a fost răspunsul Rozei Kohner dat soțului ei Iosif, atunci când acesta își arăta nemulțumirea față de noua lege.

– E o nebunie! Încotro se îndreaptă omenirea? zisese Iosif Kohner, aruncând ziarul pe masa de cafea.

– După mine, e un lucru bun, răspunsese Roza Kohner, lăsându-se în fotoliu. Decît să ajungi o epavă care nu mai trebuiește nimănui, mai bine e să pleci la timp.

– Roza, te-ai tîmpit cu totul? Nu vreau să mai aud asta de la tine niciodată! Noi sîntem în primul rînd oameni și nu voi accepta ca cineva din neamul Kohner să meargă împotriva vieții! Fiecare om are dreptul la viață, iar viața e un dar de la Dumnezeu, care trebuie să se întoarcă la Dumnezeu atunci când El hotărăște!

– Bine, Iosif... Îți dai seama că nici eu nu sînt de acord cu această lege. Mă gîndeam doar așa, ca chestie, că e neplăcut să ajungi bătrîn și să nu mai trebuiești nimănui. Poate că e mai bine să pleci la timp din viață. Asta nu înseam-

nă că sînt de acord cu eutanasia. Ce, parcă puțini oameni pleacă frumos din viață și fără să fie eutanasiați? La asta mă refeream.

– Uf! Hai să încheiem discuția asta. Oricum nu schimbăm nimic. Poate că ai dreptate. Vom trăi mai conștient. Poate că mulți își vor prețui mai bine timpul. Ne-am obișnuit să ne irosim zilele de parcă am fi veșnici, iar cînd ajungem bătrîni, începem să iubim viața...

„Cîtă dreptate avea Iosif!, gîndi Roza Kohner depănîndu-și amintirile. Cît de mult îmi doresc să trăiesc, chiar și în acest azil, unde s-ar părea că viață nu mai este! O, Iosife, întotdeauna ai fost mai înțelept! Nu degeaba ești tu mai mare, iubitul meu...” Roza Kohner zîmbi și închise ochii, dorind parcă să nu mai scape din mreaja amintirilor.

În schimb, o altă lege o făcu pe Roza Kohner să urască toată clasa politică. La jumătate de an de la promulgarea legii eutanasiei, a fost introdusă taxa pentru al doilea copil. Roza Kohner avea de acum doi copii și dorea să mai nască alți doi, pentru că visul ei era să aibă patru copii. Roza Kohner a fost scutită de taxa

de 2000 de euro pentru al doilea copil, Iacob. Numai că peste jumătate de an apăru o nouă lege, cea a dreptului la urmași. Noua lege permitea doar primului născut să aibă urmași, iar dacă cineva se încumeta să aibă un al doilea copil, acesta urma să fie castrat. Legea s-a răsfrînt asupra tuturor copiilor mai mici de șapte ani.

Așa că, oricît a încercat Roza Kohner să-și salveze băiatul de urgia bisturiului, Iacob a fost castrat, fiind printre copiii care, se zicea, au deschis poarta unei ere noi. Durerea Rozăi Kohner era alinată doar de gîndul că în situația copilului ei se afla fiecare al doilea copil născut în ultimii șapte ani, precum și cei care vor avea nenorocul de atunci înainte să nu fie ei cei care vor deschide pîntecele mamei lor. Orice s-ar spune, Iacob a fost pentru familia Kohner o rană vie, care nu s-a tămăduit niciodată.

O lovitură parcă și mai mare decît primele a fost pentru Roza Kohner legea care permitea cumpărarea dreptului de a avea urmași pentru al doilea copil. Chiar dacă familia Kohner nu ar fi putut strînge niciodată suma de 100.000 de

euro pentru a cumpăra acest drept pentru fiul lor, gândul că nu se mai putea face nimic pentru Iacob o zdrobea.

Ironia soartei făcu în așa fel ca Raul, primul născut al familiei Kohner, să renunțe la dreptul său de a avea urmași în schimbul sumei de 100.000 de euro pe care statul îi oferea în acest caz. La vârsta de douăzeci și șapte de ani, Raul și-a cerut banii și a plecat în Israel, de unde nu s-a mai întors și nici nu a mai dat vreun semn după aceea.

Așa că sărmanul Iacob a rămas singura alinare a familiei Kohner.

– Iacob, să știi că tu ești cel mai iubit, orice-ar fi! zicea Roza Kohner, strângându-și fiul adolescent în brațe.

– Chiar mai iubit decât Raul? întreba de fiecare dată Iacob.

– Și Raul este iubit, dar tu ești mai iubit, răspundea Roza Kohner.

– Dar când vine Raul, mamă?

– O să vină, mai are puțină treabă și o să vină...

– Eu n-o să plec niciodată nicăieri... O să rămân aici pentru totdeauna...

– Așa să faci, mamă.

– Să știi că așa o să fac!

Roza Kohner își acoperi fața cu mâini-
le și se țină să nu plîngă. În patul de ală-
turi dormea o femeie care mai avea pa-
tru zile pînă la șaizeci și cinci de ani. Fe-
linarele de pe alee se vedeau prin fereas-
tră și liniștea devenise parcă la fel de
greu de suportat ca și durerea.

Moștenirea

Iacob Kohner se trezi, se îmbracă și porni la Primărie. Taxiul întârzie vreo zece minute, ceea ce l-a enervat. Vru să renunțe și să cheme altul, dar îi părea rău de replicile acide și bine gândite pe care i le pregătise vinovatului. După aceea însă îi păru rău că nu renunțase la primul taxi. Șoferul se nimeri a fi un bădăran care îl jignise chiar de la început.

– Bună ziua, zise Iacob Kohner, intrînd în mașină. Deși, cînd am sunat, era încă dimineată, adăugă el iritat.

Mașina se mișcă sub greutatea lui Iacob Kohner și rămase într-o rînă.

– Ușor, domnule! Am amortizoarele slabe.

– Nu-i nimic. Eu de ce plătesc? Bani de la mine, bani de la altul și-ți faci amortizoarele...

– Unde mergem?

– La Primărie. Așa. Clienții plătesc, iar dumneata trebuie să le oferi servicii. Da. Și să fiți la timp. Că timpul costă bani. Sau numai amortizoarele duminale costă bani?

– Da' mai tacă-ți gura, castratule!

Iacob Kohner nu se așteptă la această replică. El se fîstîci și, neștiind ce să răspundă, zise:

– Ești un prost!

Iacob Kohner vru să mai spună ceva, dar se abținu. Dintr-odată fu cuprins de o tristețe care îl stînjea chiar și pe șofer.

– Iertați-mă, sînt și eu obosit... Am lucrat toată noaptea... N-am vrut să vă jignesc, sparse tăcerea șoferul.

– Nu-i nimic, sînt obișnuit. Am auzit asta de un milion de ori, zise Iacob Kohner, privind pe geam.

– Îmi pare sincer rău.

– Nu-i nimic. Nu vă faceți griji. Vă înțeleg perfect.

– Ce faceți la Primărie?

– Mă duc să plătesc o taxă...

– 182/110?

– Exact.

– Îmi pare rău. Dacă știam...

– Nu-i nimic. Nu vă faceți griji.

– Chiar îmi pare rău... Vă duc pe gratis!

– Nu e nevoie... Am bani. Nu sînt cu nimic deosebit de ceilalți clienți. Vreau să plătesc...

– Iar eu vreau să vă duc pe gratis! E plăcerea mea!

– Iar plăcerea mea este să plătesc! Să plătesc! Să plătesc!

Iacob Kohner se apucă cu mâinile de banchetă și izbucni în hohote de plîns.

– O, nu! Vă rog să vă liniștiți! Îmi pare sincer rău... Dacă știam... Vă rog... Cum vă numiți?

– Iacob... Iacob Kohner... Dar asta n-are nici o importanță...

– Cum nu are nici o importanță? Ba are o foarte mare importanță! Eu sînt... O, Iacob! Știi cine sînt eu? Ghici cine sînt eu! N-o să mă crezi... O, Iacob! Păi eu sînt Vik! Alexandru! Prietenul tău cu care te cerți pe net!

– Vik? Alexandru? Adică a trebuit să ne întîlnim chiar acum? Chiar azi? Într-o zi atît de grea pentru mine? Într-o zi în care mă simt mai rău ca niciodată? Cînd credeam că sînt mai singur ca niciodată? Vik! Alexandru! Știi cît m-am gîndit la tine după aceea, după ce am vorbit atunci? Dacă ai ști cîtă speranță mi-ai dat! Chiar m-am gîndit că am putea fi

prieteni! Că ne-am putea întâlni într-o zi! Dar nici o clipă nu m-am gândit că ar putea fi atît de repede! Nici măcar nu te întrebasesem unde locuiești... Vik! Fii atent! O, drăcie! Era cît pe ce să ne bușească! Fu... Ce m-am mai speriat!

– Nu-i nimic! Dă-l încolo! Așa e în trafic, prietene! Uf! Cască ochii, mă! Parșivul, nici n-a semnalizat...

– Ce bine că ne-am întâlnit... Dă-l încolo de trafic... Nu-s obișnuit... Îmi pare că toate mașinile intră în mine...

– Hai că am ajuns! Ce mă bucur! Iacob! Cum s-a întîmplat să ne întîlnim! Chiar dacă voiam nu ieșea așa!

– Da... Vik, adică Alexandru... Nu ne despărțim acum, nu-i așa? Te rog să mă aștepți... Plătesc cît trebuie...

– Nimic! Numai dacă accepți să te duc pe gratis! glumi Vik.

– Bine, pentru tine fac o excepție! Numai să nu pleci nicăieri! Plătesc blestemata de taxă și vin. Mergem undeva să povestim! Am atîtea să-ți spun!

– Bine, prietene! Hai, pleci odată? Am zis că te aștept!

Iacob Kohner era stăpînit acum de două sentimente total opuse. Pe de o parte, era îndurerat de pierderea mamei

și de nedreptatea care domnea în lume, iar pe de altă parte se bucura de întâlnirea cu Vik. A și început să-și facă planuri de viitor alături de un prieten adevărat. Era naiv, dar el nu știa asta. Și acesta era farmecul lui Iacob Kohner: faptul că erau atâtea lucruri pe care el nu le știa!

– Bună ziua, am venit în legătură cu citația venită pe numele lui Iacob Kohner...

– O clipă, vă rog... Așa, Iacob Kohner... Da. Aveți de plătit suma de 202 euro...

– Și aș vrea să ridic și urna...

– Sigur. Încă 35 de euro, vă rog.

– Pot să o ridic chiar acum?

– Da. Vă rog frumos să semnați... Așa... Acum mergeți la ghișeul 22, acolo o să mai completați un formular și e OK.

– Vă mulțumesc...

– Pentru puțin.

– La revedere...

– La revedere. O zi bună. Următorul, vă rog!

Iacob Kohner plăti și plecă cu urna pe coridoare. Nu-i venea să creadă că își ducea mama într-o urnă de plastic. Nu putea nici să plîngă. Era năuc. Se grăbi să iasă afară. I se făcu frică și chiar i se

părea că cineva îl urmărește să-l omoare. Pentru o clipă chiar se îndoii dacă e viu sau mort. Cît de mult se temea pentru viața sa, care va sfîrși într-un mod atît de banal și atît de trist! De partea cealaltă a drumului îl aștepta Vik, făcîndu-i semn cu mîna. La vederea lui își reveni puțin. Ce bine că nu e singur în aceste clipe! Altfel nu se știe ce ar fi făcut...

Cei doi au rămas tăcuți o bună parte de drum. Orice cuvinte ar fi fost nepotrivite într-un caz ca acesta. Apoi Iacob Kohner s-a hotărît să spargă tăcerea. Această responsabilitate îi revenea doar lui.

– Și? Ce mai faci în rest?

– Nimic deosebit, după cum vezi. Lucrez taximetrist, ca să-mi cîștig pîinea.

– Și pe net cînd mai intri?

– A! zîmbi Vik, dorind să mențină spiritul de glumă. Am un laptop pe care îl car după mine. Și, cînd nu am clienți, mai ales cînd sînt de noapte, mai intru și omor timpul pe forumuri, pe bloguri...

– Bănuiam eu că o faci doar ca să omori timpul. Nu pui suflet în ceea ce spui...

– De ce să pun suflet? Mă distrez și eu... Iar tu văd că te superi și trăiești fiecare cuvînt! Sper că nu îmi ții pică pînă acum?

– Nu-ți țin pică. Dar e adevărat că mă implic poate prea mult. Vezi, eu nu mai am pe nimeni. Viața mea e pe internet. Știu că e o prostie ce zic, dar pentru mine totul e real. Dacă aș fi fals acolo, ar însemna să fiu fals în general, să am o viață falsă.

– Să știi că mie mi-a plăcut de la bun început să discut cu tine.

– Ei, nu pot să spun același lucru. Mă făceai să nu dorm nopțile. De ce ai spus că fericirea e o treabă inventată de proști? Chiar crezi asta?

– Apropo, ce părere ai de moartea Premierului?

– Care premier? A murit vreun premier?

– O! Nu știi că a murit Premierul?

– Nu... Prima dată aud...

– Păi, ascultă. Ieri, în timp ce vorbea în piață, l-a apucat dintr-odată și a căzut. S-a apucat cu mâinile de gât, că se sufoca, și gata a fost. Cică s-a împutit pe loc. I-a dat sângele pe toate orificiile. Și pe nas, și pe gură, și pe urechi, și pe ochi. Cică nu puteai să stai lângă el. Unii zic că îndată l-au și năpădit viermii. Mai rău ca-n filme!

– Vai de mine! Înseamnă că de asta a picat netul... Că am vrut să mai aflu și eu

aseară ce s-a mai întîmplat în lume, da' nu mergea...

– Păi da. Au blocat netul în toată țara din cauză că se comenta pe forumuri și se spuneau prea multe. Așa am aflat și eu toate chestiile astea cu viermii și duhoarea, că la știri au zis că a avut un atac de cord.

– Să știi că ăsta și-a meritat moartea. Porcul a promovat legea 182/110. Așa să moară toți care gîndesc ca el.

– Oricum, a fost cumplit ce s-a întîmplat. E un șoc pentru toată lumea.

– Am ajuns. Intri pînă la mine?

– Cu plăcere, Iacob, dar mai am puțin de lucru. Îți promit că o să intru mîine. Azi mă odihnesc, că am lucrat toată noaptea, iar mîine ne sunăm și ne vedem.

– Bine. Înțeleg. Oricum, îmi pare bine că ne-am întîlnit. De acum sper să ne vedem mai des. De fapt, sînt convins că așa va fi. Dacă nu ai nimic împotrivă, desigur...

– Cum aș putea? Sînt și eu bucuros de întîlnire!

– Îți mulțumesc că ai fost alături de mine...

– N-ai pentru ce. Prietenul la nevoie se cunoaște!

- Bine. Te salut. Și te aștept mâine.
- Pe mâine!
- Salut!
- Salut!

Intrînd în casă, Iacob începu să aibă niște trăiri ciudate. I se părea că își aude mama în bucătărie. Apoi i se părea că mama îl privește din fotoliu. Simțea căldura pe care nu a mai simțit-o din copilărie. De parcă cineva i-ar fi pus mîinile pe cap, pe obraji, pe umeri. Iacob închise ochii și începu să lăcrimeze. El se simțea atît de neputincios... Era atîta rău în lume și el nu putea face nimic împotriva lui. Totuși ceva îi dădea putere să trăiască și să spere. Starea aceasta, pe care nu și-o putea explica încă, nu a fost niciodată atît de puternică. Iacob Kohner rămase nemișcat cam jumătate de oră, atunci cînd fu trezit la realitate de sonerie.

– Bună ziua. Dumneavoastră sînteți Iacob Kohner?

– Da, răspunse Iacob Kohner, vrînd să înțeleagă ce este de această dată.

– Semnați, vă rog...

– Ce este?

– Ați primit o moștenire de la mama dumneavoastră, doamna Roza Kohner.

Ca să puteți intra în posesia moștenirii, trebuie să semnați. Aici, vă rog...

– Da, sigur...

– Așa... Poftim...

– Dar ce este?

– Acum e a dumneavoastră. Aveți tot timpul să deschideți coletul și să vedeți singur ce este. Vă doresc o zi bună.

– La revedere...

„Ce zi!, își zise cu voce tare Iacob Kohner. O să-mi cedeze inima.”

Încuie ușa și se aruncă să desfacă pachetul. După ce-l desfăcu, dădu de un al doilea pachet, mai mic. Apoi dădu de o cutie. Luă cutia și o puse pe masă. Parcă îi era destul doar să se uite la ea. Dorea să lungească aceste clipe, așa cum îți dorești să lungești o întâlnire cu cineva pe care îl iubești. Recunoscuse fundița și felul de a împacheta al mamei. Nici nu mai conta ce era înăuntru. Parcă ce putea fi? Ceea ce moștenise el de fapt era dragostea mamei sale, ultimele ei gânduri. Și asta îl făcea să simtă că viața lui nu e deloc lipsită de rost și importanță.

În cutie Iacob Kohner găsi cartea neagră pe care o văzuse la mama sa la ultima lor întâlnire. De această dată, cartea era cu titlul în sus și el putu să citească

„BIBLIA”. Iacob Kohner auzise de Biblie așa cum auzise de piramidele egiptene, de Turnul Eiffel și Zidul chinezesc, dar fără să le vadă vreodată.

În timpul lui Iacob Kohner foarte puțini oameni văzuseră o Biblie. Dar și mai puțini citiseră din ea. De aceea o moștenire atît de ciudată îl nedumeri și îl umplu de curiozitate pe Iacob Kohner. El deschise cartea, dar tot atunci, dintre co-perte, căzu un plic. Pe plic era scris cu litere de mînă: „Iubitului meu fiu, Iacob, de la mama”. Iacob Kohner se umplu de emoție și se grăbi să deschidă plicul.

Iubitul meu fiu, iubitul meu Iașa!

Îți scriu aceste rînduri de pe patul meu din azil în ultimele ore de viață. Nu, eu nu voi muri! Cred și simt asta! În curînd mă voi muta într-o altă viață, mult mai bună, unde nu mai este nici nedreptate, nici durere.

O pace cum nu am mai simțit mi-a cuprins inima. Aș vrea doar să tac și să mă îndulcesc din această pace. Dar gîndul că nu îți voi mai putea vorbi niciodată mă îndeamnă să-ți scriu. Aș avea atîtea să-ți spun, dar simt că cuvintele sînt neputincioase. Aș vrea să simți dragostea mea și mi-ar fi de ajuns.

Știu că ne-am născut într-o lume prea rea și prea crudă pentru a vorbi despre dragoste.

Soarta ta a fost și mai grea decît a lui Raul, dar să știi că acum, la ieșirea din viață, îmi dau seama că tu ai fost pentru mine întîiul născut și pe tine te-am iubit cel mai mult.

Aici, în azil, am cunoscut un om extraordinar, părintele Ioan. Nu te mira, știu că te-am crescut departe de Dumnezeu, pentru că eu însămi îmi pierdusem orice credință în El. Am descoperit însă ceea ce oamenii au uitat și m-am regăsit pe mine însămi. Sînt fericită. Moartea nu există!

De la părintele Ioan am primit o Biblie. Ai văzut-o atunci cînd ai fost la mine. Aș fi vrut să-ți vorbesc mai multe atunci, dar te-am văzut total nepregătît. Și-apoi, nici nu știu dacă lucrurile acestea pot fi vorbite, iar dacă pot, nu știu dacă eu sînt cea care le-ar putea exprima. Îți las această carte ție ca tu însuși să cunoști și să înțelegi ceea ce îmi doresc atît de mult să-ți spun. Citește-o, gîndindu-te că vorbești în acest fel cu mine. E ceea ce aș fi vrut să-ți spun. Și dacă aș mai avea o viață, tot asta ți-aș spune, căci în afară de asta totul e lipsit de rost și de frumusețe.

Hristos Dumnezeu, Cel care a murit pentru noi pe cruce, pentru a ne învia împreună cu El, să te aibă în paza Sa! Te sărut și nu încetez să fiu alături de tine. Te iubesc!

Mama.

Iacob Kohner simțea cum pacea despre care îi vorbea mama i-a cuprins inima. Se lăsă în fotoliu și rămase așa vreme îndelungată. Lacrimile îi sporeau această stare de bine. Niciodată nu s-a simțit atît de iubit. Dragostea îl făcea să se simtă nemuritor. Pentru prima dată își dădu seama că nu este nici o putere în lume mai mare decît dragostea. Nici chiar moartea.

În acele clipe, pe scena din piața orașului, mureau în convulsii Președintele și Ministrul Sănătății.

Să privești un cireș înflorit prin fereastra azilului de bătrâni

Ușa pavilionului se crăpă și apăru infirmiera ducînd o tavă cu ceai și pastile.

– Bună dimineața, doamna Kohner! V-am adus ceaiul și pastiluțele.

– Bună dimineața. Mulțumesc. Domnișoară, dar nu aș putea ca măcar în această dimineață să nu-mi iau pastilele și nici să nu-mi beau ceaiul?

– Oh, doamna Kohner! Păi cum așa? Nu plec de aici pînă nu vă beți ceaiul și pastilele ...

– Domnișoară, lasă că știu eu ce fel de pastile și ce fel de ceai mi-ați adus...

– Cum așa? Ce vreți să ziceți?

– Lăsați-mă, vă rog. Nu e nevoie. Eu nu mă tem de moarte. Mai am o oră de

trăit, vreau să o trăiesc cum trebuie, nu vreau să dorm.

– Oh, doamna Kohner... îmi pare rău... Știu că nu e ușor, dar toți vom trece prin asta. Pînă la urmă, nici nu o să simțiți. N-o să doară deloc, vă asigur...

– Ce sigură sînteți, domnișoară, răspunse Roza Kohner zîbind.

– Vă rog să mă scuzați... Mă așteaptă și alți bolnavi. Vă doresc să fiți tare... Mi-a părut bine să vă cunosc... Sînteți o prezență plăcută... Am avut ce învăța de la dumneavoastră... N-o să vă uit nicio dată... Vă rog să mă scuzați, dar trebuie să plec...

Roza Kohner se ridică din pat și se duse la fereastră. Grădina era pustie, iar cireșii în floare prevesteau un an bun. Ce frumoase sînt cireșele coapte! Și ce gustoase sînt! Roza Kohner își aminti ziua în care Raul, primul ei băiat, a mîncat pentru prima oară cireșe. Apoi și-l aminti pe Iacob. Acesta a mîncat cireșe mai tîrziu. Pe la un an și opt luni. Ce poate fi mai frumos și mai nevinovat decît un copil care mănîncă cireșe pentru prima oară? Roza Kohner se îndepărtă de la geam și se duse la noptieră. Deschise sertarul și scoase de acolo Bi-

blia, pe care o sărută și o puse deoparte. Apoi scoase un caiet și un creion, cu care se duse în fotoliu și începu să scrie:

TESTAMENT

Eu, Roza Kohner, las moștenire fiului meu Iacob Kohner Biblia mea, pe care am moștenit-o, la rîndul meu, de la părintele Ioan.

Semnez azi, 12 aprilie.

Roza Kohner îi scrisese o ultimă scrisoare fiului său, Iacob Kohner, pe care o puse într-un plic și o băgă în Biblie.

În sfîrșit, Roza Kohner se întoarse înspre răsărit și făcu trei închinăciuni mari, după care rămase nemișcată, rugîndu-se pentru ceva ce nimeni n-o să afle niciodată.

Apoi se duse și se așeză iar în fotoliu, lăsîndu-și capul pe spate și închizînd ochii. În minte îi apăru ultima oră petrecută lîngă părintele Ioan și felul luminos în care a întîmpinat el moartea.

Părintele Ioan era dintre călugării scoși afară din mănăstire printr-un decret de stat. După ce a trăit trei ani într-o pădure din apropierea orașului, a fost pîrît de cineva sub bănuială că s-ar es-

chiva de la respectarea Legii 182/110. Prin urmare a fost arestat și, dată fiind vârsta de șaizeci și patru de ani împliniți, a fost adus la azil.

Atunci când l-a cunoscut Roza Kohner, părintele Ioan avea șaizeci și patru de ani și 9 luni, adică mai avea trei luni până la moarte. Din ziua întâlnirii lor în grădina azilului, Roza Kohner a petrecut aproape nedespărțită de părintele Ioan. Ei au ajuns să fie subiectul bârfelor din acel azil, deoarece tuturor li se părea că între cei doi s-a înfiripat o poveste de dragoste. Povestea lor însă a fost una cu totul neobișnuită pentru acele vremuri și pentru acel loc. Pătrunsă de puterea și înțelepciunea părintelui Ioan, Roza Kohner ceru să fie botezată, lucru care s-a și întâmplat în una din dimineți în bazinul azilului.

După aceea Roza Kohner lua parte la Liturghiile ascunse săvîșite de părintele Ioan, împărtășindu-se împreună cu el cu Trupul și Sângele Sfînt al lui Hristos. Zilele petrecute lîngă părintele Ioan au fost pentru Roza Kohner cele mai luminoase din întreaga ei viață. Ea se cufundase cu desăvîrșire în înțelesurile Evangheliei și simțea cu toată făptura că nașterea din

apă și din Duh este una mai adevărată decît nașterea trupească. Dacă Roza Kohner nu s-ar fi născut aici, în azil, ea nu s-ar fi născut niciodată. O viață născută spre moarte nu este mai mult decît o moarte prelungită. Dar viața aceasta nouă, care o ridică în veșnicie, era adevărata viață pe care Dumnezeu o dă oamenilor prin jertfa Fiului Său, Iisus Hristos. Roza Kohner trăia cu atîta plinătate acest adevăr, încît fiecare zi trăită după Botez i se părea o nouă viață. Ea ajunsese să înțeleagă că o singură clipă trăită în Hristos este destulă pentru a umple de sens și fericire o viață întreagă. O clipă dacă ar trăi omul, dar dacă în această clipă L-ar cunoaște pe Hristos, i-ar fi de ajuns pentru a se muta fericit în veșnicie.

În acea ultimă noapte părintele Ioan a slujit Liturghia în grădină, avînd-o împreună cu sine și pe Roza Kohner. Era o noapte de august și țîrîieci au cîntat pînă tîrziu.

– Soră Roza, zise părintele Ioan înaintea de a începe rugăciunea, aș vrea ca noaptea asta să o închinăm cu totul Domnului. Să nu dormim deloc.

– Așa să fie, părinte.

Părintele se întoarce cu fața la răsărit și, ridicînd Biblia cu amîndouă mîinile deasupra pîinii și a vinului, zise cu voce tremurîndă:

– Binecuvîntată este împărăția Tatălui, a Fiului și a Sfîntului Duh!

– Amin! răspunse Roza Kohner, însemnîndu-se cu semnul crucii și închinîndu-se pînă la pămînt.

– Cu pace Domnului să ne rugăm!

– Doamne miluiește!

– Pentru pacea de sus și pentru mîntuirea sufletelor noastre, Domnului să ne rugăm!

– Doamne miluiește!

– Pentru pacea a toată lumea, pentru bunăstarea sfintelor lui Dumnezeu biserici și pentru unirea tuturor, Domnului să ne rugăm!

– Doamne miluiește!

– Pentru preafericiții patriarhi, mitropoliți, arhiepiscopi și episcopi ortodocși de pretutindenea; pentru cinstita preoție și cea întru Hristos diaconie, pentru tot clerul și poporul, Domnului să ne rugăm!

– Doamne miluiește!

– Pentru buna tocmire a văzduhurilor, pentru îmbelșugarea roadelor pămîntului și pentru vremi cu pace, Domnului să ne rugăm!

– Doamne miluiește!

– Pentru cei ce călătoresc pe ape, pe uscat și prin aer, Domnului să ne rugăm!

– Doamne miluiește!

– Pentru cei bolnavi, pentru cei ce se ostenesc, pentru cei robiți și pentru mîntuirea lor, Domnului să ne rugăm!

– Doamne miluiește!

– Pentru ca să fim izbăviți noi de tot necazul, mînia, primejdia și nevoia, Domnului să ne rugăm!

– Doamne miluiește!

– Apără, mîntuiește, miluiește și ne păzește pe noi, Dumnezeuule, cu harul Tău!

– Doamne miluiește!

– Pe preasfînta, curata, prea binecuvîntata, slăvita Stăpîna noastră, de Dumnezeu Născătoarea și pururea Fecioara Maria, cu toți sfinții pomenind-o, pe noi înșine și unii pe alții, și toată viața noastră lui Hristos Dumnezeu să o dăm!

– Ție, Doamne!

– Că Ție se cuvine toată slava, cinstea și închinăciunea, Tatălui și Fiului, și Sfîntului Duh, acum și pururea, și în vecii vecilor!

– Amin!

Părintele Ioan știa Liturghia pe de rost și o învățase și pe Roza Kohner să dea

răspunsurile cuvenite. Acolo unde Roza uita, părintele cînta împreună cu ea. El slujise atîta timp singur, încît acum, cînd avea pe cineva care să spună „amin” la rugăciunile lui, i se părea că lumea întregă s-a trezit din somn și se roagă Dumnezeului Celui Viu. Părintele Ioan nu avea nici loc și nici timp pentru a face slujba așa cum o făcea cîndva în altar. Liturghia lui era primitivă, ca cea a Sfinților Apostoli. Dar poate că tocmai această simplitate a cucerit-o de la bun început pe Roza Kohner. Ea simțea și știa că Dumnezeu vine acolo unde se roagă părintele Ioan. Nimic nu poate fi mai măreț decît o Liturghie slujită cu credință și dragoste. Iar părintele Ioan le avea pe amîndouă.

După ce s-au împărtășit, părintele Ioan a strîns cu grijă paharul, talgerul și cuțitul cu care slujea Liturghia.

– De acum n-o să le mai pot folosi. Să căutăm un loc curat ca să le îngropăm. E păcat să rămîină și să le folosească cineva la lucruri omenești, căci sînt sfințite.

Părintele Ioan se duse sub un copac, unde avea pregătit un hîrleț. Roza Kohner îl urmărea în tăcere.

– În dimineața asta eu va trebui să plec. Am dorit să fii alături de mine, să

priveghem și să ne rugăm Domnului împreună.

– Sînt gata să fiu și în veșnicie alături de dumneata, părinte Ioan.

– Mă rog Domnului și cred că așa va fi.

– Nu mi-ați spus mai înainte că va fi așa de repede...

– Nu voiam să te tulbur. Deși creștinii nu trebuie să se tulbure din pricina morții. Noi, dacă avem credință și puțină dragoste, ne mutăm din moarte la viață.

– Așa este. Dar inima mea este tristă. Nu pot să mă despart. Îmi vine să plîng.

– Iar eu sînt gata. Îl simt pe Domnul cum mă cheamă și inima mea arde la gîndul întîlnirii cu El. Am păcătuit, Doamne, dar Tu, ca un iubitor de oameni, primește-mă ca pe fiul cel risipitor, ca pe oaia cea pierdută. O, viața e atît de scurtă și chiar dacă ar fi lungă cît lumea tot nu am avea timp să ne îndreptăm prin faptele noastre! Dar mila și iubirea Lui sînt atît de mari, încît poate și pe ultimul păcătos să-l primească, de vom avea inimă înfrîntă și vom chema numele Lui...

Părintele Ioan tăcu, apoi adăugă:

– Soră Roza, să te rogi pentru sufletul meu.

Roza Kohner îl privea și nu putea spune nimic. Dragostea ei pentru acest om era atît de mare, încît cuvintele n-ar fi făcut decît să o împuțineze. Ea se apropie și, luîndu-i mîna dreaptă între palmele sale, o sărută. Apoi își lăsă capul pe umărul lui mare și izbucni în plîns.

– Doamna Roza! E timpul.

Ușa se deschise și înăuntru își băgă capul tînăra infirmieră, fără să intre. Din coridor se auzi o voce iritată de bărbat.

– De ce nu doarme?

– Știți, domn' doctor, a fost ultima ei dorință..., răspunse nehotărîtă infirmiera.

– Ce fel de ultimă dorință, domnișoară? Sînteți prea tînără și prea fără experiență pentru a lua astfel de decizii! Regulamentul o interzice!

– Vă rog să mă scuzați... A fost atît de încăpățînată, a refuzat și ceaiul, și pastilele... A zis să o las în pace, că mai are o oră de trăit și nu vrea să o doarmă...

– Piei de-aici! Cu neisprăvite miloase ca tine se duce tot azilul de rîpă! Dumnezeua înțelege că ai încălcat regulamentul? Că ai încălcat Legea? Of, mila asta! Cînd ne vom izbăvi de ea?!

Roza Kohner auzea discuția, dar gîndul ei era departe. În acele clipe ea îl vedea pe părintele Ioan dăruindu-i Biblia. Greierii cîntau și mirosea atît de frumos a iarbă și a flori.

– Doamna Roza Kohner, vă rog să vă întindeți în pat. Nu vă faceți nici o problemă, n-o să doară deloc. O mică înțepătură. Haideți, doamna Kohner, că și așa am întîrziat patruzeci de minute.

Roza Kohner se ridică din fotoliu și se întinse în pat. Privind în tavan, ea își făcu pentru ultima oară semnul crucii și închise ochii.

Paradisul bătrânilor

Iacob Kohner se trezi din cauza zgomotului făcut de mașinile care parfumau orașul. Autocamioane imense, ca niște purtătoare de rachete, de culoare galbenă, brăzdau străzile. Din cisterne țîșneau nori de parfum, după care nu se mai vedea nimic. Toată această priveliște neobișnuită era însoțită de sirene, la auzul cărora traficul înțepenea, făcînd loc uriașelor parfumerii. Cu toate acestea, dinspre mare veneau valuri de duhoare, care, amestecîndu-se cu parfumul răspîndit de mașini, te făceau să vomîți.

În acea noapte Iacob adormi tîrziu. Întîlnirea cu Vik îi deschise o nouă ușă în viață. Se gîndea la viitor. Un viitor pe care îl vedea altfel decît viața lui monotonă și tristă de pînă atunci. Credința nebună că lumea ar putea fi schimbată, că răul ar putea fi oprit, năvăli iar în inima

lui. Acum nu mai era singur. Iar gîndul că alții ca Vik sînt pretutindeni în lume și că tot ce trebuie să facă este să se întâlnească îl făcea să ardă de bucurie. O bucurie din pricina căreia nu putea adormi.

Acum stătea în balcon și încerca să înțeleagă ce sînt aceste mașini și mirosul pe care îl răspîndesc. Valurile de duhoare care se amestecau cu parfumul împrăștiat în aer l-au făcut pe Iacob să închidă geamul și să se spele pe mîini. O asemenea duhoare nu mai simțise nicio dată. Mirosul pătrundea prin geamurile închise, avînd putere să străbată și pereții. Iacob își ducea mîinile la nas, apoi le spăla iarăși. O spaimă neînțeleasă se lăsă peste tot orașul...

În acele zile pline de tulburare și teamă care au urmat morții doamnei Kohner, lumea avea să cunoască lucruri nemaiauzite pînă atunci. Legile crude pe care le impuseseră guvernării cu scopul de a reduce numărul oamenilor pe pămînt aveau să se întoarcă împotriva lor într-un chip cu totul neașteptat.

Miniștrii, generalii, bancherii și, îndeobște, toți oamenii bogați care ajungeau

la fatala vîrstă de şaizeci şi cinci de ani, şi-au ridicat, în timp, un oraş al lor, unde se retrăgeau pentru a-şi trăi în tihnă, dacă există o tihnă pentru păcătoşi, urîta lor bătrîneţe. Toţi aceşti oameni erau morţi în acte.

Pe o insulă aflată la doar cîţiva zeci de kilometri pe mare, toţi cei care au susţinut oarecînd legalizarea eutanasiei pentru persoanele ajunse la şaizeci şi cinci de ani şi-au făurit un Paradis al bătrînilor. Dar ceea ce pentru criminalii îmbătrîniţi părea a fi un adevărat rai, pentru tinerii exilaţi acolo să-i slujească era un iad. Femei tinere şi băieţi abia trecuţi de adolescenţă erau înrobiţi în insulă pentru a îndeplini dorinţele nesăbuite ale acelor demoni cu chip de om.

Taina aceluia Paradis al bătrînilor era mai mult decît un secret de stat, căci în acea insulă îşi aflau sfîrşitul demnitarii corupţi din lumea întreagă. Şi poate că secretul acesta nu s-ar fi aflat niciodată, dacă Bunul Dumnezeu nu ar fi pus capăt fărădelegii în care s-au adîncit acei oameni.

În noaptea zilei în care muriseră Preşedintele şi Ministrul Sănătăţii, un miros greu, prevestit de un vuiet nepămîntesc,

s-a abătut asupra insulei. Lordul Richard, fost premier al Marii Britanii, în vîrstă de șaptezeci și doi de ani, tocmai îl chemă la sine pe tînărul Arthur, iar acum îl aștepta în dormitorul său în care aprinsese de curînd mai multe lumînări parfumate.

– Sir Richard?..., se auzi vocea timidă a lui Arthur, după ce bătu ușor în ușa întredeschisă. M-ați chemat?

– Da, Arthur... Intră...

Tînărul păși înăuntru în semiîntunerul parfumat al camerei. După ce ochii i s-au obișnuit puțin, el îl văzu pe Sir Richard, îmbrăcat în halat de noapte, la marginea patului.

– Arthur, dragul meu..., începu lordul Richard, ridicîndu-se și apucîndu-l pe tînăr de mîină. Te-am chemat pentru că mă simțeam singur... Ciocnești un pahar de whisky cu mine?

– Desigur, Sir... Cum aș putea să vă refuz?

– Atunci, o să te rog să iei loc pe pat... Am avut o zi grea astăzi... Mi-am amintit niște lucruri neplăcute... Ce pedeapsă pentru om mai e și memoria asta! Oare de ce trebuie să aibă oamenii memorie? Cum crezi, Arthur?

– Nu știu, Sir... Probabil pentru a recunoaște oamenii, locurile... Nu știu... Probabil, dacă nu ar avea memorie, oamenii nu s-ar cunoaște între ei, nu și-ar recunoaște ușa, hainele..., ar uita să mănânce...

– Oh, Arthur!, exclamă lordul Richard, turnînd băutura în pahare. Ce nostim ești uneori cu această naivitate a ta! Ești un idiot fericit!

– Probabil aveți dreptate, Sir...

– Nu probabil, ci sigur!

– Da, așa este... Sigur aveți dreptate, Sir... Dumneavoastră aveți întotdeauna dreptate...

Lordul Richard puse un vals vienez ca să răsune în surdină și se apropie de pat valsînd cu paharele în mînă.

– Ador valsul! Mai cu seamă valsul vienez! Apropo, Arthur, ție îți place să valsezi?

– Nu știu, Sir...

– Ce nu știi, dragă?

– Nu știu ce să răspund...

– Răspunde așa cum este!

– Păi, nu-mi place...

– Nu-i nimic, o să te învăț eu...

Lordul Richard îl apucă pe Arthur de mînă și-l trase lîngă sine. Apoi îi înmînă

paharul cu whisky. Ținînd într-o mînă paharul cu băutură, iar cu cealaltă sprijinindu-l pe Arthur, lordul Richard începu să se legene prin cameră, trăgîndu-l după sine pe tînărul neîndemînatic.

– Bea, dragă! De ce nu bei? E o băutură foarte bună! Au inventat-o bandiții, dar o beau nobilii, ha, ha! Deși între cei dintîi și cei din urmă nu mai există astăzi nici o diferență, ha, ha!

După ce-și bău paharul, Sir Richard, care mai băuse în acea seară, deveni tot mai vulgar. Arthur se înveseli și își dădu drumul la limbă.

– Sir Richard, îndrăzni să întrebe Arthur după ce luă al doilea pahar, pot să vă pun o întrebare?

– Sigur, dragă, răspunse lordul, valînd singur cu paharul în mînă.

– De cînd am ajuns aici mă chinuie un singur gînd: dacă sînteți fericit.

– O-o-o! Ha, ha! Stai puțin... Mă întrebi dacă sînt fericit?

Sir Richard dădu pe gît băutura și aruncă paharul în tavan, așa încît cioburile din paharul care s-a spart cu zgomot îi căzură în cap.

– O, da, dragă! Sînt fericit! Sînt foarte fericit! Sînt cel mai fericit! Mă auzi? Sînt cel-mai-cel-mai fericit!

Lordul se trînti în pat cu mîinile și picioarele desfăcute. Apoi continuă:

– Dar știi de ce? urlă el, întorcîndu-și fața spre tînărul speriat de zgomotul paharului izbit în tavan. Știi de ce, dragă? Pentru că mi-am închinat viața unui vis, unui plan măreț! Pentru că am făcut ceea ce trebuia să fac! Pentru că am slujit frăția! Pentru că văd cum se împlinește visul înaintașilor mei! Pentru că omenirea a fost îngenunchată! Pentru că mi-am supus lumea la picioarele mele! Înțelegi, tinere? Ce poate să-și mai dorească un om pentru a fi fericit? Putere! Putere! Putere! Și iar putere!

Arthur stătea nemișcat la colțul patului, ascultînd îngrozit delirul paranoic al bătrînului. El știa că nimeni dintre cei intrați pe insulă nu are drum înapoi. Mai devreme sau mai tîrziu el va sfîrși, ca și alți tineri de pînă la el, aruncat în mare, ca un obiect stricat. Cei de aici au nevoie doar de tinerețea și sănătatea lui. Uneori simțea că între el și o sticlă de whisky nu este nici o diferență. Lordul Richard ridică o mîină în sus, arătînd cu degetul în tavan și continuă:

– În lumea asta sînt două feluri de oameni: unii făcuți ca să conducă, iar alții

ca să fie robi. Mai bine zis, există unii care sînt născuți să fie oameni, iar alții nu sînt decît niște dobitoace bipede, pe care adevărații oameni trebuie să le folosească după bunul lor plac. De pildă tu, tinere, ești un dobitoc! Înțelegei ce zic?

– Da, Sir..., îngîină Arthur, care între timp își reveni din amețeală și acum era cuprins de frică și părere de rău că a provocat această discuție.

– Tu ești un dobitoc, și eu pot să fac cu tine tot ce doresc! Dar știi de ce?

– Nu știu, Sir...

– Ha, ha! Ți-am mai spus că ești nostim în prostia ta! Pentru că așa e lumea! Unii sînt lăsați ca să conducă, iar alții ca să fie conduși!

Lordul Richard își șterse fruntea cu dosul palmei și oftă.

– Hai că mi-a trecut tot cheful! M-am săturat! Ești un prost! Un tîmpit! Un dobitoc! De ce trebuie eu să-ți dau seama pentru tot ce fac? Hai, ia loc pe pat... Dar mai întîi mai toarnă cîte un rînd!

Lordul luă paharul și rămase cu ochii în tavan.

– Copiii mei cred că sînt mort. Dar eu nu sînt mort... Eu sînt viu! Și le-am pregătit un viitor luminos! Cînd vor ajunge

ei la vîrsta mea nu va mai fi nevoie să se ascundă în nici o insulă. Atunci totul va fi pe față. Vor fi unii care vor avea dreptul să trăiască și alții care vor avea dreptul să moară. Ha, ha! Ai auzit? Vor avea dreptul să moară! Va fi singurul lor drept! Ha, ha! Legea, tinere, este ceea ce îl face pe om să se consoleze. Oamenilor le plac legile! Și noi le facem legi! Noi! Mă auzi, tinere? Noi facem toate legile! Toate! Mă auzi? Legi! Legi! Legi! Ador legile, pentru că prin ele poți îngenunchea lumea!

Arthur simți un miros urît cum umple camera, amestecîndu-se cu parfumul lumînărilor și cu sunetele frenetice ale valsului. La început i se păru că duhoarea vine din gura bătrînului. Cu cît acela vorbea mai mult, cu atît mirosul devenea mai puternic. Dintr-odată fața lordului se schimonosi și el începu să aiureze.

– Ce sînt muștele acestea? Închide geamul, Arthur! Uite ce de muște au intrat în cameră! Ce vor muștele acestea de la mine? Uah! Plecați de la mine, muștelor! Arthur, dă afară muștele! Uah! Arthur, nu mă lăsa! Muștele vor să mă mănînce!

Fața bătrînului se făcu stacojie. Apucîndu-se cu amîndouă mîinile de gît, el

începu să gîfîie și să scuipe de parcă i-a fi intrat ceva în gură.

– Arthur! Arthur! Muștele intră în mine! Închide geamul, Arthur! Alungă muștele! Arthur! Arthur!

Arthur nu vedea nimic, însă cu cît striga bătrînul mai mult, cu atît camera se umplea de duhoare. În cele din urmă, lordul Richard își desfăcu brusc mîinile și picioarele, rămînînd țeapăn. Sîngele îi dădu din toate cavitățile și peste cîteva clipe tot patul se umplu de viermi și sînge. Cuprins de groază, Arthur dădu buzna afară din cameră, vărsînd pe covoare. De peste tot i se părea că aude gemete, și urlete, și ușile grele ale apartamentelor care se trîntesc. Străzile s-au umplut de tineri și tinere care alergau îngroziți. Numai în camera lordului Richard, în semiîntunericul lumînărilor parfumate, cînta Strauss.

Mînia lui Dumnezeu s-a abătut asupra acelui loc nelegiuit și într-un singur ceas au murit în chinuri toți locuitorii ei, în afară de cîteva sute de tineri, care fugeau îngroziți spre mare. Ei au părăsit în acea noapte insula, duși de paznici în șalupe cu motor. Așa s-a aflat despre orașul morților sau Paradisul bătrînilor.

Cuprinse de panică, autoritățile locale au blocat televiziunea și internetul, ordonând arestarea celor scăpați din insulă. Cu toate acestea vestea a reușit să se răspândească, băgînd spaima în toți.

Mașinile galbene parfumau orașul și, în afara zgomotului pe care îl răspîndeau, nu se mai auzea nimic.

Iacob Kohner se duse în camera sa și începu să citească Biblia.

Sfârșitul lumii

Eforturile autorităților de a ascunde insula morților au fost zadarnice. Mirosul nesuferit a blocat orașul, căci fiecare căuta să se închidă în casă, să facă băi și să se parfumeze. Nu mai vedeai pe nimeni pe străzi.

Pînă la urmă insula morților a devenit subiectul știrilor la televizor.

Guvernul a dispus măsuri urgente pentru a evita contaminarea populației. Mai multe echipaje au debarcat pe insulă cu misiunea de a dezinfecța locul, scăpînd de cadavre. Deoarece incinerarea unui număr atît de mare de morți presupunea o cheltuială prea mare, cadavrele au fost aruncate în mare, fiind degrabă mîncate de pești. Apoi întreaga insulă a fost dezinfectată din elicopter.

Deși toți demnitarii statului susțineau că nu știau nimic despre existența miste-

riosului oraș al bătrînilor, clădirile și toate bunurile din insulă au fost confiscate de stat. Ministrul Turismului a declarat că insula va fi transformată în obiectiv turistic, iar unii politicieni susțineau că acele clădiri ar trebui transformate în școli și universități. Alții considerau că insula e cel mai potrivit loc pentru a deschide sanatorii gratuite.

Nimeni nu mai vorbea despre moartea misterioasă a locuitorilor insulei, pentru că toți dezbăteau problema proprietății bunurilor de acolo. Toți doreau să le stăpînească.

Pe de o parte, frica, iar, pe de alta, dorința de îmbogățire au făcut ca nimeni să nu mai vorbească despre morți.

Revolta oamenilor de rînd, condamnați să moară la șaizeci și cinci de ani, împotriva celor care au fugit de lege, făurindu-și un rai al bătrînilor, nu mai era nici ea întemeiată. Toți cei pe care ar fi trebuit să-i invidieze și împotriva cărora ar fi trebuit să se revolte erau morți. Iar moartea lor fusese atît de cumplită, încît, pe undeva, trezea și mila.

„Bine că s-a terminat așa, ziceau unii. De acum încolo nimeni nu va mai îndrăzni să calce legea...”

În aceeași noapte lui Iacob Kohner i s-a virusat computerul. Pînă dimineață Iacob s-a căznit în zadar să restarteze mașinăria, pe al cărei ecran negru scria cu litere roșii: THE END OF THE WORLD IS HERE! Mesajul reapărea din zece în zece secunde în toate limbile posibile: KOHEL, CBETA HACTA! A VENIT SFÎRȘITUL LUMII!... Situația devenea enervantă, deoarece Iacob nu reușea nici măcar să-și stingă computerul, care începu să cînte *Hava nagila*. Pierzîndu-și răbdarea, Iacob îl trînti de pămînt, dar cîntecul continuă să se audă din apartamentele vecinilor.

Iacob porni televizorul. Toate canalele vorbeau despre virusul fără precedent care atacase sistemul bancar mondial. În mai toate orașele izbucniseră ciocniri de stradă între forțele de ordine și oamenii care nu-și mai puteau folosi cardurile bancare, într-un timp cînd banii lichizi nu mai existau. Granițele dintre state au fost închise, deoarece accesul la bazele de date ale persoanelor fusese blocat. De frica de a rămîne fără provizii, oamenii devastau magazinele și marile centre comerciale. În decursul a cîtorva ore, în urma ciocnirilor de stradă și a haosului

general, și-au pierdut viața peste două milioane de oameni, cifra lor crescând cu fiecare minut.

Iacob puse mîna pe telefon și-l sună pe Vik.

– Alo, Vik?

– Da, Iacob! Mă bucur să te aud...

– Ești la televizor?

– Nu. De ce?

– A venit sfîrșitul lumii... Ascultă...

– Ai băut?

– Mi s-a virusat calculatorul... A apărut un virus tîmpit. Îmi scrie în toate limbile: „A venit sfîrșitul lumii” și-mi cîntă *Hava nagila*...

– Ce tîmpenie... Și ai salvat ceva?

– Ce să salvez? E în toată lumea! Toate calculatoarele au fost atacate... Băncile nu mai pot citi cardurile bancare, granițele s-au închis... Sînt două milioane de morți... E război în stradă... Tu nu te uiți la televizor?

– Nu... Stai că mă uit... Vorbești serios? Eu abia m-am trezit... Nu mă pot sătura de somn... Aha... văd... Doamne ferește!...

– Cum e la tine? E cineva în stradă? Nu auzi gălăgie?

– Parcă nu... E liniște... Dar se aude de la vecini „Hava nagila”... Ce nebunie!

– Vik! Trebuie să ne vedem...

– Păi... ne vedem...

– Dar cum să facem să nu nimerim în mulțime? La televizor anunță că oamenii au ieșit pe străzi...

– Eu nu văd nimic... e încă devreme... Lumea e pe fuse orare diferite...

– Așa e. Orașul încă doarme.

– Vin eu la tine. Zi o adresă. Te aștept la intrare.

– Revoluției colț cu Libertății.

– Hai c-am pornit.

– Aștept...

Vik o luă pe străduțele lăturalnice, pe care le cunoștea ca taximetrist. Orașul părea să nu știe nimic din cele ce se vorbeau la televizor. Dar poate că oamenii, speriați la rîndul lor de gîndul de a muri striviți în mulțime, stăteau încuiați în casele lor. Iacob, care îl aștepta la colțul blocului, se grăbi spre mașină, deschizînd portiera aproape din mers. Trîntindu-se cu neîndemînare pe banchetă, el începu să vorbească, gîfîind:

– Uf! Tot am impresia că acuși o să apară un puhoi de lume și o să mă calce în picioare...

– Nu e nimeni pe străzi... Poate e doar o manipulare... Să ne facă să uităm de

orașul morților și de mînăriile pe care le face Guvernul?

– Nu știu... La televizor arată mulțimi de oameni în stradă, milioane de morți...

– Nu mai cred pe nimeni. Au mai făcut aceeași farsă în 2012. Și atunci a murit o grămadă de lume doar de frica sfîrșitului lumii. Nu-mi vine să cred că oamenii au devenit atît de ușor de manipulat. Cîteodată am impresia că, dacă cineva ar ordona să sărim de la balcoane, jumătate din omenire ar sări.

– Nu știu ce să zic... Mi-e o frică teribilă. Îmi vine să mă sinucid și eu...

– Sinuciderea e un păcat.

– Ha! Un păcat? Dar să trăiești așa nu e un păcat?

– Ce tot spui, Iacob? Liniștește-te. Oare nu mă convingeai tu pe blogul tău să cred în fericire?

– Lasă-mă... Aia era pe blog. Poate încercam să mă conving eu însumi că viața merită trăită! Te-ai pus vreo clipă în pielea mea? Te-ai gîndit vreo clipă cum trăiesc? Ce simt? Te-ai gîndit că îmi amîn sinuciderea în fiecare zi? Că încerc să mă amăgesc că trăiesc pentru răsăritul de soare pe care îl voi vedea a doua zi? Un răsărit de soare pe care de fiecare dată îl

ratez, deoarece adorm din cauza blestematului de net? Asta e fericirea pe care mi-o propui?

Iacob izbucni în plîns și își acoperi fața cu mâinile. Vik conducea pe străduțele pustii pe care Iacob nu pășise niciodată.

În cei peste patruzeci de ani de viață Iacob mersese foarte puțin pe jos. Gîndul că nu este ca ceilalți îl făcuse să fugă de lumea pe care o considera vinovată de tot ce i se întîmplă. Singurul loc în care se simțea liber era internetul. Dar și aceasta era o minciună pe care Iacob o înțelegea prea bine.

Cînd scîncetele au încetat, Vik își întoarse capul și privi fața roșie și plînsă a lui Iacob.

– Te-ai mai liniștit?

– Da... Îmi pare rău.

– Nu-i nimic. Poate că te înțeleg, sau măcar am încercat să o fac. Altfel de ce ai fi acum în mașina mea?

– Îmi pare rău...

– Și eu am momente de disperare. Cred că orice om disperă uneori. Nu e nevoie să fii în situația ta pentru a dispera...

– Probabil. Dar uneori mi se pare că sînt cel mai nefericit om de pe pămînt.

– Nefericirea, ca și fericirea, nu se măsoară.

– Cred că ai dreptate...

Iacob nici nu băgă de seamă când mașina ieși din oraș. Cerul senin și câmpul verde îl făcură să i se pară că tot ce a trăit pînă atunci a fost doar un coșmar.

– Dar unde mergem? întrebă el în cele din urmă.

– La mine, răspunse Vik.

Iacob tăcu, continuînd să privească pe geam.

– Pot să deschid geamul? întrebă el stingher.

– Sigur, răspunse Vik.

– E frumos.

– Da, e tare frumos.

– Cred că răsăritul de soare e splendid aici...

– Da...

– Și apusul...

– Și apusul.

Mașina opri în fața unei porți de metal. Vik coborî și deschise poarta, apoi băgă mașina în curte. Căsuța mică, de piatră, era acoperită de cireși și zarzări. Vik descuie ușa și-și invită oaspetele înăuntru.

– Aici trăiesc eu.

– Tare frumos... Oare de ce trebuia să inventeze oamenii orașele?

Întrebarea lui Iacob rămase fără răspuns, deoarece Vik era ocupat să încuie ușa pe dinăuntru. De fapt, Iacob știa și singur răspunsul la întrebarea sa. Casa mirosea a mâncare gătită.

– Intră, intră..., zise Vik.

– Intru. E frumos la tine.

– Da. E o casă veche, dar frumoasă. Nu aş putea trăi în oraş.

– Oraşul e un adevărat infern.

– Singurul motiv pentru care merg în oraş sînt banii. Dacă i-aş putea cîştiga la ţară, nu aş ieşi niciodată de aici.

În bucătărie îi întîmpină o bătrînă, care tocmai întinsese masa şi acum aştepta îngîndurată.

– Faceţi cunoştinţă, ea e mama mea, Maria. Iar el e prietenul meu, Iacob. Ți-am mai povestit despre el. Acum două zile i-a murit mama.

– Da. Înţeleg. Îmi pare foarte rău. Adică îmi pare bine să vă cunosc, dar îmi pare rău pentru mama dumneavoastră.

Femeia își întinse mîna costelivă, iar cu cealaltă îl cuprinse pe Iacob de umăr.

– Aţi fost apropiat de mama dumneavoastră? întrebă femeia.

– Într-un fel... Adică...

– Înţeleg...

– Aș fi vrut să fiu mai apropiat... Adică am fost apropiați... Nu știu cum să vă zic ca să mă înțelegeți corect... În sensul că nu ne-am certat niciodată, dar ne-am văzut rar, mai ales în ultimii ani...

– A fost luată la azil...

– Da... Cu legea asta blestemată... A fost luată la azil și în ultimii trei ani ne-am văzut o singură dată. Iar alaltăieri am primit înștiințarea că a murit... Adică a fost omorâtă... Mă scuzați, dar eu consider această lege o nedreptate...

– Da. Toată lumea o consideră o nedreptate, dar nimeni nu face nimic pentru a o îndrepta...

– Așa este, spuse Iacob rușinat. Sîntem cu toții niște lași. Ar trebui să avem mai mult curaj. Eu cred că, dacă am avea mai mult curaj, am putea schimba ceva.

– Da, zise bătrîna. Cu siguranță. Dar, Alexandru, spălați-vă mîinile și treceți la masă.

Iacob privi încurcat în jur, dar apoi își aminti că Alexandru este numele adevărat al lui Vik. Se spălară pe mîini și se așezară să mănînce. Iacob o privea din cînd în cînd pe femeie. Fața lui trăda o nedumerire pe care nu o putea ascunde.

– Doriți să spuneți ceva? Ziceți, nu vă sinchisiți. Simțiți-vă ca acasă...

– Nu, nu... Mă gîndeam doar... Nu vreau să mă înțelegeți greșit... Cîți ani aveți, doamnă?

– Hm, știam că la asta te gîndești. Șapte'ș'opt, fără cîteva luni, zîmbi femeia.

– Este imposibil!

– De ce? Eu și fiul meu am hotărît că putem trăi cît ne e dat de la Dumnezeu. Așa am înțeles eu să protestez împotriva legilor lor.

– Dar...

– O să-ți povestească Alexandru mai tîrziu. Nu-i așa, Sănduțu?

– Sigur, mamă.

– Dar acum mîncăți.

– E foarte gustos...

– Da. Sînt bucatele mele preferate. Îi plac și fiului meu.

– Ce părere aveți despre sfîrșitul lumii? Credeți că e aproape? întrebă Iacob.

– Sfîrșitul lumii a venit, răspunse femeia.

După masă s-a băut ceai. Iacob Kohner privea pe fereastră cireșul înflorit și se gîndea cum ar fi fost dacă mama lui ar fi trăit. Își reproșa că nu a avut destul curaj pentru a înfrunta lumea. Răul nu i

se mai părea atotputernic, dar gândul la asta îl făcea să se macine și mai mult. Trebuia să-și schimbe viața, să și-o schimbe chiar din ziua aceea.

Ar fi vrut să facă ceva prin care să provoace lumea, să sfideze legile, poliția, guvernatorii. Dar ce anume ar fi trebuit să facă nu știa. Își dădea seama că la cei patruzeci de ani ai săi nu protestase niciodată, nici măcar în fața propriilor săi părinți. Poate doar pe internet, când îndrăznea să-și contrazică interlocutorii, niște interlocutori abstracți și deci inexistenți. Toate nemulțumirile sale rămâneau în el însuși, sufocându-i nopțile în care nu putea dormi. Dar de acum va fi altfel. Cel puțin așa i se părea în acele clipe de trezire, în timp ce privea prin fereastră cireșul în floare.

Dialog în sala de fitness

Cu două zile înainte să se abată Curgia lui Dumnezeu asupra Paradisului bătrânilor, lordul Richard se afla împreună cu Preasfințitul Agathanghel la sala de fitness. De la reședința Preasfințitului pînă la sală erau cam cinci minute de mers pe jos. Preasfințitul, la cei optzeci și patru de ani ai săi, făcea acest drum în douăzeci de minute. După ce cobora treptele de marmură albă, o lua pe cărărușa pavată cu granit roșu, îngustă cît să încapă doi oameni care merg la braț. Cărarea, amenajată de arhitecții insulei, cobora printre stîncile sălbatice, pe care fuseseră sădiți pomi și arbori exotici. Sprijinit de sluga sa, Preasfințitul urca și cobora acest drum zilnic cu aceeași detașare bătrînească cu care își lua pastilele și primea

vizitele medicului. De fapt, toate drumurile din Paradisul bătrînilor fuseseră concepute ca niște remedii curative, presupunînd urcușuri și coborîșuri lente, atît cît să pună în mișcare sîngele amorțit al boșorogilor obsedați să-și prelungească viața cît mai mult.

– Eu am terminat, zise gîfîind lordul Richard, făcîndu-i semn lacheului să-l dea jos de pe bicicletă. Mă duc să beau un whisky. Preasfințite, poate îmi faci companie?

– Încă un minut! gîfîi Preasfințitul.

– Cu un minut sau fără, oricum vei muri! Ha, ha! Bunicul meu nu a făcut fitness niciodată și a trăit nouăzeci și patru de ani. Dar a băut whisky!, glumi lordul, aruncînd lacheului prosopul cu care tocmai își ștersese fața asudată.

– M-ai convins, gîfîi grav Preasfințitul, coborînd singur de pe bicicletă. Continui mai tîrziu...

– Întotdeauna am fost impresionat de zelul tău, Preasfințite! Sînt sigur că pentru acest minut pe care mi-l dăruiești o să te pedepsești acasă. Sper că nu ai obiceiul să te autoflagelezi? Ha, ha!

– Întotdeauna ai fost un porc, my lord, replică Preasfințitul dorind să-și

exprime dezaprobarea față de gluma lordului Richard.

– Hai, nu te supăra, știi că îmi place să glumesc!

– Glumele pot fi diferite. Eu prefer glumele bune.

– Waw, waw! Credeam că te-ai obișnuit cu umorul englezesc! Dar, bine, pot să mă abțin în fața unei fețe bisericești, ha, ha!

Lordul izbucni în râs și-l lovi pe Preasfințitul peste umăr, astfel încât acesta trebuia să facă câțiva pași ca să nu cadă.

– Dacă mai faci asta o dată să știi că nu mai beau cu tine! Ți-am zis că mă enervează când mă împingi... Te porți ca un puștan!

– Mă iertați, Preasfințite... Am uitat că nu vă place să fiți împins... Ha, ha!

Preasfințitul Agathanghel nu agreea glumele deșucheate ale bătrînului lord. Îl disprețuia pe acesta și pentru că era homosexual. Întotdeauna i se părea că lordul îi face avansuri și asta îl scotea din sărite. Însă, în lipsa altor prieteni, își petrecea uneori timpul în compania acestui boșorog pervers și rău de gură. Uneori, ce-i drept, lordul devenea grav și amabil, vorbind pe teme diplomatice.

Făcea asta mai ales după ce gafa, dorind parcă să-i convingă pe toți că are și o altă față. La dînee se comporta impecabil, lăsînd întotdeauna o impresie bună celor ce nu îl cunoșteau mai îndeaproape. În general, persoanele din Paradisul bătrînilor, dincolo de ursuzenia proprie vîrstei, se purtau tot timpul de parcă ar avea ceva de ascuns. Preasfințitul, deprins de-a lungul vieții să fie aclamat de mulțimile de credincioși, care de îndată ce-l vedeau săreau să-i pupe mîna și hainele, acum suferea de singurătate, fiind bucuros să-și împartă timpul chiar și cu un pervers nesuferit ca lordul Richard.

– Preasfințite, demult voiam să vă întreb..., începu lordul pe un ton ministerial, în timp ce-și punea gheață în paharul cu whisky. Ce părere aveți despre sfîrșitul lumii?

– E obligatoriu să am o părere?

– Păi, ca față bisericească, mă gîndesc că ai studiat problema mai îndeaproape.

– Dă-mi voie să mă așez. Sau preferi să vorbesc din picioare?

– Ah, da, desigur... Mă scuzi, credeam că între niște bătrîni prieteni nu-și mai au rostul politețurile... Pune-ți cît vrei... Ia și gheață de-aici...

Preasfințitul își turnă în pahar, apoi se așază comod în fotoliu.

– Biserica nu are un răspuns clar în această privință. E o taină pe care numai Dumnezeu o știe...

– Hai, lasă! Știu și eu asta cu „nimeni nu știe nici ziua, nici ceasul...”, dar vreau să-ți cunosc părerea. Nu cred că nu te-ai gândit niciodată la asta și că nu ai și tu, ca om, o părere a ta... Sper că nu e nimic „anticanonic” în a avea o părere despre sfârșitul lumii?

– Depinde...

– Depinde de ce?

– Auzi, Richard, știi că nu-mi place filozofia. M-ai chemat să bem un whisky sau să ne certăm iar?

– O, nu! Voiam doar să avem o discuție. Dacă vrei, aș putea să-ți spun părerea mea despre sfârșitul lumii.

Preasfințitul sorbi din pahar și-l puse pe masă. Apoi îi făcu semn chileinicului:

– Adu-mi o salată de fructe. De-acuma știi ce trebuie să conțină. Pe urmă poți să mergi la bazin sau la aparate... Ești liber pînă termin discuția cu lordul Richard.

Lordul dădu paharul peste cap și-și turnă iar.

– Părerea mea, Preasfințite, este că în-săși ideea că lumea va avea un sfârșit ne-a avantajat pe noi foarte mult...

– Pe noi? Adică pe cine?

– Pe noi, Preasfințite... Știi bine la cine mă refer... Ne-a avantajat din toate punctele de vedere și ne-a dat front de lucru.

– Nu te prea înțeleg. Dar, mă rog...

– Mă înțelegi foarte bine. Guvernul Mondial nu ar fi fost posibil dacă în Biblie nu s-ar fi vorbit de sfârșitul lumii. Înțelegi? Și noi citim Biblia...

– O citiți după cum vă place, replică Preasfințitul nemulțumit.

– Nu contează, important este că oamenii cred în Biblie. Credința aceasta a lor e atât de puternică, încât orice plan la nivelul umanității nu poate fi realizat decât dacă urmează Biblia. Trebuie să-i faci pe oameni să creadă că Biblia se împlinește tocmai cu ei și că orice împotrivire e zadarnică. Nu este oare sfârșitul lumii o fatalitate? Mai contează oare când și cum va fi? Creștinismul i-a făcut pe oameni să fie mai preocupați de sfârșitul lumii decât de propriul lor sfârșit. Iar noi am știut cel mai bine să folosim această angoasă a sfârșitului în folosul

nostru. Și știi ce-am făcut? Am înscenat un sfârșit al lumii înainte de a-l hotărî Dumnezeu. Sfârșitul lumii este opera noastră! Privește în ce s-a transformat lumea în ultimii patruzeci de ani! Am redus numărul populației planetei de la șase miliarde la două! Poți să mă convingi că nu acesta e sfârșitul?

– Da.

– O, da! Îmi vei spune că nu am fost decît unelte oarbe în mîna lui Dumnezeu? Cum să nu! Poate că și Dumnezeul tău a făcut parte din Parlamentul Britanic acum jumătate de secol, cînd s-au dezbătut proiectele de reducere a populației! Sau poate că Dumnezeu a luat parte nevăzut la ședințele noastre secrete și ne-a șoptit cum să fabricăm viruși și să provocăm cutremure în urma cărora oamenii mureau cu zecile de milioane? Ai trăit vreodată satisfacția de a o lua înainte lui Dumnezeu, de a-I strica planurile divine? Să știi un lucru, Preasfințite, Diavolul e formidabil tocmai pentru faptul că, știind planurile lui Dumnezeu cu lumea, o ia întotdeauna înainte. Iar voi, voi, voi, voi!, creștinii, ați fost unealta noastră cea mai eficientă atunci cînd am masacrat omenirea. Voi

i-ați convins că totul e o fatalitate, că orice rezistență este zadarnică! Și, cu atât mai formidabil, i-ați convins pe toți că totul se întâmplă prin voia lui Dumnezeu! Pe toți, dar nu pe mine și pe cei ca mine, care știm că tot răul în lume e opera Diavolului!

– Ești un mincinos! ripostă Preasfințitul, vrînd să se ridice din fotoliu. La fel ca și tatăl tău, Diavolul!

– Diavolul este corect. Joacă întotdeauna după reguli. E adevărat că își face regulile singur. Și știți care e greșeala voastră, Preasfințite?

– Nu vreau să continui această discuție!

– Ba trebuie s-o continui, replică lordul, dînd pe gît paharul. Greșeala voastră este că vă place să trăiți după reguli. Întreaga voastră viață nu este decît reguli, reguli, reguli! Deși, la drept vorbind, orice reguli, oricît de aspre și categorice ar fi, alcătuiesc pînă la urmă un joc. Un joc trist sau vesel, depinde cine-l joacă. Iar Diavolul este un jucător! Și, ca orice jucător, atunci cînd nu trișează, știe să folosească regulile adversarului în favoarea sa... Apropo, Preasfințite, credeți că Diavolul este un adversar sau un partener?

– Întreci măsura, lord Richard! Toată viața mea mi-am închinat-o lui Hristos, luptînd împotriva Diavolului...

– A fost o întrebare retorică, amice... Știu că ești episcop, dar îmi place să te șicanez.

– Cred că e timpul să plec...

– Preasfințite, bea-ți paharul și o să te relaxezi. Uite la mine! Îmi mai torn unul, pentru că-mi face bine. Nu te-ai săturat să trăiești în minciună? Știi la ce mă gîndesc uneori? Mă gîndesc că o să mor și nu am zis niciodată ce gîndesc. Sînt un mason bătrîn și consider că mi-am slujit crezul cu devotament. Dar ascultă-mă pînă la capăt...

– Bine... Să zicem că m-ai făcut curios, zise Preasfințitul, dînd paharul peste cap și reasezîndu-se în fotoliu.

– Ziceam că Diavolul este un jucător corect, în sensul că joacă întotdeauna după reguli. E adevărat că tot timpul propune reguli noi, dar nu fără acordul adversarului. Preasfințite, ai acceptat vreodată regulile Diavolului?

– Mă simt încurcat... În sensul dacă am păcătuit sau nu? Sigur, ca orice om, sînt supus greșelii, dar nu cred că am făcut vreodată jocul Diavolului... E prea mult...

– Iar eu îți voi spune că simplul fapt că te afli aici este un joc al Diavolului.

– Ajunge! Mă jignești, lord Richard! Am fost tot timpul un om corect, nu am făcut rău nimănui!

– Oare?

– Dumnezeu mi-e martor!

– Atunci să-mi spui, Preasfințite, de ce te afli aici, în această insulă plină de tirani, de corupți și ipocriți?

– Îmi îndeplinesc slujirea! Oare toți acești oameni trebuiau să rămână fără biserică, fără șansa de a se întoarce la Dumnezeu?

– Te minți singur pe tine, Preasfințite. De ce nu recunoști că ești aici numai pentru că te temi de moarte, că te-ai ascuns, plătind bani, în timp ce credincioșii tăi sfârșesc eutanasiați la șaizeci și cinci de ani?

– Această lege e o nedreptate! Oamenii trebuie să trăiască atît cît le e dat de la Dumnezeu!

– O! Îmi place să te aud, Preasfințite! Chiar îmi place! Dar oare de ce îmi zici asta mie acum și aici, și nu ai protestat cînd erai episcop al bisericii oficiale? Oare de ce a tăcut biserica atunci cînd se purtau dezbateri în jurul acestei legi,

care, fără îndoială, este una demonică? Da, demonică! Iar biserica a tăcut și odată cu ea ai tăcut și tu, Preasfințite! Și știi de ce? Pentru că ați intrat în jocul Diavolului! Iar el s-a dovedit a fi un jucător mai bun ca voi!

Preasfințitul se întinse după sticlă, dar lordul i-o luă înainte.

– Lasă că-ți torn eu... Îmi face plăcere.

– Mulțumesc...

– Așa că, la drept vorbind, înaintea lui Dumnezeu sîntem la fel de vinovați, Preasfințite. Am ucis împreună sute de milioane de oameni. Eu și cei ca mine v-am propus o lege a Diavolului, iar tu și cei ca tine ați acceptat-o. E un joc cinstit, nu?

– Dumnezeu știe că eu nu am dorit aceasta. Dar, oricum, părerea mea nu contează. Totul se hotărăște în Sfîntul Sinod... Eu singur nu pot nimic...

– Ești extraordinar, Preasfințite! Lasă să-ți torn eu...

– Mulțumesc...

– Mai spune-mi aia cu „n-am vrut să fac sminteală și de aceea n-am mers împotriva Sfîntului Sinod”, ha, ha! Totul e un joc, Preasfințite, pe care voi îl jucați cu toată seriozitatea! Cînd ai citit ultima dată Biblia, Preasfințite?

– Ce întrebare-i asta? O citesc des... Chiar ieri am citit... Citesc...

– Am citit-o și eu. Recunosc că nu am înțeles mare lucru. Dar am reținut câteva momente care m-au marcat. Ți-aduci aminte scena ispitirii lui Iisus?

– Sigur, cum să nu?

– Și cu ce L-a ispitit Diavolul pe Iisus?

– Cum cu ce? Cu pîine... Cu bogății... Cu slava deșartă...

– N-ai înțeles nimic, Preasfințite!

– Atunci spune tu...

– Cu Biblia, Preasfințite! Cu Biblia! Cum și-a început Diavolul ispitirea?

– „Scrie este” ...

– Și cum i-a răspuns Hristos?

– Tot cu replici din Scriptură... Bine-nțeles..., se dumiri episcopul, surprins că nu s-a gândit pînă atunci la asta.

– Asta nu ați priceput voi, dar am înțeles-o noi! De pildă, ce a însemnat pentru biserică legalizarea căsătoriilor homosexuale? Știi prea bine. Dar nu ați replicat niciodată, chiar dacă toată Biblia e împotriva! A fost destul să vă arătăm locul în care scrie „nu judeca și nu vei fi judecat” sau „Dumnezeu este dragoste”, ca voi să vă lăsați convinși că aveți Biblia de partea voastră. Deși și voi, și noi ști-

am prea bine că totul este o minciună. Că nu este decît un joc al Diavolului! Un joc pe care l-ați acceptat și din care nu v-ați mai putut retrage... Vă rătăciți, neștiind Scripturile, Preasfințite! Sper că și această replică îți e cunoscută?

– Lasă asta...

– E replica lui Hristos! Și cui a fost dată? Tocmai cărturarilor și fariseilor! Celor care citeau Scriptura zilnic, ca și tine! Dar nu înțelegeau nimic din ea... Diavolul, Preasfințite, a înțeles Scriptura și a folosit-o împotriva voastră!

– Mă rog... Deși nu te prea înțeleg... Am venit aici să beau un whisky...

– Lasă că-ți torn eu...

– Da, mulțumesc... Ești un gentleman...

– Deh, un mason bătrîn...

– Lasă, lasă... Știu că vrei să mă bagi în deznădejde, dar n-o să-ți meargă. Dacă ar fi să te asculte cineva, ar crede că Diavolul a scris Biblia, replică episcopul, împleticindu-și limba.

– N-am zis asta. Dar că Diavolul a folosit Biblia împotriva voastră, asta da.

– Te joci cu cuvintele, lord Richard.

– Îmi place jocul!

– E un joc periculos...

– Nu mai periculos decît cel pe care îl joci tu.

- Tu joci de partea Diavolului.
- Diavolul e un jucător corect.
- Nu vreau să mai discut. Trebuie să plec...

Episcopul se ridică tulburat și își strigă sluga. Băutura îl amețise și el se îndreptă spre vestiar clătinându-se. Era tulburat și nu-și găsea cuvintele. Ar fi vrut ca Dumnezeu să facă ceva, să trimită o pedeapsă peste toți acești oameni care vorbeau cu atîta trufie împotriva Lui. Dar Dumnezeu era mut. Preasfințitul adormi tîrziu, după o sfîșietoare luptă cu gîndurile. Se simțea singur și neputincios. Nu avea de unde să știe că peste două zile Dumnezeu avea să-i împlinească rugăciunea, prefăcînd Paradisul bătrînilor într-un adevărat tărîm al morții...

Să mori strivit de mulțime

Adjunctul Inspectorului General al Inspectoratului General pentru Situații de Urgență primi ordin să mobilizeze două mașini de pompieri în piața centrală a orașului. Era al treilea ceas de când mulțimile, scoase în stradă de știrile de la televizor, scandau în fața Băncii și a Primăriei. Oamenii erau disperați, deoarece cardurile lor fuseseră blocate. Virusul apocaliptic atacase toate computerele și nimeni nu garanta că bazele de date vor putea fi restabilite vreodată. În plus, un zvon neverificat anunța că însuși directorul Băncii ar fi murit.

Aceeași atmosferă domnea în toate orașele țării. Președintele interimar declarase stare de urgență, dar nici armata și nici poliția nu erau pregătite pentru a face față unei astfel de situații. Comisia

secretă, reunită în Hotelul National, era în plină desfășurare.

– Totul se desfășoară conform planului și nu trebuie să admitem greșeli care să scape situația de sub control, îl înfruntă Președintele interimar pe Ministrul Sănătății, care tocmai își expusese temerea că o epidemie cauzată de numărul mare de morți este inevitabilă.

– Domnule Președinte, nu sîntem pregătiți să facem față unei astfel de situații...

– Domnule Ministru, vă rog să aveți încredere. Totul este calculat pînă la amănunte.

– Dacă lucrurile stau așa cum ni le-ați expus, în următoarele două zile vom avea circa douăzeci și cinci de mii de cadavre pe străzile orașelor mari și circa zece mii în orașele mici și mijlocii. Vă imaginați ce înseamnă asta? Nu avem loc în morgă pentru atîția morți! O epidemie este inevitabilă!

– Dar cine a zis că toți acești morți trebuie să ajungă în morgă? E o cheltuială inutilă de bani și de resurse umane. Agenții noștri au luat măsurile necesare cu mult înainte de declanșarea evenimentelor. La ieșirile din orașe, sub pretextul construirii de complexe auto sau

centre comerciale au fost săpate gropi în care pot încăpea pînă la zece mii de cadavre. Deoarece toate aceste loturi se află sub nivelul străzii, proiectele presupun o ridicare semnificativă a platformei, ceea ce înseamnă că firmele proprietare vor plăti pentru serviciul făcut. În plus, crematoriile noastre au capacitatea de a arde pînă la zece mii de cadavre pe zi.

– Dar s-a gîndit cineva de cît timp este nevoie pentru a transporta atîția morți?

– Domnule Ministru, toate forțele noastre vor fi îndreptate în acest scop. Avem mașinile de armată, mașinile Ministerului Sănătății, Pompierii, mașinile de gunoi, într-un cuvînt totul! Dar cred că sînteți preocupat de lucruri care vă depășesc atribuțiile, Domnule Ministru. Să-l lăsăm pe Inspectorul General pentru situațiile de urgență să se ocupe de aceste aspecte pur tehnice...

– Domnule Președinte, interveni Inspectorul General pentru situațiile de urgență, care sînt obiectivele principale?

– Pentru țara noastră avem un plan de o sută optzeci, două sute de mii de morți. Dacă această cifră va fi atinsă, înseamnă că obiectivul principal a fost

atins și ne vom bucura de susținerea Guvernului Mondial.

– Nu vom putea evita acuzația de folosire a forței împotriva populației civile...

– N-ați înțeles nimic, Domnule Inspector General! Tocmai în aceasta constă problema noastră, ca să nu folosim forța. Misiunea noastră este de a-i face pe oameni să se omoare singuri între ei.

– Nu prea văd cum... E o cifră prea mare... Adică să creăm premisele unui război civil? Dar nu există liderii, nu sînt formate taberele... Societatea noastră a depășit demult orice sentiment de aderență la grup. Nu mai există fanaticii de altădată, capabili să moară pentru o idee...

– Pentru o idee nu, dar pentru bani da! i-o reteză Președintele.

Inspectorul general desfăcu o sticlă de apă și-și turnă în pahar.

– Din cîte știu, bani nu există, continuă el, cu expresia omului care vrea să înțeleagă și nu poate.

– Tocmai acesta a fost scopul blocării bazelor de date. De vreme ce banii lichizi sînt insuficienți și marea majoritate a populației nici nu-i are, doar aurul și bunurile mai prezintă valoare. Plebea nu mai are nimic.

– Mă mir cum de s-au organizat aceste mitinguri în fața băncilor. Ce poate să le facă banca, de vreme ce banii lor erau virtuali? Nimeni nu le va da bani lichizi niciodată în schimbul unor carduri care nu mai pot fi citite...

– Oamenii, în situații de criză, comit acțiuni necugetate. Iar misiunea noastră este de a le sugera acțiunile pe care trebuie să le întreprindă.

– Trebuie să provocăm ciocniri de stradă, deși îmi este greu să văd cum am putea dezbină mulțimile pentru a le organiza în tabere adverse. Protestatarii au un scop comun, iar inamicul lor, de aceasta dată, este Banca, aș îndrăzni să spun chiar... sistemul.

Inspectorul sorbi din pahar, vrînd să atenueze gravitatea acuzației. Apoi adăugă:

– Nu mai trăim în vremurile cînd masele se revoltau împotriva autorităților... Și nici nu este acesta scopul...

– Domnule Inspector General, în planul pe care trebuie să-l urmărim e prevăzut totul. Noi nu inventăm nimic, noi executăm! Dacă ați avea răbdare să ascultați și să nu mă întrerupeți, am termina mai repede...

– Mă scuzați, Domnule Președinte...

– Televiziunile vor întreține revolta populației. Oamenii trebuie să rămână în stradă toată noaptea. Scopul e ca mâine, când vom declanșa operațiunea, subiecții să fie flămânzi și dezorientați. Nu trebuie să le lăsăm nici o speranță!

Ministrul Alimentației, care în tot acest timp ascultase cu atenție, își ceru dreptul să intervină.

– Da, Domnule Ministru...

– Domnule Președinte..., începu el, căutîndu-și cuvintele. Mă gîndesc că arderea atîtor cadavre în crematoriu este o cheltuială care nu se acoperă...

– Dacă vom îndeplini obiectivele propuse, vom primi fonduri care vor acoperi totul.

– De ce să nu le folosim ca materie primă? Abatoarele mele pot prelucra sute de tone de carne pe zi. Va fi chiar mai repede decît în crematoriu... Am asigura vulgul cu mezeluri pe cel puțin jumătate de an... Ca să nu mai spun că ar fi un ghișeft pe cîste...

Președintele îl ascultă pînă la capăt, apoi, întorcîndu-se către Inspector, răspunse ca să-l audă toată adunarea:

– Aceasta nu face parte din plan, Domnule Ministru. De data asta, fără mezeluri.

Ministrul se așează. Era puțin stînjenit. Întreaga lui făptură aducea cu un adolescent căruia tocmai i-a fost refuzat un dans.

În piața orașului mulțimea creștea cu fiecare oră. Televiziunile transmiteau în direct situația din toate orașele țării. Analistii și comentatorii politici făceau prognoze apocaliptice, anunțînd foamete, jafuri, epidemii. Urma ca oamenii nu doar să nu poată cumpăra nimic, ci nici să nu se poată deplasa sau plăti servicii medicale. Panica îi scotea pe toți din casă adunîndu-i în piața centrală a orașului. Străzile erau pline de pancarde și steaguri. Mulțimile scandau: *Vrem banii înapoi! Banca ne-a furat!* Și altele ca acestea. Zgomotul și învălmășeala erau atît de mari, încît nimeni nu mai auzea pe nimeni. Era cu neputință să vezi pe unde mergi și singurele puncte de reper erau vîrfurile clădirilor.

Noaptea îi găsi pe toți liniștiți. Spre seară primăria instalase boxe și fiecare putea vorbi la microfon în auzul întregii

piețe. Au urmat mai multe cuvântări, care au fost întrerupte de fluierături și strigăte de nemulțumire. În cele din urmă s-a pus muzică și piața s-a transformat într-o discotecă uriașă. Pe sub castani ardeau focuri și nimic nu prevestea urgia de a doua zi.

– M-ai mințit!

– Vorbești prostii, niciodată nu te-am mințit!

– Ba da! Mi-ai ascuns tot timpul adevărul!

– Nu vreau să mai discut despre asta!

Tînărul în cămașă roșie se străduia din ultimele puteri să împingă valul de oameni care venea peste el.

– Nu împingeți! Dați-vă înapoi, că mă sufocați!

– Nu împingeți!

– Lăsați-mă să ies!

– Nu împingeți!

– Ușile și vitrinele mari de sticlă ale complexului comercial fuseseră sparte și miile de oameni dădură buzna înăuntru. Zgomotul cutiilor și al rafturilor răsturnate era înghițit de strigătele mulțimii. Bucuria și disperarea se amestecau deopotrivă într-un val care făcea să dispară tot ce e omenesc.

- Faceți-mi loc să ies!
- Nu împingeți!
- Dați-vă înapoi!
- Nu împingeți!

Prins între un raft cu fructe și perete, tînărul cu cămașă roșie simțea că se sufocă de căldură. Din toate părțile cădeau peste el corpurile grele și fierbinți ale altor oameni. O femeie între două vîrste i se propti cu coatele în piept și striga cît o ținea gura:

- Nu împingeți! Lăsați-mă să ies! Nu împingeți, am zis!
- Nu împingeți!
- Faceți loc!
- Dați-ne voie să ieșim!
- Nu vă mai înghesuiți!
- Moare cineva!
- Mor!
- Nu împingeți!
- Nu împingeți!
- Dați-vă, că vreau să ies!
- Dați-vă la o parte!
- Nu mă mai împingeți!

Tînărul cu cămașă roșie simțea o fierbințeală grozavă în piept. Picioarele i s-au înmuiat și mai mult atîrna decît se sprijinea pe picioare. Din ultimele puteri se strădui să o împingă pe femeia care îi

strivea pieptul. Când aceasta începu să țipe, tînărul o apucă de față și începu să o împingă strivindu-i gura și nasul pînă cînd sîngele începu să-i curgă pe mînă. Apoi începu să o lovească pe femeie în față de parcă acesta ar fi fost ultimul lucru pe care îl putea face pentru a se salva.

– M-ați mințit! striga el în timp ce împingea fețele celorlalți cu mîinile pline de sînge. M-ați mințit! Sînteți toți niște mincinoși!

În același timp cineva îl izbi cu putere în ureche, apoi pumnul începu să-l lovească peste gură și peste ochi. Pentru cîteva clipe i se păru că s-a prăbușit și își acoperi capul cu mîinile. Gura i se umplu de sînge și își simțea buzele umflate și fierbinți. Mirosul de sudoare făcea aerul și mai greu de respirat. Încleștîndu-și mîna în părul celui care îl lovea, tînărul începu să vomite, apoi se aplecă brusc în față lăsîndu-și mîinile desfăcute ca niște aripi.

– M-ai mințit.

– Nu te-am mințit niciodată.

– Te-am văzut cum plecai pe după școală cu el.

– Sîntem doar prieteni. Părinții noștri se înțeleg foarte bine.

- El te iubește.
- Dacă vrei, nu voi mai vorbi cu el niciodată!
- Ți-am adus bomboane.
- Sînt preferatele mele!
- Da.
- M-am gîndit ce mă voi face cînd voi crește mare.
- Ce?
- Medic.
- Și eu mă voi face medic.
- Credeam că vrei să fii aviator.
- Medic, ca să fiu tot timpul cu tine.
- Vom fi tot timpul împreună!
- Și nu ne vom despărți niciodată!
- Niciodată!

Strigătele fură acoperite de sirenele mașinilor de pompieri. Peste cîteva minute jeturile puternice de apă izbiră înăuntru, prin vitrinele sparte. Cei care săreau afară erau cosiți de pe picioare, scoțînd strigăte de disperare. Oameni în salopete portocalii tîrau corpurile inerte și le aruncau ca pe niște saci în camioanele aliniate ca la război.

- Faceți loc!
- La o parte!

Cei care au reușit să scape cu viață din magazin au fugit spre casele lor, du-

cînd fiecare ce reușiseră să apuce. De dimineață televiziunile anunțaseră că Președintele a emis o hotărîre prin care orice cetățean putea ridica din centrele comerciale proviziile alimentare necesare pentru trai, toate pagubele urmînd să fie acoperite de către stat. Mulțimile au dat năvală spre marile centre comerciale devastînd totul în cale și călcîndu-se în picioare unii pe alții. Între timp televiziunile transmiteau reportaje în care tineri și bătrîni ieșeau din supermarketuri cu sacoșele pline, mulțumind Președintelui pentru ajutorul acordat.

Aerul nopții de aprilie se amesteca cu mirosul de benzină lăsat de șirul de camioane care intrau și ieșeau din oraș. Spre dimineață buldozerele și excavatoarele au acoperit grămada de trupuri din care se auzeau gemete, iar alteori strigăte care chemau după ajutor. În timp ce soldații aruncau trupurile din camioane în groapă, Inspectorul General pentru situațiile de urgență și Ministrul Sănătății urmăreau totul dintr-o ambulanță.

– Știți la ce mă gîndesc, Domnule Ministru?

– Nu, răspunse Ministrul, umplîndu-și pieptul cu fum din țigara pe care tocmai și-o aprinsese.

– Mă gîndesc ce ne face pe noi să nu fim în grămada aceea.

Ministrul expiră și fumul umplu cabina.

– Și ce ne face?

– Nu știu. Poate o Pronie specială a lui Dumnezeu? Sau poate că am avut norocul să facem parte dintr-o specie diferită?

– Credeți în Dumnezeu, Inspectore?

– Dacă cred în Dumnezeu? repetă Inspectorul, surprins de întrebare. Nu știu... Dar cred că dacă Dumnezeu ar exista, ar fi trebuit să oprească ceea ce se întîmplă.

Ministrul trase din țigară și nu răspunse nimic. Inspectorul nu putea înțelege dacă Ministrul i-a pus întrebarea pentru că și el credea în Dumnezeu sau i-a pus-o doar ca să-l verifice. Nu-și putea da seama nici dacă Ministrul încuviințează acest masacru sau nu. În tăcerea care se lăsase se auzeau corpurile care cădeau grele ca niște saci. Ministrul deschise geamul și scutură scrumul.

– Iar eu cred în Dumnezeu, Domnule Inspector, spuse Ministrul, privind înspre mormanul de trupuri. Cred pentru că altfel la ce s-au născut miile acestea de oameni? N-ar fi prea absurd?

Există o răsplată veșnică, Domnule Inspector, și toate au un sens pe care noi, oamenii, nu-l putem schimba, pentru că nu-l cunoaștem...

– Iar eu prefer să trăiesc aici, pe pământ, decît să mor cu speranța într-o răsplată viitoare.

– Păi? Iată, trăiești aici, Domnule Inspector! De ce nu te bucuri?

– Dă-mi o țigară...

– Poftim... Să-ți povestesc o întâmplare... Sper că pot să-ți spun tu?

– Da, sigur... Și pe mine mă obosesc formalitățile. E destulă tensiune și așa.

– O să-ți povestesc o întâmplare care m-a urmărit de-a lungul întregii mele vieți, chiar din clipa cînd am auzit-o. Eram băiețandru și bunicul meu, care a fost crîsnic la biserica din sat, mi-a povestit cum și-a pierdut el credința în Dumnezeu. În vremea foametei pe care Stalin a provocat-o în Basarabia, cînd oamenii își ascundeau copiii de teamă să nu-i fure vecinii și să-i mănînce, s-a aflat că pe cîmpurile Cernăuțiului există gropi cu jom. Jomul era ceea ce rămîne din sfecla de zahăr după ce era prelucrată. Sute de basarabeni au plecat pe jos spre acele gropi, ca spre un loc al izbăvi-

rii. Numai că toți care săreau în groapă mureau din cauza grabei cu care mâncau și a alcoolului conținut în jom. Înainte de a sări în groapă, oamenii se dezbrăcau pentru a nu-și murdări hainele. Foamea îi făcea să nu se mai rușineze unul de altul. Femei și bărbați săreau la un loc în groapa cu jom și trupurile lor goale rămâneau acolo pentru vecie. Bunicul meu, care era un copil, nu a sărit în groapă și a scăpat. Însă ceea ce a văzut l-a făcut să-și piardă credința în Dumnezeu. Astăzi, când am văzut oamenii aceia în supermarketuri, mi-am amintit povestea gropilor cu jom. Nu ne-am schimbat cu nimic, Domnule Inspector.

– Să plecăm de aici. Cred că misiunea noastră a fost îndeplinită.

– Da. Cred că putem pleca.

Ministrul ar fi vrut să mai spună ceva, dar tăcu. Se crăpa de ziuă, și ceața se ridica deasupra pământului proaspăt răscolit. Privind prin geamul întredeschis al mașinii, Ministrul fu tentat pentru o clipă să deschidă portiera și să sară. Apoi își aprinse o țigară, fumînd în tăcere. Inspectorul ceru și el una.

– V-ați apucat de fumat, Domnule Inspector?

- Nu, dar mi-ați făcut poftă...
- Înțeleg, zîmbi cu subînțeles Ministrul.
- Parcă aș bea o cafea.
- Da, o cafea ar fi bună.

Soarele de aprilie

Iacob Kohner se trezi târziu, după obiceai, deranjat de soarele cald de aprilie. Cireșul înflorit din fereastră îi aduse aminte că nu este acasă. Dormise adânc, fără vise, și se simțea odihnit ca niciodată. Nu mai rămăsese nimic din tulburarea de ieri. Parcă întregul său trecut se stinsese odată cu virusarea computerului. Se ridică în capul oaselor și rămase pe gânduri, privind prin geam cireșul înflorit. Niciodată nu mai văzuse un cireș atît de aproape.

– Ce zi minunată! O să avem un Paște frumos anul ăsta! se auzi vocea bătrînei din bucătărie.

– Da. Anul trecut a fost mai rece..., interveni Vik.

– Și Paștele a căzut mai devreme.

– Da, anul trecut a fost mai devreme.

Iacob se ridică, strînse pătura și se grăbi să iasă din cameră. I se părea ne-

potrivit să doarmă în timp ce stăpânii casei s-au trezit demult.

– Bună dimineața...

– O! Bună dimineața, Iacob! Cum ai dormit? Uite, ai aici cafea, încă e caldă...

– Mulțumesc. Am dormit foarte bine. Chiar m-am odihnit de minune. O! Ce cafea bună!

– Mama o face. E meșteră la cafea, zise Vik cu plăcere, ridicându-se și sărutînd-o pe bătrîna.

– E, e! Șezi! Mare lucru să faci o cafea!

– Iaca-i mare! Mie niciodată nu-mi reușește !

– Nu-ți reușește pentru că nu o faci! Ești o putoare de cînd te știu! glumi bătrîna și-l lovi pe Vik ușor peste cap.

– E o zi frumoasă azi!

– Da, ce zi extraordinară! Și aveți aici cireși! Înfloresc atît de frumos!

– Avem și zarzări. Tatăl lui Alexandru, răposatul meu soț, i-a sădit. Îi plăceau la nebunie pomii, mai ales cînd înfloreau. E o splendoare! Întotdeauna, cînd privesc pomii înfloriți, îmi amintesc de el...

– L-ați iubit mult...

– Da... A murit într-un accident. Domnul să-l ierte. Am rămas văduvă de tînă-

ră... Sănduțu, mai pune-i niște cafea lui Iacob. Ia cu biscuiți...

În încăpere se lăsă liniște. Bătrîna păru să se abată cu gândurile în trecut, ceea ce pe Iacob îl făcu să se simtă vinovat pentru întrebarea pe care o pusese.

Vik se ridică și deschise geamul. Aerul proaspăt amestecat cu mirosul florilor izbi înăuntru.

– Dar povestește-ne ceva despre tine, sparse tăcerea femeia.

– Nu e nimic deosebit... N-am ce să povestesc despre mine...

– Hai, văd că ești modest! Alexandru mi-a povestit o grămadă de lucruri frumoase despre tine... Dar, lasă, dacă nu vrei, nu te forțez. Atunci povestește-ne despre părinții tăi... Despre mama ta...

– Mama a fost un om extraordinar... Și tata tot așa... Îmi pare rău că n-am știut să învăț mai multe de la ei...

– Părinții sînt întotdeauna izvor de înțelepciune.

Iacob se ridică fără să spună nimic și se duse pînă la cuier, unde avea rucsacul. Scotoci în el și scoase Biblia.

– Iată... Asta o am de la mama. Mi-a scris că de fiecare dată cînd voi vrea să vorbesc cu ea să citesc de aici. E o Biblie...

– Așa? Mama ta a fost creștină?

– Da. S-a botezat la azil. Am aici și o scrisoare. E ultima ei scrisoare. De fapt și singura. E cea mai frumoasă scrisoare. Mi-a schimbat viața. Niciodată nu m-am gândit că mama m-a iubit atît de mult... Credeam că l-a iubit pe fratele meu mai mare...

– Ai și un frate mai mare? Oh, da..., se scuză bătrîna, privind corpul mare al lui Iacob.

– Îl cheamă Raul. Dar acum e în Israel. A plecat cu mulți ani în urmă și nu am mai știut nimic de el...

– Și zici că mama s-a botezat la azil? Foarte interesant...

– Da... Iată, scrie aici... A cunoscut acolo pe un oarecare părinte Ioan. De la el a primit și Biblia. Acum Biblia a trecut la mine... Am început s-o citesc... E o onoare pentru mine...

– Ioan zici? De la Azilul Euthanasius?

– Da..., parcă așa îi spune. Azilul de la ieșirea din oraș...

– Da, da! Sigur că știu! Sănduțu, părintele Ioan! Cum să nu-l știm? E din biserică noastră! A fost de atîtea ori pe la noi! Ce minunat că mama dumneavoastră a avut fericirea să-l cunoască pe pă-

rintele Ioan! Cine-l vedea pe părintele Ioan nu putea să nu creadă în Dumnezeu... Vai, trebuie să vă povestesc o întâmplare cu părintele Ioan!

Bătrîna se ridică și amestecă într-un ceaun care dădu în clocot.

– Oh! Era să dea pe-afară... Fac niște urzici bune-bune! Le-am cules din grădina. Cred că n-ai mai mâncat demult așa o bunătate...

– De unde? Eu mănînc mai mult hamburgeri...

– Știu, știu. Voi la oraș mîncăți numai porcării. E mai mult petrol și plastic în mîncărurile alea. Eu mai bine mor de foame decît să le mănînc...

Mirosul din ceaun umplu bucătăria și lui Iacob i se făcu dintr-odată foame. Se simțea bine aici. Era un amestec de stînjeneală și cumințenie care-l făcea să se simtă copil. Vik, care tăcu în toată această vreme, se ridică și ieși, zicînd că vrea să aducă niște cozi de ceapă. Cînd deschise ușa, curentul umflă perdeaua din fereastră și Biblia, care era deschisă pe masă, își răsfoi paginile.

– Dar ziceam că vreau să-ți povestesc despre părintele Ioan, continuă bătrîna discuția, amestecînd în ceaun.

– Da, da... Sigur...

– Părintele Ioan era preot în biserica noastră... Poate că o să ai ocazia să mergi acolo. Chiar azi am putea să mergem. E un loc unde nu intră oricine. Așadar, părintele Ioan era iubit de toată lumea. Era un bărbat înalt, frumos. Că eu îl știu de când era tânăr. Și avea o voce frumoasă și plăcută. Ți era drag să îl asculți. Dar a dorit să meargă la azil. Ar fi putut, desigur, să rămână cu noi. Că în comunitatea noastră mai sînt bătrîni. Și Preasfințitul e bătrîn. Chiar, nu-l cunoști pe Preasfințitul? O să-l cunoști. Are cine să le poarte de grijă, la bătrîni mă refer. Poate că Sănduțu ți-a povestit mai multe... Dar el a preferat să-și urmeze chemarea.

Bătrîna termină de amestecat și luă ceaunul de pe foc.

– E gata. Să aducă Sănduțu ceapa... Sănduțule! Adu, mamă, și niște ridichi, să facem o salată, strigă bătrîna aplecîndu-se pe fereastră. Așadar mă bucur că mama dumneavoastră s-a întîlnit cu părintele Ioan. Înseamnă că nu a fost zadarnică dorința lui. A dat roade. Mult a mai iubit-o Dumnezeu pe mama dumitale...

Iacob nu mai înțelegea nimic. La început a fost surprins să găsească o bătrîna

care a depășit vârsta prevăzută de lege, iar acum i se spune că există o întreagă comunitate. Cît de mare este această comunitate și cum a reușit să se ascundă de autorități? De ieri pînă azi Iacob reuși să treacă prin atîtea stări, încît pierdu cu totul noțiunea timpului. Femeia din fața lui, pomii înfloriți, aerul proaspăt de afară și soarele care părea să intre în casă făceau ca totul să pară posibil în acest loc. Chiar această stare de confuzie și de uimire îl făcea pe Iacob să se simtă bine și să nu vrea să iasă din acest vis prea curînd. I se părea că orice întrebare iscată din curiozitatea lui ar fi putut risipi vraja acestor clipe neimaginabile.

– Hai, că-i gata și mîncarea. E de post, dar e foarte gustoasă, bombănea bătrîna punînd farfuriile pe masă. Acum e postul Paștelui. Noi cu soțul l-am ținut întotdeauna. În ultima vreme îl ține și Sănduțu. Mă rog, îl mai calcă el cu taximetria lui, că mănîncă porcăriile alea de hamburgeri. I-am zis de-atîtea ori să nu le mai mănînce. Dar, așa, cînd e acasă, ține toate posturile... Hai c-au venit și ceapa, și ridichea! Facem acuș o sălătică... Hai, Sănduțule, dă-le la mama să le spele...

– Lasă că le spăl eu, mamă, mai stai și te odihnește.

– Ei hai, dacă-ți face ție plăcere să le speli, o să mă mai așez un pic. Să mai vorbesc cu Iacob. Tocmai i-am povestit despre părintele Ioan. Auzi minune, părintele Ioan a botezat-o pe mama lui Iacob la azil. Ce, crezi că e ceva întâmplător în lumea asta? Nu e nimic întâmplător. Totul e în mîna lui Dumnezeu.

– Hai că am spălat ceapa și ridichile. Vrei să le tai eu?

– Ei, cum mi-ar sta?

– Dacă vrei, le tai...

– Dă-le încoace, că pînă le tai tu se răcesc urzicile, glumi bătrîna și îi luă lui Vik ceapa și ridichile din mînă. Dar știi ce zic eu, Sănduțule?

– Ce?

– Să-l ducem pe Iacob să-l cunoască pe Preasfințitul. O să aibă cu cine sta de vorbă. Preasfințitul e un mare cunoscător al Scripturii. El are cărți pe care nu le mai are nimeni. Dar ce să mai vorbesc, el însuși e ca o carte deschisă. Pentru rugăciunile lui, Dumnezeu acoperă toată comunitatea noastră. De cînd mă știu eu, n-am avut nici un control. Cu el chiar se împlinesc cuvintele că Împărăția lui

Dumnezeu nu e din lumea aceasta. Dacă ar fi mai mulți oameni ca el, diavolul n-ar mai putea lucra grozăviile pe care le face în lume...

– Sigur că o să mergem și la Preasfințitul, interveni Vik. Și pentru asta l-am adus pe Iacob la noi.

– Foarte bine. Acum să mâncăm și pe urmă vom vedea cum facem.

Iacob mîncă cu poftă tot ce avea înaintea. Parcă niciodată mîncarea nu fu mai gustoasă. Era nerăbdător să-l cunoască pe Preasfințitul despre care i s-a povestit cu atîta încîntare și hotărî să se lase cu totul în mîna acestor oameni minunați care erau Vik și bătrîna sa mamă. Niciodată nu se simțise atît de protejat ca în această casă. După mîncare, ieși cu Vik în grădină, unde petrecură pînă după-amiază, discutînd despre cele mai diferite lucruri. Soarele și vîntul ușor de aprilie îl făceau pe Iacob să regrete că nu s-a născut la țară și că și-a petrecut cei mai frumoși ani din viață în fața computerului.

La căderea serii Iacob fu dus să-l cunoască pe Preasfințitul. Ceea ce își închipuia Iacob că va fi o biserică aidoma bisericilor-muzeu din oraș nu era decît o simplă casă ceva mai mare decît casa

lui Vik și a mamei sale. Ușa de la intrare era deschisă și cei trei intrară înăuntru fără să bată. Bătrîna o luă înaintea, trecînd prin verandă. Din camera din fund se auzea vocea înceată a Preasfințitului:

– Să plinim rugăciunea noastră cea de seară Domnului!

– Doamne miluiește! răspundeau cîteva voci nearmonizate.

– Apără, mîntuiește, miluiește și ne păzește pre noi, Dumnezeuule, cu harul Tău!

– Doamne miluiește!, răspunseră iar vocile.

Cei trei intraseră și își făcură loc printre cei cîțiva credincioși care se rugau împreună cu Preasfințitul. Întreaga încăpăre mirosea a tămîie și lumînările aprinse îi făceau pe toți să pară ireali. Iacob, care nu mai văzuse nicicînd așa ceva, își fixă privirile asupra Preasfințitului, un bătrîn scund, cu pletele și barba albă, îmbrăcat într-o togă lungă și cu șorț lung și îngust în gît.

– Seara toată, sfîntă, în pace și fără de păcat, la Domnul să cerem! îngîna bătrînul, stînd cu spatele la credincioși și închinîndu-se spre răsărit.

– Dă, Doamne! răspundeau cei câțiva credincioși, la care se alătură și Vik cu bătărina sa mamă.

– Înger de pace, credincios îndreptător, păzitor bun sufletelor și trupurilor noastre, la Domnul să cerem!

– Dă, Doamne!

– Milă și iertare pentru păcatele și greșalele noastre, la Domnul să cerem!

– Dă, Doamne!

– Cele bune și de folos sufletelor noastre, la Domnul să cerem!

– Dă, Doamne..., îngînă Iacob, simțind că nu este bine să tacă atunci cînd toți cîntă.

Începu să-i urmărească pe toți, încercînd să înțeleagă ce se întîmplă. Totul era atît de grav și totodată atît de plin de pace, încît Iacob nu mai simțea nevoia să se miște. Își închipui că mama sa, dacă l-ar vedea, ar fi foarte mîndră de el. I se păru chiar că o simte alături, o prezență atît de puternică, încît își duse mîinile la nas și le mirosi. Nasul i se umplu de miros de săpun, așa cum miroseau mîinile mamei cînd îl alinta în copilărie. Aceeași căldură îl învăluia și acum, și Iacob începu să verse lacrimi pe care nu le putea stăvili.

– Sfârșit creștinesc vieții noastre, fără durere, nerușinat, în pace, și răspuns bun la înfricoșătoarea Judecată a lui Hristos să cerem!

– Dă, Doamne!

– Dă, Doamne..., șopti Iacob și își făcu cu stîngăcie semnul crucii, așa cum îl văzu făcînd pe Preasfințitul. Corpul lui mare deveni dintr-odată ușor, încît i se părea că abia atunci a intrat în el sufletul și că acest suflet căuta să-l tragă în sus, spre o altă lume și o altă viață.

După Vecernie au mers cu toții într-o altă cameră, unde îi aștepta masa pusă. Ultimul veni Preasfințitul. Înainte de a se așeza, un bărbat, care părea cel mai în vîrstă, a rostit o rugăciune:

– Mîncă-vor săracii și se vor sătura și vor lăuda pe Domnul, iar cei ce-L caută pe Dînsul, vii vor fi sufletele lor în veacul veacului. Slavă Tatălui și Fiului și Sfîntului Duh, și acum, și pururea, și în vecii vecilor. Amin. Doamne miluiește, Doamne miluiește, Doamne miluiește. Întru numele Domnului, Preasfințite stăpîne, binecuvîntează!

Preasfințitul, făcînd semnul crucii peste bucate, rosti:

– Hristoase Dumnezeu, binecuvîntează mîncarea și băutura robilor Tăi, că

sfânt ești totdeauna, acum și pururea, și în vecii vecilor. Amin.

Bucatele la masa episcopului erau la fel de simple ca și la masa bătrânei mame a lui Vik: cartofi fierți cu coajă, pe care cei de la masă și-i curățeau singuri, salată, ceai și dulceturi. În lumina lămpilor de gaz, întreaga adunare, cu fețele acelea uscățive și mâinile care curățau cartofii, părea de foc. Preasfințitul, văzînd neîndemînarea lui Iacob, care se nimeri să-i stea alături, curăță singur un cartof și i-l puse în farfurie.

– Ia și mănîncă, frate Iacob. Nu e un hamburger, dar o să-ți astîmpere puțin foamea, glumi episcopul.

– Mulțumesc..., se rușină Iacob. De unde știți cum mă cheamă?

Episcopul zîmbi.

– Părintele Ioan mi-a vorbit despre dumneata.

– Cum așa? întrebă Iacob zăpăcit. A... probabil că glumiți, încercă Iacob să o dreagă, zîmbind ca la o glumă bună.

– Sigur că glumesc, răspunse episcopul, sorbind din cana cu ceai.

Apoi, uitîndu-se spre mama lui Vik, zise:

– Soră Maria, de ce l-ai adus pe băiatul ăsta nebotezat aici?

– Păi, Preasfințite, începu femeia, dar fu întreruptă de Iacob.

– Să știți că eu vreau să mă botez... Nu știu cum se face, dar îmi doresc asta.

Episcopul zîmbi și-și puse mîna mică pe umărul mare al lui Iacob.

– Știu, știu... Voiam doar să o tachinez puțin pe sora Maria, că nu am mai auzit-o de mult și îmi era dor de ea.

– Iertați, Preasfințite, interveni bătrîna, măgulită de atenția Preasfințitului. M-am gîndit că nu o să vă supărați dacă o să-l aduc pe Iacob aici fără să vă întreb. Să știți că mama lui a fost botezată de părintele Ioan al nostru, la azil. Și m-am gîndit că o să vă bucurați să știți asta...

– Cum să nu ne bucurăm? Părintele Ioan e fratele nostru, răspunse Preasfințitul, fără să se arate prea mirat de spusele sorei Maria.

Iacob se încurcă și mai mult. Dacă sora Maria nu a vorbit despre el cu Preasfințitul, atunci de unde știe acesta cum îl cheamă? Se gîndi că poate Vik i-o fi povestit. Dar cînd? Pentru o clipă lui Iacob i se păru că episcopul știe totul despre el. Sentimentul acesta era atît de puternic, încît Iacob nici nu mai putea

vorbi, simțindu-se privit chiar acolo de unde ies toate cuvintele, în inimă.

– Este o binecuvântare pentru mine și pentru întreaga noastră adunare să avem un botez la acest Paște, zise episcopul, cu bucurie în glas. Apoi le povesti tuturor, dar mai mult pentru Iacob, despre îndelungata tradiție a Bisericii de a săvârși botezurile în sîmbăta Paștelui. Iacob asculta și simțea că viața lui nu a fost nicio dată mai plină. Atîta atenție nu i s-a acordat de cînd se știa, mai ales că atenția aceasta părea să vină nu doar de la oameni, ci de la Însuși Dumnezeu.

Au plecat spre casă tîrziu, spre miezul nopții. Luna ovală și stelele, care erau atît de multe în acea noapte, făceau ca cerul să pară foarte aproape. Vîntul mișca frunzele copacilor, împrăștiind un miros proaspăt de iarbă și flori. Sora Maria, ținînd într-o mînă bățul, iar cu alta sprîjinindu-se de Vik, vorbi tot drumul.

Batalioanele de copii

Iacob și Vik s-au întors în oraș după ce urmele dezastrului prin care a trecut au fost măturate de peste tot. Un vizitator străin nu ar fi zis niciodată că în acest oraș, cu doar câteva zile în urmă, au fost decimați circa douăzeci de mii de oameni. Mașinile Primăriei au strâns gunoiul, legumele și alimentele aruncate pe străzi și au spălat sângele de pe asfalt. Echipa de constructori au pus la loc vitrinele stricate și au reparat tot ce fusese afectat de mulțimile dezlănțuite, astfel încât totul era ca nou. Singurul lucru suspect din acest oraș era lipsa oamenilor pe străzi într-o zi atât de însorită.

– Oare o fi pornit netul? întrebă pe neașteptate Iacob, de îndată ce intrară în oraș. Ar trebui să-mi fac computerul și iar o să cheltui bani. Știi, am devenit dependent de el.

– Mi se pare că toată lumea e dependentă de computer și internet. Trăiește mai mult virtual decât real.

– Cum poate trăi Preasfințitul fără curent electric? Nu-mi pot imagina.

– Are ceva mai presus decât toate acestea. El e într-o cu totul altă lume.

– Apropo. De unde știa cum mă cheamă? Întrebă Iacob, cu o curiozitate de copil.

– Nu e prima dată. De multe ori spune lucruri pe care nu avea de unde să le știe. Le vede cu duhul.

– Cum adică?

– Oamenii sfinți capătă puteri Dumnezeiești. De pildă, pot să facă minuni, să vadă lucruri la depărtare sau chiar în viitor.

– Ce chestie. Sînt un fel de magicieni?

– Un fel..., zîmbi Vik, negăsind o altă explicație mai pe înțelesul lui Iacob.

Ajunși la scara blocului cei doi își luară rămas bun, convenind să se sune mai târziu. Întîi de toate Iacob își prăji în grabă cîteva ouă, în care tăie mult salam. Apoi făcu un duș și se așeză în fața televizorului.

TELEVIZORUL: Mii de copii au rămas fără părinți și fără îngrijirea necesară în urma tragicelor evenimente din șaptespreze și optsprezece aprilie, informează Biroul de Presă al Președinției. „Atîta vreme cît familia nucleară încă mai reprezintă o constantă a societății noastre, statul nu poate prevedea tragediile de felul celeia la care am fost martori în aceste zile, a declarat liderul Partidului Ecologist, Radu Leibovici. Creșterea copiilor în instituții specializate ale statului, unde li se va asigura educația necesară și un grad de securitate sporit, este o propunere pe care Partidul Ecologist a făcut-o în repetate rînduri și care sperăm că acum va fi aprobată ca lege. Pe viitor, nu vor mai exista copii care să treacă prin șocul pierderii părinților, așa cum se întîmplă acum, dată fiind educația lor făcută în spiritul iubirii de stat”, a mai declarat Radu Leibovici. Parlamentul va lua în dezbatere în aceste zile vechea temă a familiei nucleare, pe care tot mai mulți politicieni o consideră un fenomen depășit pentru o societate de tip nou, bazată pe bunăstare și securitate. Și acum, știri din sport...

Iacob schimbă canalul, dorind să afle mai multe despre ce s-a întîmplat în aceste zile în care el a lipsit din oraș. Peste tot se vorbea mai mult despre copiii orfani și despre legea care va interzice familiile nucleare, adică tradiționale,

pe motivul că nu pot garanta îngrijirea și securitatea necesară copiilor.

TELEVIZORUL: „Oricum, în situații ca cea prin care am trecut în aceste zile, cînd mii de părinți și-au pierdut viața în mod tragic, copiii trec automat în grija statului. N-ar fi normal ca grija pe care statul oricum o are pentru acești copii să se exercite încă de la primele zile ale vieții, în instituții specializate, fără să mai fie nevoie ca bieții copii să treacă prin șocul pierderii părinților, care la o vîrstă mai avansată se resimte mult mai puternic și cu urmări asupra personalității lor de mai tîrziu? Odată cu dispariția familiei nucleare va dispărea, o dată pentru totdeauna, și discriminarea dintre orfani și neorfani, care îi afectează atît de mult pe micuți. Toți copiii vor fi ai statului, iar statul, ca un părinte iubitor, le va acorda tuturor drepturi și șanse egale. Oare nu aceasta este societatea ideală spre care tindem?”, a declarat ministrul Educației, Viorel Ilieș.

Apoi televizorul a început să înșiruie cadre din azilurile de copii, unde aceștia erau aduși după ce erau vînați de pe străzi și din apartamentele rămase goale. Femei și bărbați tineri în uniforme aveau grijă de copii. Îi îmbrăcau, îi pieptănau și le curățeau bananele și portocalele de coajă. Copiii, la rîndul lor, erau și ei îm-

brăcați în uniforme. Atît fetițele, cît și băieții, erau îmbrăcați în pantalonași albaștri și cămășuțe albe, purtînd pe cap bonete albastre. La gît le atîrnau eșarfe mici, albastre.

PRIMUL COPIL: Sînt foarte fericit că mă aflu aici. Acum am mai mulți părinți și mai mulți frați!

AL DOILEA COPIL: E foarte bine aici. Avem jucării. Ne jucăm cu mingea, înotăm, ne jucăm la calculator.

AL TREILEA COPIL: Nu-mi pare rău că tata și mama au murit. Aici e mult mai bine.

Iacob schimbă canalul. Dar alți copii, îmbrăcați în aceleași uniforme, apăruseră pe ecran. Aliniați cîte doi în rînd, aceștia mărșăluiau pe loc, intonînd o numărătoare ciudată. În fața rîndurilor, copilul care părea să țină locul de comandant, începea numărătoarea, iar ceilalți o preluau.

COPILUL COMANDANT: Un, doi!

COPIII DIN RÎNDURI: Trei, patru!

COPILUL COMANDANT: Trei, patru!

COPIII DIN RÎNDURI: Un, doi!

COPILUL COMANDANT: Cine merge-n pas cu noi?

COPIII DIN RÎNDURI: Sîntem schimbul lumii vechi și pășim perechi, perechi! Sîntem fete și băieți: veseli, mîndri și isteți!

Iacob stinse televizorul. În liniștea care se lăsă își aminti de bătrînul episcop, de mama lui Vik și de ceilalți, și îi păru rău că pierduse acea stare de bine pe care o trăise lîngă ei. Orașul avea ceva care îi tulbura mintea și inima. Acum simțea asta. Chiar de la vederea primelor blocuri, a șoselei și a semafoarelor, mintea lui Iacob trecuse parcă într-un alt registru. Îndată își aminti de computer, de internet, de bani și de grijile care îl împresoară. Se gîndi pentru o clipă dacă nu cumva blocurile de locuit și asfaltul au fost inventate pentru a-i subordona pe oameni. Lumea în care trăia era atît de monotonă, încît trezea aceleași gînduri, aceleași reacții și aceleași dorințe în oameni. Se simțea parte a unui experiment și nu știa cum să scape de asta.

Își înfruntă de cîteva ori dorința de a porni computerul, dar în cele din urmă nu mai rezistă și apăsă butonul. Peste cîteva zeci de secunde, pe ecran apăru

un salut: „Salut! Compania Macrosoft își cere scuze pentru defecțiunea tehnică survenită în urma atacului prin virusul denumit «Sfîrșitul lumii». Eroarea a fost înlăturată și acum computerul tău poate fi folosit fără nici o problemă!”

– Ptfiu! Drăcie..., bombăni Iacob, nerăbdător să intre pe blog.

Gîndul că nu va mai trebui să piardă timp și bani pentru repararea computerului îl făcu să se simtă chiar fericit. Radia de bucurie la gîndul că cei de la Macrosoft i-au făcut un serviciu atît de mare.

– Așa..., ia să vedem noi ce mai zice lumea..., bombănea Iacob, în timp ce introducea parola. Aha!, se pare că sînt o grămadă de comentarii care așteaptă să fie aprobate. Acuși..., ia să vedem...

TURBO 2222: salut, iacob! unde ai disparut? sfarsitul lumii a trecut ☺ ce parere ai despre manevra cu blocarea cardurilor? mi s-a parut o kestie tare!

BARAC OBAMA: buna! am un pont beton! cik noul preshedinte, interimaru, a murit si el dar nu se anuntsa pana nu au candidatura potrivita. problema e k nime nu vrea preshedinte ☺ se tem de moarte! ma gandesc oare cu ce-l conserva? cu formol sau cu alcool? eu

as prefera sa ma conserve cu alcool, de preferat whisky :)

BLACK MAN: hey! te fac un shah? intra la mine pe blog ca sa vedem cine e mai tare!

Afară se auzi zgomotul unui autobuz sau poate autocamion. Apoi iarăși se lăsă liniștea. Soarele lumina întreaga încăpere făcînd ca liniștea să pară caldă. Iacob se ridică și deschise fereastra. Rămase preț de cîteva minute privind afară, dar nu văzu pe nimeni. Apoi apărură o mașină de gunoi, care dispărură printre blocuri.

Iacob Konher, la cei patruzeci de ani ai săi, nu suferise niciodată de singurătate. Sau poate că starea care îl apăsă acum îl făcea să creadă asta. Oricum, parcă niciodată singurătatea nu-i apăruse în goliciunea ei atît de înspăimîntătoare. Ar fi vrut să iasă și să bată în ușile vecinilor, lucru despre care i s-a repetat de atîtea ori că nu e cuviincios. Odată, pe cînd era copil, a văzut pe cineva într-un film bătînd la ușă. I s-a părut atît de interesant, încît, în una din zile, cînd părinții nu erau acasă, a ieșit și a bătut pe rînd în ușile vecinilor. Seara a fost certat pentru că a făcut un lucru necuviincios. De

atunci Iacob nu a mai bătut la ușa nimănui. Acum însă și-ar fi dorit ca cineva să-l certe, dar nu avea pe nimeni. Nici nu mai știa dacă vecinii lui sînt vii sau au murit.

Internetul și televizorul au ucis în Iacob simțul singurătății. Însă a fost destul să se despartă pentru cîteva zile de obișnuințele sale ca să înțeleagă că totul nu era decît o minciună. Întîlnirea cu Vik și evadarea din oraș l-au făcut să-și vadă viața și pe sine însuși dintr-un alt unghi. Se simțea ca un dulap care a fost mutat din loc, făcînd dintr-odată vizibilă toată mizeria care s-a ascuns pînă atunci după el.

Se încălță și ieși afară. Dorea să vadă oameni. Simțea că a vedea oameni e cea mai mare bucurie pe care ți-o dă viața. Oamenii aceia pe care i-a văzut de atîtea ori, dar la care nu s-a gîndit niciodată. O luă încet pe după bloc și se îndreptă spre parc. Orașul era pustiu și doar din cînd în cînd trecea cîte o mașină. Într-un troleibuz Iacob zări cîteva figuri stînd pe scaune cu fețele ațintite înainte. Oare la ce se gîndeau? Unul Dumnezeu știe.

În parc dădu peste cîțiva oameni care făceau niște măsurători. Își strigau ceva unii altora de după un trepied cu ochea-

nă, iar unul din ei, așezat pe o bancă, nota ceva într-un registru. Iacob ar fi dorit să intre în vorbă cu ei, să-i întrebe ce fac, dar își dădu seama că e nepolitic și-apoi era și timid. Se duse și se așeză pe o bancă de unde continuă să-i urmărească.

– Vă deranjează dacă stau și eu? îl întrerupse din gânduri un bărbat cam de șaizeci de ani, cu un ziar în mână.

– Nu..., nici vorbă, tresări Iacob. Cum să mă deranjați?

– E o zi atît de frumoasă...

– Da. E o zi superbă.

– Ador soarele de aprilie și pomii cînd dau în floare, intonă bărbatul, așezîndu-se la celălalt capăt de bancă. Nu vă supărați dacă aprind o țigară?

– Nu, nu... Fumați liniștit.

– Vă servesc?

– Poftim?

– Vă servesc?

– O, da... Mă scuzați că nu am înțeles din prima... Mă gîndeam oare ce măsoară?

– A! exclamă bărbatul, aprinzîndu-i țigara lui Iacob. Vă referiți la ăștia? Păi, nu știți?

– Ce să știu?

– Păi, reproiectează parcul. Stați să vă zic. Am eu pe cineva la Primărie. Dar asta e o informație confidențială.

Bărbatul își aprinse țigara și, umplându-și pieptul cu fum, se lăsă pe spate. Apoi slobozi fumul, întinzându-și buza de jos peste cea de sus, încât întreaga față a nou-venitului îi păru lui Iacob că seamănă cu un ceainic care a dat în clo-cot. Această senzație păru și mai puternică atunci când bărbatul începu să chiclească.

– Ce nebunie! Unde s-a mai pomenit pe vremea mea așa ceva? Nu, așa ceva nu se poate, dom'le! O să vă spun ceva și o să ziceți că-s nebun...

– M-ați făcut curios...

– Chiar nu știți nimic, nimic?

– Nu știu... Nici nu știu ce să știu...

– Mai pe scurt. Am eu pe cineva la Primărie. E ceva ce știu mai demult, dar nu am luat-o de bună. Ăștia, domle, au reproiectat tot orașul. Eu îi zic atunci: cum, dom'le, să reproiecteze orașul? Că doar sînt blocuri, sînt parcuri, piețe, par-cări și așa mai departe. E cheltuială, dom'le! Și-apoi, zic, ce-o să facă cu toate astea? O să le demoleze! zice. Cum să le demoleze, dom'le? zic eu. Dar oamenii

unde or să mai locuiască? am întrebat eu, înțelegeți? Zice: păi, o să mai curețe și din oameni, o să rămână atîți cît trebuie. Auzi, domle, nu mi-a venit să cred. Și, vezi dumneata, ce am ajuns să avem? Iacătă că s-a întîmplat! Ne-au curățat, dom'le! Eu nu cred în povestea asta cu cardurile, cu morții la înghesuială. Păi, unde s-a mai văzut, dom'le, să moară douăzeci de mii de oameni la înghesuială? I-au căsăpit, dom'le! Mi-a zis mie cineva că i-au dus cu mașinile de gunoi la marginea orașului și i-au îngropat. Îi îngropau de vii, dom'le! Iată ce-i democrația! Cică au fost nu știu cîte tone de acid pe care le-au vărsat peste ei. Mă rog, imaginați-vă cît acid trebuia la atîtea cadavre! Cheltuială mare, dom'le! Iar acum o să reproiecteze tot orașul, că, zic, nu mai are cine să locuiască în toate blocurile astea. Vor să facă ceva frumos, cu străzi late, cu parcuri, cu multă verdeață, fîntîni... Mă rog, fac un fel de rai. Că, zice, omenirea a ajuns la un grad mare de prosperitate și vor trăi cu toții în lux. Ce lux, dom'le? Că eu nu-l mai prind. Nici dumneata. Noi ne-am irosit viața construind clădirile astea, iar cei ca dumneata o să le stricați. Așa-i viața asta

de rahat: unii fac, iar alții strică. Mă rog, sper că nu v-am obosit.

– Nu, nu... Aveți foarte mare dreptate, zise Iacob, bucuros că i s-a oferit și lui cuvântul.

Fața lui mare avea expresia unui copil sărman căruia i s-a intrat în voie.

– Vreau să trăiesc..., zise pe neașteptate bărbatul, fără nici o legătură cu discuția de pînă atunci.

Trase iarăși fum în piept, își întinse buza în același fel ca la început și slobozi fumul perpendicular în sus.

– Vreau să trăiesc! strigă iarăși, atrăgînd atenția celor care lucrau în parc.

Apoi se întoarse brusc spre Iacob și-și puse mîna pe umărul lui:

– Vă invit la mine. Am un vin bun. Haideți, sînteți prietenul meu. Vă rog eu frumos, nu mă refuzați.

Iacob nu știa ce să răspundă. Nu-l cunoștea pe acest om. Era ciudat, tulburat și îi vorbise despre atîtea lucruri înspăimîntătoare. De unde le știa? Poate că era vreun fost funcționar ieșit la pensie. Vorbăria și sinceritatea lui îi inspirau totuși încredere. Iacob acceptă invitația.

La celălalt capăt al parcului apărură un detașament de copii îmbrăcați în unifor-

me, ca cei de la televizor. Erau însoțiți de o educatoare tânără, îmbrăcată și ea în uniformă. Cîțiva cameramani îi filmau în timp ce educatoarea îi instruia.

– Priviți! sări Iacob, sînt ca cei de la televizor! Ce mai e și asta?

– Sînt batalioanele de copii, răspunse bărbatul, ridicîndu-se. De acum o să-i vedem tot mai des. Vor planta copaci, vor mătura parcurile, vor supraveghea piețele și magazinele. Țsta e „viitorul”!, zîmbi ironic bărbatul. Să plecăm, nu am ochi să-i văd. Acești copii nevinovați de azi sînt ucigașii de mîine.

– Sînt orfani?

– Ce tot spuneți? În lumea nouă nu există orfani! Sînt copiii statului, se răsti bărbatul în felul lui ciudat, din care Iacob nu putea pricepe dacă glumește sau vorbește serios. Mai vreți o țigară?

– Nu, mulțumesc... Vreau să mă las.

– Bine faceți. Eu o să mai trag una.

Cei doi se ridicară și plecară în timp ce parcul începu să răsune de mărșăluia-
la și numărătoarea copiilor: „Un, doi! Trei, patru! Trei, patru! Un, doi! Cine merge-n pas cu noi? Sîntem schimbul lumii vechi și pășim perechi, perechi”...

Vîntul de aprilie le umfla eșarfele albastre și le ducea cîntecul hăt-departe,

printre crengile copacilor. Blocurile albe, cu ferestre întunecate, apăreau din ce în ce mai curate pe cerul albastru, șterse cu părul galben și fierbinte al soarelui. La poalele lor, arbuștii decorativi, care tocmai fuseseră tunși cu foarfeci mari de fier, păreau prea mici pentru a putea fi atinși de vînt. La chioșcul de ziare, ascunsă după o streășină de sticlă întunecată, vînzătoarea, care nu vînduse nimic în ziua aceea, mîncă abătută un sandwich. Cînd i-a zărit pe cei doi bărbați, puse sandwich-ul deoparte și se luminea la față:

– Pofțiți un ziar! strigă ea de după mormanul de hîrtie plin de poze și litere colorate.

– Mulțumim, răspunse bărbatul, ridicînd ziarul pe care îl avea în mînă. Am unul!

– Îmi pare rău, zise dezamăgită femeia, luîndu-și iar sandwich-ul.

– Ziarele scriu numai minciuni! grăi iar bărbatul.

– Zău? sări femeia puțin jignită. Și-atunci de ce le mai cumpărați?

– Ca să văd cu ce ne mai mint de data asta! chicoti bărbatul, satisfăcut de gluma pe care o făcuse. Apoi adăugă, așa

încît să audă și vînzătoarea: O vezi pe femeia asta sărmană? Își face treaba cu devoțiune, convinsă că face ceva bun pentru societate!

– Nu mă lua peste picior, nemernicule! strigă revoltată femeia. Te știu eu cine ești, legionar și antisemit împutit! Te-am văzut la știri, ai protestat împotriva noului guvern! Nenorocitele! Din cauza unora ca tine nu primim fonduri de la Guvernul Mondial!

– Îmi pare rău că nu sînt mai tînăr și că nu am o bombă atomică! strigă bărbatul indignat. Ca s-o arunc peste dobitocii care te-au îndobitocit și pe tine!

– Îmi pare rău că nu ai murit împreună cu ceilalți! Rău au lucrat autoritățile!

– Ești o scorpie masonică!

– Tu vorbești? Legionar împutit! Antisemitule! Te dau în judecată! Nenorocitele! Știai că sînt evreică? Vrei să mă omori? Nenorocitele! A trecut vremea voastră! Boșorog împutit ce ești...

Cei doi bărbați erau de acum departe, dar vocea femeii se mai auzea încă.

– Am obosit, începu bărbatul pe un ton posac, vădit întristat de insultele femeii. Am luptat toată viața împotriva mașinăriei ăsteia demonice, care ne stri-

vește pe toți, și nu mi-am adunat decât insulte. Câți ani aveți?

– Patruzeci...

– Mi-ați putea fi copil. Cum vă numiți?

– Iacob.

– Îmi pare bine, eu sînt Narcis, zise bărbatul, întinzîndu-i mîna.

– Și mie îmi pare bine.

– Știi ceva, Iacob? Îmi place foarte mult viața. Vreau să trăiesc. Am șaiszeci de ani, dar îmi pare că viața mea încă nu a început. Aș vrea să fac multe. Mă îngrozește gîndul că mai am atît de puțin timp.

Bărbatul tăcu. Iacob, care nu știa ce să răspundă, tăcea și el. Deși era mai tînăr cu douăzeci de ani, era frămîntat de aceleași gînduri. I se părea că viața lui abia începe și că timpul pe care îl are înaintea e atît de scurt.

Semnele vremii

Întîlnirea cu Narcis l-a smuls pe Iacob din lumea apăsătoare a propriilor gînduri, dar l-a introdus într-o realitate și mai aiuritoare, pe care mai înainte nu o percepea. Poveștile despre reprojectarea orașului și despre morții cărați cu mașinile de gunoi îl speriau pe Iacob. Îl speriau tocmai pentru că păreau adevărate. Cu cît vorbea Narcis mai mult, cu atît Iacob credea mai mult în el.

Tot ce a făcut acest om în viață i se părea fascinant și ar fi vrut să-i poată fi alături. Era vrăjit de curajul cu care vorbea. Gesturile lui, pînă și felul în care-și aprindea țigara, păreau să-i sfideze pe mai-marii zilei. I se părea chiar că seamănă foarte mult cu mama sa, deși lucrul acesta era absurd. Roza Kohner nu a fumat niciodată și nici nu gesticula atît de impulsiv. Dar poate că această ase-

mănare o producea doar moartea sau, mai bine zis, blestemata de lege care a răpit-o pe Roza Kohner, iar acum îl adulmeca precum o fiară pe acest om fascinant care i se părea a fi Narcis.

În zilele următoare televiziunile au dezbătut tema reproiectării orașelor și Iacob a putut vedea cum oameni de toate vîrstele sînt transportați cu mobilă și lucruri personale din vechile locuințe în altele noi. Viii treceau în apartamentele morților. Vechii vecini erau despărțiți și alții noi, total necunoscuți, se îmbulzeau ducîndu-și lucrurile pe scări. Unii erau nemulțumiți că au nimerit la ultimul etaj, alții se plîngeau că nu vor la parter. Unora le părea rău după vechea locuință, altora, dimpotrivă, le plăcea mai mult cea în care erau mutați.

Toți începeau o viață nouă. În urma lor macaralele au și pornit să demoleze clădire după clădire, iar autocamioanele încărcate cu moloz brăzdau orașul. Unele plecau, iar altele, umplute cu pămînt curat, intrau în oraș. În urma lor aerul miroasea a rîme și a rădăcini proaspăt smulse.

Se apropia Paștele și Iacob trebuia să se pregătească pentru botez. Lucrul

acesta îi crea mari emoții și el trecea foarte ușor de la entuziasm la teamă. Citise în Evanghelie că cei care se botează în numele lui Iisus fac o mulțime de minuni: învie morți, tămăduiesc bolnavi, beau otravă și nu mor. Îi trecu prin cap ideea să-și învieze mama, apoi își dădu seama că acest gând nu e tocmai potrivit. Își imagină o lume în care apostolii și toți sfinții își învie la nesfârșit părinții și rudele. Apoi renunță cu totul la dorința de a-și învia mama și începu să se gândească cum ar fi să meargă prin spitale să tămăduiască bolnavi. În câteva zile ar deveni celebru și ar desființa industria producătoare de medicamente. Marii patroni ar complota împotriva lui Iacob Kohner. I-ar strecura otravă în cafea, dar el n-ar muri. Atunci ar deveni automat și mai celebru. Și tot așa.

Iacob era năucit de tot ce însemna în închipuirea lui Botezul și-și petrecea timpul citind pe sărite pasaje din Sfânta Scriptură. Pentru că a o citi pe toată i se părea un lucru imposibil.

Pe de altă parte își dorea foarte mult să-l salveze pe Narcis. Ceea ce nu a putut să facă pentru mama sa, Iacob dorea să împlinească acum cu acest om pînă mai

ieri necunoscut. Poate că s-ar fi găsit și pentru el un loc în obștea bătrînului episcop? Gîndul că Narcis ar fi putut scăpa de blestemul legii îl înfrigura pe Iacob și el abia aștepta să se întâlnească cu Preasfințitul pentru a-i cere personal permisiunea de a-l aduce pe Narcis în obște.

Gîndul la moarte, a sa și a celorlalți, devenea tot mai persistent și din cauza știrilor care au făcut publică moartea Președintelui interimar. Zvonurile despre dispariția Președintelui au invadat internetul cu cîteva zile în urmă, însă nici o sursă oficială nu le-a confirmat pînă acum. Președintele a murit în același mod suspect și teribil în care au murit predecesorul său și fostul Prim-ministru.

Surse din aparatul de stat povestesc că Președintele a început să răspîndească un miros insuportabil cu două zile înainte de tragicul său sfîrșit. Era straniu că însuși Președintele nu simțea duhoarea de mort care persista în cabinetul său și care îi ieșea din gură atunci cînd vorbea. El și-a dat duhul în timpul unei ședințe cu miniștrii. Moartea sa a fost atît de cumplită, încît toți au dat buzna afară, lăsîndu-l să agonizeze în tribuna prezidențială.

Trupul desfigurat de viermi al Președintelui a fost transportat la morgă și ținut în frigider toate aceste zile. Înurmormintarea s-a petrecut în grabă, pentru a nu da timp cadavrului să se dezghețe.

La înurmormintare nu a fost văzut Ministrul Educației, de unde unii au dedus că și acesta a murit. Teama a intrat în toți funcționarii de stat și nimeni nu dorea să ocupe scaunul gol al Președinției. Cîțiva miniștri și-au dat demisia, iar superstiția că moartea va cosi tot aparatul de stat s-a împămîntenit printre oameni. Discuțiile despre sfîrșitul lumii puteau fi auzite peste tot.

Ploaia, care a început încă din noapte, a răzmuiat pămîntul și pîrîiașele murdare se scurgeau de sub macarale pe asfalt. Iacob crăpă geamul mașinii și stropii îi săriră pe față și pe brațe.

– Îmi place să mă ude ploaia! zise el bucuros, întorcîndu-se spre Vik.

– Îmi place și mie, dar mă gîndesc că avem de mers pe jos și o să ne umplem de noroi din cap pînă-n picioare.

– Ah, îmi place să umblu prin noroi! izbucni Iacob, lovind aerul cu pumnul strîns. Nu am mai mers niciodată prin noroi...

Vik nu înceta să se minuneze de acest copil mare care era Iacob. Bucuria și tristețea lui nu se vedeau ca la toți oamenii doar pe față, ci toată făptura lui se bucura și se întrista odată cu sufletul, încît, văzîndu-l uneori cum se bucură sau se întristează, ți se părea că sufletul dorește să-i iasă din corp. Trupul lui mare tresălta la vederea ploii, a pomilor în floare, a pămîntului proaspăt răscolit, și el făcea eforturi să alerge, tîrîndu-și picioarele grele, ușor ixate, sau obosindu-se să se aplece peste pîntecele mare în încercarea de a apuca o rîmă.

Au ajuns pe la prînz, iar pe la ora trei erau de acum în bisericuță, unde Preasfințitul tocmai începuse slujba Prohodului Domnului. Nimeni din cei de față nu mîncase și nu băuse nici măcar apă în acea zi în amintirea cinstitelor patimi ale Mîntuitorului nostru Iisus Hristos. Cuvintele canonului, cîntate vreme de cîteva ore de toată adunarea, l-au răscolit pe Iacob, aprinzîndu-i și mai mult dorința de a se boteza. Atunci cînd Preasfințitul a ieșit cu epitaful, așezîndu-l în mijlocul bisericii și închinîndu-i-se de trei ori pînă la pămînt, Iacob simți că este gata să moară pentru Hristos și chiar își dori asta. După slujbă

au mers cu toții la trapeză și au băut ceai cu dulceață și fructe.

– Cum te simți? îl întrebă Preasfințitul pe Iacob atunci când rămaseră singuri.

– Bine. Mulțumesc. Am emoții...

– E și normal. Ai mai citit din Sfânta Scriptură?

– Da... Nu prea mult, dar am citit. Sînt multe locuri pe care nu le înțeleg.

– Scriptura se înțelege trăind-o.

– Unde scrie în Biblie despre sfîrșitul lumii?

– Hm, sînt multe locuri în care se vorbește despre sfîrșitul lumii și despre învierea cea de obște. Începînd de la Prooci și pînă la Apocalipsă.

– E adevărat că va fi un potop care va îneca pămîntul? Am văzut asta într-un documentar. Din cauza încălzirii globale se vor topi ghețarii și vor inunda pămîntul.

– Of, zăpăcesc oamenii cu ghețarii și exploziile de soare, dar nu se tem de ce este mai rău.

– Nu credeți în încălzirea globală? întrebă Iacob cu naivitate.

Preasfințitul se ridică și se apropie de geam. Soarele apusese, dar lumina lui galbenă-roșiatecă se vedea de după deal.

Umbrele copacilor se urcau pe casă, pătrunzînd pe fereastră în încăpere. Bătrînul rămase mai multă vreme privind în depărtare, încît lui Iacob i se păru că nu l-a auzit sau că discuția nu-i mai pare interesantă. Dar brusc Preasfințitul a început să vorbească, rămînînd în continuare ațintit cu privirea la cerul roșcat, ca un comentator de televiziune care citește literele de pe ecran.

– Sfîrșitul lumii nu-l va aduce un cataclism, așa cum greșit își închipuie mulți, ci dorința demonică de a ucide, care începe să pună stăpînire pe tot mai multă lume. Răutatea îi va face pe oameni să se autodistrugă. Atunci cînd ultimul om capabil să iubească va fi ucis, viața pe pămînt își va pierde adevăratul și singurul său sens, acela de a iubi, și Dumnezeu va pune capăt răutății. Atunci cînd dragostea va dispărea din lume, oamenii vor muri cu zile, deoarece Diavolul, a cărui supremă plăcere este aceea de a ucide, punînd stăpînire deplină asupra lor, îi va pierde pe toți.

– Oare nu trăim asta, Preasfințite? A murit atîta lume și nimeni nu se întrebă de ce. Se bucură că au unde trăi, că au locuri de muncă și că au mai multă

mîncare. Nu cred că e normal să fie așa. Nu sînt de acord nici cu legea asta blestemată, care întrerupe viața la șaiszeci și cinci de ani. Eu cred că e și asta un fel de crimă.

– Iacobe, nu fi naiv. Nu e un fel de crimă, ci o crimă cum numai Diavolul putea să și-o închipuie. Și nu mai folosi expresia „întreruperea vieții”, spune ucidere, așa cum este. Mai întîi i-au îndobitocit pe oameni spunîndu-le că uciderea pruncului încă nenăscut este „întrerupere a sarcinii”, după aceea le-a zis că uciderea bătrînilor este „întrerupere a vieții” și nici măcar a vieții, ci a „funcțiilor vitale”. Iar alții nici nu ne numesc oameni, ci „ființe umane”, adică ființe asemănătoare cu omul. Dacă ai fost atent ai auzit și expresia „mașinărie umană”. Vreme de mulți ani oamenilor li s-a inoculat că organismul uman funcționează ca o mașină perfectă, ca în cele din urmă să li se spună că un om bătrîn sau bolnav este o mașină ieșită din uz. Și ce se face cu o mașină stricată? Se aruncă. Dar omul este mult mai mult decît un aparat de lucru. Ești de acord?

– Sigur... Da... Sînt de acord, răspunse Iacob, zăpăcit.

– Nu doar cu pîine trăiește omul, ci și cu orice cuvînt care iese de la Dumnezeu, a zis Hristos. Omul este și suflet, iar sufletul nu are vîrstă, el e veșnic. Sănătatea sufletului este înțelepciunea, iar înțelepciunea se agonisește în timp. Așa cum bătrînul are nevoie de forța tînărului, tot așa și tînărul are nevoie de înțelepciunea bătrînului, altfel este ca o căruță scăpată la vale. Dumnezeu a dat fiecărei vîrste frumusețea ei. Conflictul dintre generații este o invenție a Diavolului. Dumnezeu a zis: cinstește pe tatăl și pe mama ta. Iar Diavolul zice: nu-ți asculta părinții, sînt bătrîni și nu te înțeleg. Atît de departe a mers omenirea cu această politică demonică, încît copiii au ajuns să se bucure de moartea părinților. Azilele de bătrîni, făcute cîndva în scopuri aparent nobile, au pregătit uciderea bătrînilor. Nu bătrînii, ci tinerii care se leapădă de părinți trebuie duși la azile, pentru că sînt oameni bolnavi. Diavolul și-a împlinit visul: părinții ucid, ucid orice copil care încearcă să vină pe lume, iar cînd unul din ei se naște, acesta crește și își ucide părinții. Din părinți ucigași se nasc copiii ucigași și moartea se întinde peste tot pămîntul, spre bucuria Diavolului.

– Eu cred că legea aceasta blestemată trebuie abrogată, răbufni Iacob. Oamenii trebuie să trăiască atît cît le dă Dumnezeu.

– Iacob, Iacob, ești încă un copil. Crezi că asta ar schimba ceva? Nu legea face realitatea, ci realitatea s-a transformat în lege. Cînd oamenii au lepădat legile lui Dumnezeu, Diavolul și-a impus îndată legile sale. Dar, în fond, nu există decît o singură lege a lui Dumnezeu, care este Viața, și o singură lege a Diavolului, care este Moartea. Multe sînt dorințele și poftele oamenilor și în multe feluri îi ispitește Diavolul. Dar, dacă vei căuta, vei vedea că toate sfîrșesc în moarte. Tinerii îndrăgostiți ajung să se ucidă între ei, iar dacă nu o fac își ucid copiii înainte de a se naște. Avarii mor în singurătate, iar de multe ori sînt uciși de hoți sau otrăviți de rude. Și tot așa. Pentru că Diavolul, atunci cînd propune ceva, are un singur scop: să ucidă.

Lui Iacob îi era foame, iar ceaiul și fructele nu făcuseră decît să-i trezească o și mai mare poftă de mîncare. Învîngîndu-și rușinea, el rupse o bucată de pîine și începu să mănînce.

– Ți-e foame? Vai de mine, bătrîn nepriceput, se căină Preasfințitul. Stai puțin. Am ceva pentru tine.

Bătrînul dispăru și se întoarse după puțină vreme cu un pește afumat învelit într-o hîrtie.

– Ia și mănîncă. Nu prea ești dat cu postul. Dar o să te obișnuiești. Ai tot timpul înainte.

– Mulțumesc. N-am apucat să mănînc azi. Mi se învîrte capul de foame.

– Așa-s începătorii, glumi bătrînul.

– Și totuși, credeți că se apropie sfîrșitul lumii? întrebă Iacob, înfulecînd peștele.

– Dumnezeu știe.

– Dar ce zice Biblia?

– Biblia zice că nu putem ști ziua și ceasul, dar că ne vom putea da seama după semne că vremea este aproape.

– Și care-s semnele?

– Războaie, slăbirea dragostei, cutremure...

– Toate acestea s-au întîmplat.

– Și se întîmplă.

– Înseamnă că s-a apropiat vremea?

– S-a apropiat. Dar mai este ceva. Trebuie să se întoarcă evreii la Hristos.

– Și dacă eu sînt evreu?

– Hm, termină de mîncat. Ești atît de preocupat de sfîrșitul lumii, încît uiți să mănînci.

– Sigur. Păi, mă gîndesc că dacă tot va veni sfîrșitul lumii, de ce se luptă atîta cu suprapopularea? Oricum vom muri cu toții.

– E o luptă deșartă. Ajunge pămînt și apă pentru toată lumea. Odinioară oamenii au făcut orașe în care au adunat cîte zece, douăzeci de milioane de locuitori, iar în altă parte milioane de hectare de cîmp și pădure erau nepopulate și nelucrate. Au fabricat legume și fructe artificiale cu care au omorît miliarde de oameni, dar țăranii nu-și puteau lucra pămîntul. În ultimii treizeci de ani populația pămîntului s-a înjumătățit. Dar crezi că a ajuns cineva să trăiască mai bine? Ți-aș spune că a ajuns mai rău. Și va fi din ce în ce mai rău, pentru că oamenii se lasă atrași de promisiunile Diavolului, care este mincinos, uitînd de Dumnezeu și nesocotindu-se unii pe alții.

– Dar dacă omenirea este într-o continuă descreștere, nu înseamnă oare că ne îndreptăm spre ziua cînd va muri și ultimul om, iar asta va însemna sfîrșitul propriu-zis al lumii?

– Dumnezeu știe. Lumea a început de la doi oameni, un bărbat și o femeie, și a umplut pămîntul. Acum e vremea Dia-

volului și, dacă Dumnezeu îi va da voie, el ar putea ucide pînă și pe ultimul om. Dar poate că Dumnezeu ar relua totul de la început, poate că din ultimii oameni rămași se va naște un neam nou și apoi încă unul... Dumnezeu va pune capăt lumii atunci cînd va voi, și Diavolul nu va putea face nimic împotriva voii lui Dumnezeu.

– Dar noi nu putem face nimic împotriva Diavolului?

– Cum să nu? Putem face totul. Îl putem înfrînge. Numai să avem dragoste. Ți-aș mai spune că, pentru cei ce iubesc, Diavolul nici nu mai există.

– Ce înseamnă să iubești?

– Ce înseamnă să iubești? repetă bătrînul surprins de întrebare. Să iubești înseamnă să simți suferința celuiilalt ca pe a ta.

– Și să lupți?

– Și să lupți.

Fratele mai mare

După botez Iacob a rămas la biserică. Paștele și întreaga Săptămână Luminată au trecut ca o singură zi. Bucuria și lumina din inima lui Iacob nu mai conteneau. A fost lăsat chiar să citească la strană și glasul lui tremurător se amesteca cu glasurile îngerilor și ale Sfinților Părinți, care au scris cu multe secole în urmă minunatele cântări ale Învierii lui Hristos. Harul botezului a biruit timiditatea care-l lega pe Iacob și el cânta alături de restul adunării cuvintele dătătoare de viață:

Ziua Învierii, noroade, să ne veselim!

Paștile Domnului, Paștile!

Că din moarte la viață și de pe pământ la cer
Hristos Dumnezeu ne-a trecut pe noi,

Cei ce-I cântăm cântare de biruință:

Hristos a înviat din morți,

Cu moartea pe moarte călcînd

Și celor din mormînturi viață dăruindu-le!

Întors acasă, Iacob nu mai simțea nevoia să pornească televizorul sau computerul. Inima lui era plină și gândurile care îl purtau spre tainele propriului suflet îi erau suficiente. Citea în fiecare zi Scriptura, așa cum îl învățase Preasfințitul, însemnându-și locurile neclare într-un caiet. Nu numai mintea, dar și trupul lui Iacob devenise altul. Nu mai simțea acea greutate și tragere la somn care-l apăsa mai tot timpul. Pentru prima dată după mulți ani Iacob a putut să se trezească în zori să vadă mult doritul răsărit de soare. Lumina alb-gălbuie ce răsărea peste orașul adormit îl purta pe Iacob în zilele îndepărtate ale copilăriei, când lumea îi părea mai bună și visele la viitor îl înfrigurau plăcut.

Pacea lui Iacob a fost tulburată de o vizită neașteptată. Într-una din zile soneria îi întrerupse lectura și el se ridică să deschidă.

– Salutare, brader! Nu m-ai așteptat? îl întâmpină în ușă un bărbat de vreo patruzeci și cinci de ani, îmbrăcat în costum scump și ținând o valijoară de piele în mână. Păi? Nu mă mai recunoști? Dar să știi că și tu te-ai schimbat foarte mult, continuă bărbatul să vor-

bească în timp ce-și făcea loc să intre, împingându-l pe Iacob cu umărul.

– Raul?

– Păi? M-ai recunoscut! Așa-mi place, brader! Știu că m-am schimbat. Mi-am făcut și o operație plastică. O să-ți povestesc. Eram gata să-mi fac și un transplant de sex. În Israel, dacă-ți faci transplant de sex, te poți căsători și ai dreptul la urmași. Doar știi că eu mi-am vândut dreptul la urmași. Ei, banii s-au cheltuit, iar iubitul meu vrea o familie, însă, ca și mine, și-a vândut dreptul la urmași. Atunci ne-a apărut ideea ca cineva din noi să-și facă transplant de sex, să putem înfia un copil. Bineînțeles, el dorea ca eu să-mi fac transplant de sex, iar eu aș fi vrut ca el să-și facă. Mă rog, el e cu banii și pînă la urmă, a fost mai-mai să mă operez. Apoi mi-am zis: dă-l încolo de copil! Cum am trăit, așa o să mai trăiesc. Într-un cuvînt, m-am despărțit de iubitul meu. Am trecut printr-o depresie, dar acum sînt mai bine. Și mi-am adus aminte de tine. Zic: stai că Iacob a rămas moștenitor. Apropo, după calculele mele, anul ăsta mama a împlinit șaizeci și cinci de ani... Dar, hai, nu mă inviți înăuntru? Am un whisky din aeroport. Hai, bra-

der, da' te-ai îngrășat, bre! Uh, ce dormi-era de tine!

Iacob intră în sufragerie. Ar fi vrut să așeze masa, să tragă un scaun, dar își dădu seama că nu se pricepe la așa ceva. Nu mai primise niciodată oaspeți. Vizita fratelui mai mare îl derută. Era plin de emoții. Inima îi bătea și el nu știa ce are de făcut. Se simțea din nou mic și exclus. Raul a fost întotdeauna mai îndemânat și era cel care i-o lua întotdeauna înainte.

– Intră încoace, îl chemă Iacob în urma sa, dar înainte de a primi un răspuns ieși înapoi în hol, părîndu-i-se că nu e politicos să vorbească de după ușă.

– Uau! Nu s-a schimbat nimic de cînd am plecat! Același televizor, exclamă Raul, lovind televizorul cu palma. Apropo, nu-l pornești? Poate mai aflăm știrile...

– Sigur, chiar vroiam să-l pornesc..., îngîină Iacob intimidat.

– Și aceeași canapea! Incredibil! Iacob, dacă nu ai fi atît de gras, aș crede că porți aceeași chiloți pe care îi aveai acum douăzeci și șase de ani!

Iacob roși și nu știa ce să răspundă. Întotdeauna i-a fost rușine de felul în care arată, iar acum, cînd i-o spunea Raul, pe care l-a considerat întotdeauna un ideal, rușinea lui deveni și mai insuportabilă.

– Hai, nu te sinchisi, e doar o glumă. Îmi place aici. Îmi aduce aminte de copilărie. Adu două pahare, vreau să bem în amintirea copilăriei!

Iacob aduse paharele.

– Brader, dar n-ai nimic prin frigider? Parcă nu merge băutura pe stomacul gol. N-am vrut să cumpăr mâncare din aeroport, mi s-a părut cam scumpă și n-am mâncat nimic azi. Mi-am zis că trebuie să aibă brader Iacob ceva, că doar nu ne-am văzut de atîta amar de vreme! Hai noroc! Beau pentru tine, brader! Ah, da, și pentru copilărie!

Iacob aduse de mâncare și se așeză în fotoliu în fața lui Raul. Voia cu tot dinadinsul să-l simtă aproape, dar nu reușea. Parcă nimic nu mai rămăsese din adolescentul de altădată. Cămașa înflorată acoperea acum un bust care aducea mai mult a femeie decît a bărbat. Doar degetele păroase, cu unghii îngrijite, trădau bărbatul de altădată. obrazul măsliniu, proaspăt ras, era adumbrit de aceleași gene lungi pentru care era admirat întotdeauna. Numai sprîncenele erau acum pensate, făcînd să-i pară ochii și mai mari decît erau de fapt. Cu alte cuvinte, Raul arăta astfel,

încît lui Iacob i se părea indecent să-și privească fratele în ochi.

– Apropo, zise Raul după ce bău cîteva pahare, am văzut la știri că aici, la voi, dărimă blocurile pentru că n-are cine locui în ele. La noi, în Israel, e mare problemă cu locuința. Mă gîndeam că poate găsim ceva aici. Poate te muți tu undeva și rămîn eu aici. Oricum, fiind aici de-atîta vreme cunoști mai bine lucrurile, te descurci mai bine.

– Putem locui împreună aici, zise Iacob bucuros.

– Nu vreau să mă înțelegi greșit. Înțelegi, eu n-aș avea nimic împotrivă... Dar nu știu ce va zice prietenul meu... De fapt el a fost cu ideea să ne mutăm aici. Sper să nu ai nimic împotrivă.

– Nu mai înțeleg nimic, zise Iacob care se încălzise de la whisky. Parcă v-ați despărțit?

– Ah, da, ne-am despărțit, dar ne-am reîmpăcat. Mi-a zis că dacă rezolv problema cu locuința se întoarce la mine.

– Ați putea foarte bine să depuneți o cerere la Primărie. Nu cred că vă vor refuza...

– Da, Iacob, dar pentru asta ar trebui să-mi recapăt cetățenia și eu nu vreau.

Cunoști și singur legile din această țară. N-aș vrea să fiu eutanasiat la șaiszeci și cinci de ani. Aș fi prea prost. În Israel stau lucrurile altfel. E adevărat, e mai greu cu locuința. Dar dacă-mi pierd cetățenia israeliană, ceea ce se va întâmpla în cazul în care îmi recapăt cetățenia noastră parșivă pentru o nenorocită de cerere la Primărie, nimeresc și eu sub tăvălugul legilor de aici. De aceea te și rog să-ți cauți tu un loc undeva, iar noi să ne mutăm aici. Oricum, totul e provizoriu. Nu vreau acte, nimic. Stăm doar pînă ne rezolvăm problema în Israel, după care plecăm. Hai, știu că ai fost întotdeauna un frate adevărat. Nu mă părăsi la nevoie.

În următorii cincisprezece ani Raul și amantul său au locuit în apartamentul lui Iacob. Cum trăiau ei de fapt, Iacob nu a știut niciodată. După ce și-au cheltuit puținele agonisiri, cei doi se prostituau pentru a supraviețui. Oricum, același lucru îl făceau și în țara de unde veniseră, dar aici aveau cel puțin o locuință.

În prima perioadă Iacob a locuit la Narcis, dar după aceea s-au mutat împreună la biserică. Narcis, care avea anumite relații în administrația orașului,

și-a întocmit un deces fals, numărându-se printre victimele tragicelor evenimente din aprilie. Așa a putut dispărea fără urmă, petrecându-și restul vieții în comunitatea Preasfințitului. Oricum, zilele lui nu au fost chiar atît de multe. Narcis a murit la vîrsta de șaizeci și opt de ani, răpus de o răceală la plămîni. Iacob își amintește ieșirile furioase ale lui Narcis, care zicea că degeaba și-a prelungit zilele dacă nu poate lupta. Într-una din zile bătrînul episcop l-a chemat la sine și i-a zis:

– Frate Narcis, ți se pare că lupta pe care o poți duce aici e mai prejos decît cea pe care ai dus-o scandînd în piețe?

– Da, mi se pare că în timp ce eu stau aici, răul înaintează în lume și nu este nimeni care să-i stea împotrivă. Adevărul trebuie rostit în public, nu ținut în inimă. Simt că sînt un laș care a fugit din fața dușmanului pentru a scăpa cu viață.

– Fratele meu, îți voi spune o taină, pe care nu ți-aș fi descoperit-o dacă nu aș fi văzut sinceritatea cu care te macini, dar care te-ar putea pierde. Ai văzut oare cum cad cei puternici de pe scaune, răpuși în ceasul în care nu se așteaptă? Te-ai gîndit vreodată de ce se întîmplă acest lucru?

– M-am gîndit că Dumnezeu Se răzbună!

– Dumnezeu nu Se răzbună, pentru că El este nemuritor și atotputernic. Dar El a zis că Își va răzbuna robii care I-au slujit cu credință. Atunci cînd rugăciunile celor nedreptățiți ajung la cer, Dumnezeu pune jăratec aprins pe capul asupritorilor, precum a zis Prorocul. Sau crezi că Dumnezeul Care a trimis cele zece plăgi peste Faraon nu este același și astăzi? Te-ai întrebat vreodată de ce vreme de patru sute de ani Dumnezeu nu i-a pedepsit pe egiptenii care-i asupreau pe israeliți, iar într-o bună zi a hotărît să-i pedepsească?

– La asta nu m-am gîndit...

– Pentru că nu se născuse un drept ca Moise. Așa este în toate timpurile. De vor fi drepti care să stea în fața lui Dumnezeu pentru popor și pentru lume, Dumnezeu va trimite urgie asupra conducătorilor nedrepti și va ridica alții în locul lor care să conducă potrivit poruncilor Lui. Îți spun că Moise nu s-a slăvit prin cuvîntări și nici prin organizare de revolte, ci prin blîndețe și îndrăzneala pe care o avea înaintea Dumnezeului Celui Viu. Lupta ta în lume a fost bună, dar s-a sfîrșit aici. A ve-

nit vremea să deprinzi o lucrare mult mai cumplită pentru dușman: rugăciunea. Vei vedea cum prin puterea rugăciunii cad de pe scaune cei pe care nici o revoltă omească nu i-a putut urni, ci mai mult le-a întărit puterea, băgându-i pe oameni în deznădejde. Ceea ce la oameni este cu neputință, la Dumnezeu este cu putință. Să nu uiți asta niciodată.

După această discuție cu Preasfințitul, Narcis a devenit alt om. Ultimii ani din viață și i-a petrecut în tăcere și rugăciune, încît, numai privindu-l, te aprindeai de dorința de a-I sluji lui Dumnezeu.

La ultima întâlnire cu Raul, Iacob era de acum preot de mai mulți ani. Trupul lui se subțiasse de post și oricine îl cunoscuse mai înainte nu l-ar fi recunoscut. Iacob încărunțise, dar părea parcă mai tânăr decît acum cinsprezece ani. Cînd a deschis ușa, Raul a crezut că e unul din vechii clienți. Însă, îndată ce a intrat înăuntru, l-a recunoscut după voce.

– O, brader! Era să nu te recunosc! Ce e cu tine? Ai bolit de cancer sau de tifos? Ah, dar arăți mai bine! Garik, vino să faci cunoștință cu fratele meu!

Raul se schimbase și el între timp. Nu mai rămăsese nimic din pedanterismul

cu care venise. Fața nerasă era plină de riduri și deasupra pleoapelor îi crescuse o dungă groasă de tuleie nepensate. Vorbind, își ținea buzele țapene, încercînd să-și ascundă cei cîțiva dinți lipsă, iar cînd a întins mîna să se salute, Iacob văzu că are negru sub unghii. Întreaga încăpere mirosea a urină și fum de țigară. Din dormitor, un bătrîn își scoase capul nepieptănat amețit de băutură, îmbrăcat într-un furou murdar.

– Garik, uite cine-a venit! El e Iacob, fratele meu mai mic, zise Raul, rușinîndu-se de felul în care arăta Garik.

De fapt, Iacob nu-și dădu seama dacă Raul se rușinează pentru Garik sau pentru sine, sau pentru amîndoi deodată.

– Și ce-i cu asta? bolborosi Garik, sprijinindu-se de ușă. N-avem cu ce-l primi. Tu ai mîncat ultima felie de salam, ca un poponar împuțit ce ești, și nu te-ai gîndit deloc la mine...

– Iacob, nu-l băga în seamă, se scuză Raul. E amețit...

– Nu-i nimic, răspunse Iacob, jenîndu-se de starea în care și-a găsit fratele. Am venit doar să te văd... Voiam să știu ce mai faci...

– Ce să mai fac? Bine. Am vrea să plecăm în Israel, dar nu avem bani de drum.

Nu ne-am mai rezolvat nici problema cu locuința acolo. Știi, nici nu ne-am dat seama cînd a trecut timpul... Cîți ani au trecut de cînd am venit înapoi?

– Cincisprezece.

– Cincisprezece? Ah da!... Nu știu de ce mi se părea că paisprezece... Bei un whisky?

– Nu, mulțumesc...

– Aș fi băut un whisky... Dacă te duci să cumperi... Știi, nu am bani acum, dar dacă ieși un whisky, eu ți-l întorc cu prima ocazie. Te rog, am mare nevoie să beau ceva...

Aceasta a fost ultima întîlnire cu Raul. El a murit peste două luni, la șaiszeci și unu de ani neîmpliniți. De frică să nu fie condamnat pentru ședere ilegală în țară, Garik i-a tîrît cadavrul sub un pod, după care s-a sinucis, rupîndu-și venele de la mîină cu dinții. Amîndoi au fost arși în crematoriul orașului, fără a li se mai cerceta identitatea.

Iacob Kohner zboară la cer

Si în această dimineață la azilul de bătrâni Euthanasius detașamentele de copii au venit să sădească puieți. Bătrânii, treziți de numărătoarea și cîntecele pionierilor, au ieșit la geam. În fundul grădinii, unde odinioară părintele Ioan își slujea Liturghiile, se auzea bîrnîitul lucrătorilor care tăiau cireșii. În locul lor urmau să fie sădiți plop și mesteceni. Această hotărîre a fost luată de conducerea azilului, care a ajuns la concluzia că cireșii, atunci cînd dau în floare, provoacă pacienților stări nostalgice, care la unii trec în depresii, din care își revin cu greu.

Ușile și ferestrele azilului erau închise și păzite pe durata lucrărilor. Această măsură a fost luată pentru a preveni conflictele dintre pacienți și muncitori.

Cu două zile în urmă, cînd planul de a tăia cireșii a ajuns la urechile bătrînilor, o parte din ei a ieșit în grădină, declarînd greva foamei. Lor li s-au alăturat și ceilalți bătrîni, care, chiar dacă nu erau atît de preocupați de soarta cireșilor, au văzut în revolta organizată în grădină un fel distractiv de a ucide vremea. Pînă la urmă gardienii i-au convins să se retragă în pavilioane, iar pe cei mai îndărătnici i-au legat și i-au adormit cu injecții.

În această dimineată inițiatorii protestului stăteau la geam, îmbrăcați în cămăși de forță. Zgomotul drujbelor îi trezise din somnul greoi pe care li-l provocaseră injecțiile. Dincolo de sticlă, un grup de pionieri îmbrăcați în uniforme cărau crengile înflorite de cireș și le adunau într-o grămadă. De acolo alt grup le încărca într-un tractor. Dar unde urmau să fie ele duse nu se știa. La etajul al doilea unul din cei legați s-a lovit cu capul de geam și l-a spart. Cioburile au căzut pe pavamentul de piatră, fără să se audă, clinchetul lor fiind acoperit de zgomotul drujbelor și al tractoarelor.

– Un, doi!

– Trei, patru!

– Trei, patru!

– Un, doi!

– Cine merge-n pas cu noi?

– Sîntem schimbul lumii vechi și pășim perechi, perechi! Sîntem fete și băieți, veseli, mîndri și isteți!

Apoi pionierii reluau numărătoarea de la început. Orice lucrare a lor era însoțită de numărătoare. Uneori puteau să cînte. Cîntecele erau despre cerul senin, despre ploaie, despre vînt sau despre cum arde focul. Era greu să-i vezi pe acei copii în uniforme care se bucură în timp ce cîntă despre ceva care nu are nici un sens. Pionierii erau supravegheați de tineri îmbrăcați în uniforme asemănătoare. Fețele lor nu trădau nici vîrsta, nici sexul. Privindu-i, ți se părea că ai de a face cu o nouă rasă de oameni, care nu știe altceva decît să cînte și să muncească.

Iacob Kohner a fost adus la azilul Euthanasius fiind în vîrstă de șaiszeci și doi de ani. Controlul medical i-a depistat nereguli ale aparatului cardiovascular. Obezitatea de care suferise atîția ani își lăsase amprenta asupra sănătății lui Iacob și el a fost internat la azil înainte de timp.

Înainte de moartea sa, Preasfințitul l-a hirotonit preot pe Vik, adică pe Alexan-

dru, care avea pe atunci șaiszeci și opt de ani. El avea să rămână preotul comunității. Iacob însă, care avea de acum mai mulți ani de slujire, a fost binecuvântat să meargă la azil, pe urmele părintelui Ioan. Această binecuvântare a coincis cu dorința lui Iacob, încununându-i rugăciunile de mai mulți ani.

Atunci când a intrat în curtea azilului, mașinile cu pionieri și muncitori tocmai plecau. Asfaltul era presărat cu flori de cireș, iar pământul proaspăt răscolit era plin de rîme. În locul cireșilor bătrîni erau plantați acum puieți de plop și de mesteacăn, aliniați în rînduri, asemenea celor care i-au plantat. Privindu-i, fără să vrei îți răsunau în minte cuvintele aiuritoare ale numărătoarei: „Un, doi! Trei, patru! Trei, patru! Un, doi!”...

După ce au plecat detașamentele în uniforme, ușile pavilioanelor au fost deschise și bătrînii au năvălit afară, gălăgioși ca niște copii care ies de la școală. Obişnuiți să se ascundă pe sub copaci să fumeze, ei își căutau acum un adăpost. Unii din ei s-au așezat pe iarbă și și-au aprins țigările.

– Nu vă așezați jos, să nu răciți! se auzi glasul pițigăiat al supraveghetoarei,

o blondă tânără îmbrăcată în uniformă, cu bonetă albastră pe cap. Ridicați-vă de pe iarbă, că murdăriți halatele! Aveți bănci pentru așezat!

Iacob și-a luat în primire patul, halatul, o pereche de șlapi, un fes, săpunul și două prosoape, periuța și pasta de dinți, un pieptene, un șampon și o ciocolată. Hainele în care a venit i-au fost luate. Această procedură era necesară pentru a preveni evadarea din azil. După masa de prînz urma să fie prezentat colegilor. Pînă atunci, putea să meargă afară, să se plimbe sau să stea pe bancă.

Se așeză lîngă un bărbat cărunt care fuma singur pe o bancă.

– Ești nou?

– Da.

– Cîți ani ai?

– Șaizeci și doi.

– N-ai putut să mai aștepți?

– Am probleme de sănătate.

– Toți avem probleme de sănătate. N-ai știut să te descurci. Și eu trebuia să fiu adus acu' trei ani, din același motiv. Dar am știut cui să plătesc. Am cîștigat doi ani.

– Dar mie îmi e indiferent.

– Ce, nu ai pe nimeni? Nu ai familie?

– Ba da. Am chiar o familie foarte mare.
– Minți. Familii mari nu există.
– Ba da, există. Totul e să știi unde să cauți.

– Ești un ciudat.

– Mi s-a mai spus asta.

Bărbatul se căută în buzunarul de la halat și scoase o țigară.

– Fumezi?

– Nu, mulțumesc. M-am lăsat. Acum mulți ani.

– Atunci eu o să mai trag una, zise bărbatul, aprinzându-și țigara de la mukul celei arse. Cum crezi, în cât timp vor crește copacii ăștia?

– Nu știu. Nu mă pricep la copaci.

– Iar eu cred că în vreo treizeci de ani. Dar poate și mai mult.

– Ce mult...

– Ne-au tăiat cireșii, parșivii. Ne-au pus plopî. Iar eu sînt alergic la plopî.

– Oricum, n-o să vă afecteze, cel puțin în această viață, glumi Iacob.

– Hm, ai dreptate. Îmi place că ai umor. Crezi în Dumnezeu?

– Da. De ce?

– Numai cei care cred în Dumnezeu glumesc cînd ajung aici.

– Nu m-am gîndit la asta.

– Am cunoscut doi. Ăștia mor rîzînd. Îi invidiez.

– Și ce te împiedică să fii ca ei?

– Nu știu. Poate că sînt prea rațional. Dar cred că dacă Dumnezeu ar exista, n-ar permite una ca asta.

– Ce?

– Nu ne-ar lăsa să murim aici ca niște cîini.

– Contează cum mori?

– Dar ce contează?

– Cred că mai mult contează cum trăiești.

– Nu știu. Moartea încununează viața. Cred că în felul cum mori se cuprinde și felul în care ai trăit.

– Există atîția oameni care au trăit măreț, dar care au murit în cele mai umilitoare moduri. De pildă, Ioan Botezătorul a murit decapitat la comanda unei dansatoare.

– Ăsta cine mai e? E creștin?

– Da...

– Dar pe cine a botezat?

– Pe Hristos.

– Înseamnă că nu e creștin. E evreu?

– E evreu. Dar avînd în vedere că a crezut în Hristos și L-a propovăduit, e creștin.

– Creștinii sînt toți niște ciudați. Lor le place să moară. Dacă se poate, să fie uciși. Am citit cîndva o carte, cînd eram adolescent, în care se povestea cum îi dădeau pe creștini la lei și la tigri în circurile romane. Sînt niște nebuni, ce să zic. Chiar și Hristos al lor S-a lăsat răstignit pe cruce. Dacă era Dumnezeu, de ce nu S-a împotrivit?

– Poate tocmai pentru că este Dumnezeu și pentru El moartea nu înseamnă nimic...

Se auzi o sirenă, la care toți s-au ridicat de pe unde erau și au alergat înăuntru.

– E ora mesei. Să mergem. Mai vorbim și altă dată despre Hristosul tău.

După prînz, suprayeghetoarea l-a prezentat pe Iacob restului adunării. Procedura era obligatorie, deși toți o știau de acum pe de rost și le trezea un gust amar.

După aceea Iacob a rămas singur. Toată după-amiaza a petrecut-o în grădină. De acum înainte pentru el începea numărătoarea inversă. Gîndurile căpătau o limpezime pe care mai înainte nu o cunoscuse. Din pricina focului pe care îl simțea în inimă i se părea că nu va adormi niciodată.

La cină au băut suc cu prăjituri. Fesurile, pe care cei de acolo nu și le scoteau niciodată, îi păreau lui Iacob că seamănă cu niște nimburi prost desenate. În fața morții, oamenii devin ei înșiși. Probabil fiecare dintre ei a avut o tinerețe asemenea tinerilor dintotdeauna, dar acum fețele lor erau strînse de tăcere și cumințenie.

Oare cum ar fi arătat acești oameni dacă fiecare din ei nu și-ar fi știut cu exactitate ziua și ceasul cînd va pleca din viață?

După cină, Iacob se retrase în sala de agrement. Unii priveau la televizor, alții se jucau la calculator. Numai cîțiva citeau. Iacob se așeză la masa la care cu mulți ani în urmă își întîlnise pentru ultima dată mama. Scoțînd Biblia, el parcă sparse timpul, amestecînd la un loc trecutul, prezentul și viitorul.

Să nu se tulbure inima voastră; credeți în Dumnezeu, credeți și în Mine. În casa Tatălui Meu multe locașuri sînt. Iar de nu, v-aș fi spus. Mă duc să vă gătesc loc. Și dacă Mă voi duce și vă voi găti loc, iarăși voi veni și vă voi lua la Mine, ca să fiți și voi unde sînt Eu. Și unde Mă duc eu voi știți, și știți și calea. Toma I-a zis: Doamne, nu știm unde Te duci; și cum putem ști calea? Iisus i-a zis: Eu sînt

Calea, Adevărul și Viața. Nimeni nu vine la Tatăl Meu decît prin Mine [...] Pace vă las vouă, pacea Mea o dau vouă, nu precum dă lumea vă dau Eu. Să nu se tulbure inima voastră, nici să se înfricoșeze.¹

Precum M-a iubit pe Mine Tatăl, așa v-am iubit și Eu pe voi; rămîneți întru iubirea Mea. Dacă păziți poruncile Mele, veți rămîne întru iubirea Mea, după cum și Eu am păzit poruncile Tatălui Meu și rămîn întru iubirea Lui. Acestea vi le-am spus ca bucuria Mea să fie în voi și ca bucuria voastră să fie deplină. Aceasta este porunca Mea: să vă iubiți unul pe altul, precum v-am iubit și Eu pe voi. Mai mare dragoste decît aceasta nimeni nu are, ca sufletul său să și-l pună pentru prietenii săi. Voi sînteți prietenii Mei, dacă faceți ceea ce vă poruncesc. De acum nu vă mai zic slugi, că sluga nu știe ce face stăpînul său, ci v-am numit pe voi prieteni, pentru că toate cîte am auzit de la Tatăl Meu vi le-am făcut cunoscute. Nu voi M-ați ales pe Mine, ci Eu v-am ales pe voi și v-am rînduit să mergeți și roadă să aduceți, și roada voastră să rămînă, ca Tatăl să vă dea orice-I veți cere în numele Meu.

Aceasta vă poruncesc: să vă iubiți unul pe altul. Dacă vă urăște pe voi lumea, să știți că pe Mine mai înainte decît pe voi M-a urît. Dacă ați fi din lume, lumea ar iubi ce este al său; dar pentru că nu sînteți din lume, ci Eu

¹ Ioan 14, 1-6; 27.

v-am ales pe voi din lume, de aceea lumea vă urăște...¹

Acestea vi le-am spus ca să nu vă smintiți. Vă vor scoate pe voi din sinagogi; dar vine ceasul când tot cel ce vă va ucide să creadă că aduce închinare lui Dumnezeu.

Iată, vine ceasul, și a și venit, ca să vă risipiți fiecare la ale sale și pe Mine să Mă lăsați singur. Dar nu sînt singur, pentru că Tatăl este cu Mine. Acestea vi le-am grăit, ca întru Mine pace să aveți. În lume necazuri veți avea, dar îndrăzniți. Eu am biruit lumea.²

Se spune că Iacob Kohner nu a murit niciodată. Într-una din nopți el a fost văzut cum se ridică din grădină și zboară spre cer. Cine anume a văzut asta nu se mai știe, dar credința aceasta a rămas pentru totdeauna printre cei de la azilul Euthanasius.

¹ Ioan 15, 9-19.

² Ioan 16, 1-2; 32-33.

Cuprins

Din „profețiile” lui Bertrand Russel	5
Șapte răsărituri de soare pentru Iacob Kohner.....	7
Trista poveste a lui Iosif și a Rozăi Kohner.....	23
Moștenirea.....	37
Să privești un cireș înflorit prin fereastra azilului de bătrâni	51
Paradisul bătrânilor.....	63
Sfârșitul lumii	75
Dialog în sala de fitness	87
Să mori strivit de mulțime.....	101
Soarele de aprilie.....	117
Batalioanele de copii.....	133
Semnele vremii	151
Fratele mai mare	165
Iacob Kohner zboară la cer	177

DIFUZARE:

S.C. Supergraph S.R.L.

Str. Ion Minulescu nr. 36, sector 3,
031216, București

Tel.: 021-320.61.19; fax: 021-319.10.84

e-mail: contact@supergraph.ro

www.librariasophia.ro

www.sophia.ro

Societatea de Difuzare SUPERGRAPH
vă oferă posibilitatea de a primi prin poștă
cele mai bune cărți de spiritualitate,
teologie, cultură religioasă, artă, filozofie
apărute la edituri de prestigiu.

Plata se face ramburs la primirea cărților;
taxele poștale sînt suportate de Supergraph.

Vă așteptăm la

LIBRĂRIA SOPHIA

str. Bibescu Vodă nr. 19,

040151, București, sector 4

(lîngă Facultatea de Teologie)

tel. 021-336.10.00; 0722.266.618

www.librariasophia.ro

*Sacrifică puțină vreme pentru a răsfoi cărțile noastre:
este cu neputință să nu găsești ceva
pe gustul și spre folosul tău!*

Tiparul executat la ***S.C. LUMINA TIPO s.r.l.***
str. Luigi Galvani nr. 20 bis, sect. 2, București
tel./fax 021.211.32.60; tel. 021.212.29.27
E-mail: ***office@luminatipo.com***
www.luminatipo.com

Eutanasia va fi un instrument esențial al societății noastre viitoare”, scria socialistul Jacques Attali (director al Băncii Centrale Europene și consilier privat al lui Mitterrand, în volumul colectiv *Viitorul vieții*, Ed. Seghers, Paris, 1991). „[...]din clipa în care a fost depășită vârsta de 60-65 de ani, omul trăiește mult prea îndelungat fără a produce și costă foarte scump societatea [...]. Într-adevăr, din punctul de vedere al societății, este mult mai preferabil ca mașina umană să se oprească brutal decât să se deterioreze progresiv. [...] Logica socialistă este libertatea și libertatea fundamentală este sinuciderea. În consecință, dreptul la sinucidere, directă sau indirectă, este o valoare absolută în acest tip de societate”, conchide cinicul politician-profet.

Cum ar arăta lumea dacă un astfel de scenariu ar deveni realitate? **DIABOLUL ESTE POLITIC CORECT** constituie o proiecție în viitor a unor legi, proiecte de legi sau afirmații ale unor politicieni și formatori de opinie despre ceea ce ar dori ei să fie lumea. Falsele „valori” ale lumii moderne, precum avortul, distrugerea familiei nucleare, promovarea homosexualității, reducerea populației – toate pe fondul unui ateism agresiv – își arată adevărata lor față într-un roman plin de cruzime și candoare, care se citește mai ușor decât ai privi un film.

